

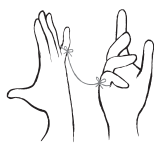
留光慢

รวม
คืน
อีกครา
ให้
ใจ
เวลา
แสน
งั้น

1

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แฉ่่มใสขอสั่งมอบความรัก
แล่ะแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วแ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

มากกว่ารักขอน่านักอ่านทุกท่านมาพบกับเรื่องราวที่น่าติดตามและน่าประทับใจใน 'หวนคืนอีกครั้ง สู่วังเวลาแสนงาม' ที่จะพาท่านไปรู้จักกับ 'เฉียวเจา' สตรีที่ถูกสามีปลิดชีพด้วยธนูเพียงดอกเดียว กับ 'เซ้าหมิงยวน' ผู้เป็นสามีและแม่ทัพใหญ่แห่งแดนเหนือ เขากับนางไม่มีช่วงเวลาที่ได้ผูกพันรักใคร่ใช้เวลาด้วยกันเลยแม้แต่หยกเดียว ทว่าเพียงแค่นี้เริ่มต้นเรื่องก็ผ่านนางเอกของเราเสียแล้ว นี่จึงเป็นประตูแห่งความน่าติดตามบานแรกที่เปิดออกและนำเราเข้าไปสู่เรื่องราวที่น่าประทับใจอย่างมากในเวลาต่อมา โดย 'หวนคืนอีกครั้ง สู่วังเวลาแสนงาม' นี้มีทั้งสิ้น 10 เล่มจบ ออกต่อเนื่องและไม่ทำให้นักอ่านต้องรอนานอย่างแน่นอนค่ะ

สำหรับในเล่มแรกนี้มีจุดเริ่มต้นที่ชีวิตของเฉียวเจาซึ่งสิ้นสุดลง แต่ชีวิตของเซ้าหมิงยวนกลับรุ่งโรจน์ขึ้น เขาได้รับชัยชนะจากสงคราม กลับเมืองหลวงไปพร้อมกับความยิ่งใหญ่และได้รับการต้อนรับจากราชภรรยาอย่างอบอุ่น ทว่าใครเลยจะรู้ว่าการที่เขาต้องเคลื่อนศพภรรยาตนเองกลับมาด้วยนั้นชอกช้ำใจเพียงใด ถึงนางและเขาจะไม่เคยมีวันขึ้นคืนสุขร่วมกัน เขาก็ยกให้นางเป็นภรรยาคนเดียวในหัวใจ และตั้งใจจะมีแต่งสตรีใดเข้ามาในชีวิตอีกตลอดกาล สิ่งที่เขาและทุกคนไม่รู้เลยก็คือเฉียวเจาไม่ได้เดินทางไปสู่ปรภพ ดวงวิญญาณของนางกลับเข้าไปอยู่ในร่างของสาวน้อย 'หลี่เจา' บุตรสาวอาลักษณ์เล็กๆ นางหนึ่ง เฉียวเจาในร่างนี้มุ่งมั่นจะใช้ชีวิตต่อไปให้ดี จัดการเรื่องราวของครอบครัวเดิมที่ถูกไฟเผาอดอย่างเป็นปริศนา จัดการเรื่องราวของครอบครัวใหม่ที่เรือนหลังขุนวายุวทวน และหาที่ทางในสังคมสตรีเพื่อให้ตนเองได้มีที่ยืนหยดอย่างสง่างามโดยไม่ต้องแต่งเข้าเรือนใครตลอดไป

แต่สวรรค์กลับเล่นตลกให้เขาและนางได้มาพบกันอยู่ร่ำไป ไม่อยากใกล้ชิดกลับต้องชิดใกล้ เช่นนี้แล้วนางจะอย่างไรต่อไป มาหวนคืนวันเวลาต่างๆ พร้อมกับเอาใจช่วยนางเดินทางไปสู่วันเวลาใหม่ๆ พร้อมกันได้ ณ บัดนี้

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

แม้นางเป็นสตรี กระนั้นเรื่องสำนักในหน้าที่ต่อแผ่นดินเช่นนี้
นางยังคงมีอยู่

แล้วแม่ทัพหนุ่มที่ชาวฉีได้ยินชื่อเป็นต้องขวัญหนีดีฝ่อ หรือก็คือสามี
ของนางที่เพิ่งได้เห็นหน้าชัดถนัดตาในวันนี้เป็นครั้งแรกผู้นั้น ย่อมไม่มีทาง
ละทิ้งโอกาสชิงอาณาเขตคืนเพราะนาง

หญิงสาวอ้าปากออก ทว่าอากาศหนาวเกินไป อีกทั้งไม่ได้ปรึกษา
เป็นเวลานาน ส่งผลให้นางเปล่งเสียงพูดไม่ออกสักคำในชั่วขณะ

ความคิดนี้ผุดวาบขึ้นในหัวนางไม่ทันไร ลูกธนูคมกริบดอกหนึ่งจาก
ที่ไกลก็พุ่งเข้ามาใกล้แล้วขยายใหญ่ขึ้นเบื้องหน้าสายตา ตามติดมาด้วยความ
เจ็บปวดอย่างรุนแรงแล่นปราดจากจุดเดียวลุกลามไปทั่วร่าง

นางก้มหน้าลงตามสัญชาตญาณก็มองเห็นเลือดไหลทะลักจากหน้าอก
กระโออุ่นที่แผ่ซ่านจากโลหิตสลายหายไปกับลมหนาวอย่างรวดเร็ว

คนบ้า ไม่ให้โอกาสซ้ำได้กล่าววาจาแสดงความองอาจห้าวหาญ
แม้สักคำ...

•

แนะนำตัวละคร

* เจียวเจา

เรือนผมสีดำสนิทดูจนนกกา รูปหน้าผุดผาด
เกลี้ยงเกลา ริมฝีปากแดงประหนึ่งดอกพุทตาน
ถูกฝนไว้ใ้ในน้ำแข็งหนาวเหน็บ มาตราว่าจะดู
บริสุทธิ์ผุดผ่อง หากกลับงามบาดตาเป็นพิเศษ

* เซาหมิงยวน

แม่ทัพพิชิตอุดร บุตรชายคนรองของจิ้งอันโหว
รับคำสั่งไปออกศึกในวันงานพิธีมงคล ภายหลัง
ต้องสูญเสียภรรยาด้วยน้ำมือของตนเอง ก่อน
จะได้รับการแต่งตั้งเป็นกวนจวินโหว

* หลีเจา

เด็กสาวอายุสิบสามปี ถูกล่อลวงในงานเทศกาล
กำเนิดบุปผาที่เมืองหลวง จึงตกอยู่ในมือของ
โจรค้าทาส ภายหลังเจียวเจาเข้ามาอยู่ในร่าง
ของเด็กผู้นี้ และพยายามหาทางหลบหนี

* ฉือซัน

บุตรชายโพนขององค์หญิงใหญ่ฉางหรง แซ่ฉือ
นามซัน ชื่อรองสื่อซี ความประพฤตินับว่า
พอใช้ได้ ความหล่อเหลารูปงามเป็นที่เลื่องลือ
อย่างยิ่ง

* หลีเจินเฮ่อ

หมอเทวดาหลี่ เป็นหมอเทวดาแห่งยุคที่ใครๆ
ต่างก็ต้องการพบตัว ในกาลก่อนหมอเทวดาหลี่
จะมาพักที่จยาเพิงเพื่อฟื้นฟูสุขภาพให้ท่านปู่
ของเจียวเจาทุกปี จึงได้สอนความรู้เรื่องการแพทย์
ให้นางบ้าง

บทนำ

เมฆดำลอยต่ำ ธงทิวปลิวไสว

เมืองเยียนซึ่งตั้งตระหง่านอยู่กลางดินแดนหิมะถูกกองทหาร
แคว้นต้าเหลียนปิดล้อมไว้ทุกด้านละม้ายเกาะร้างโดดเดี่ยวตัดขาดจาก
โลกภายนอก

แม่ทัพหนุ่มผู้บัญชาการรบสวมชุดเกราะเงิน เสื้อคลุมไหล่สีแดงสด
โบกสะบัดอยู่เบื้องหลัง เขาชูมือพลางเปล่งคำสองคำด้วยน้ำเสียงเย็นเยียบ
ยิ่งกว่าน้ำแข็ง

"ตีเมือง!"

พอล้อยคำนี้ดังขึ้น เสียงกู่ร้องพร้อมรบก็ดังกระหึ่มก้องฟ้าในฉับพลัน
เหนือกำแพงเมืองที่เจียนพังทลายรอมร่อแต่แรกบังเกิดความหุลุม
ระลอกหนึ่ง ตามมาด้วยเสียงตะโกนห้วนกระด้างของนายทัพเป่ยฉีดังลอยมา
"แม่ทัพเข้า! เจ้าดูก่อนว่าเป็นใครแล้วค่อยออกคำสั่งตีเมืองก็ยังไม่สาย"

สิ้นเสียงเขา สตรีนางหนึ่งก็ถูกกุมตัวมาขึ้นบนกำแพงเมือง

เรือนผมสีดำสนิทดูขมขื่นกนกของนางเหน็บไว้หลังหูอดรูปหน้า ผุดผาดเกลี้ยงเงลา ลมเหนือพัดบาดผิวแก้มนวลเนียน เป็นเหตุให้ริมฝีปากและใบหน้ายิ่งแดงมากขึ้น ประหนึ่งดอกพุดตานถูกฉีกไว้ในน้ำแข็งหนาวเหน็บ มาตราว่าจะดูบริสุทธิ์ผุดผ่อง หากกลับงามบาดตาเป็นพิเศษ

บรรยากาศตกอยู่ในความเงียบทันทันใด

สีหน้าแววตาของแม่ทัพหนุ่มหล่อเหลาในชุดเกราะเงินไม่มีร่องรอยหวั่นไหวแม้สักนิด เขาชูมือขึ้นเป็นคำรบที่สอง...

ทัพใหญ่ตรงเชิงกำแพงรุกคืบเข้าไปใกล้อีกก้าวหนึ่งอย่างหมายมั่นเอาชัย สร้างแรงบีบคั้นคุกคามคนบนกำแพงเมืองให้ออกสั่นขวัญแขวน

นายทัพเป่ยฉีกระชากรตัวสตรีนางนั้นมาแล้วผลักไปด้านหลังตนเอง ก่อนกล่าวตะคอกด้วยความโกรธหัวพัดหัวเหวี่ยง "แม่ทัพเจ้า เจ้าจงดูให้ชัดๆ นี่เป็นภรรยาของเจ้า ขอแค่เจ้าถอยทัพ ข้ารับรองว่านางจะปลอดภัยไม่เป็นอันตรายใดๆ ไม่เช่นนั้นล่ะก็ ภรรยาของเจ้าคงต้องจบชีวิตแล้ว"

แม่ทัพหนุ่มนิ่งงันไป

ผู้ใต้บังคับบัญชาข้างกายเขาผู้หนึ่งเอ่ยกระซิบ "ท่านแม่ทัพ นั่นเป็นสัญญาณของท่านจริงๆ ขอรับ"

แม่ทัพหนุ่มถึงสายบังเหียนพลางเพ่งมองสตรีบนกำแพงเมืองปราดหนึ่ง ที่แท้คือภรรยาของเขานั้นเอง

ราวกับรับรู้ถึงสายตาของชายหนุ่ม สตรีบนกำแพงเมืองกลอกตาเล็กน้อยไปมองสบนัยน์ตาเขาจากระยะไกล

ทิศเหนือถูกชาวฉีโจมตีรุกรานบ่อยๆ ตอนนี้อย่างถึงขั้นยึดเมืองไป

กว่าจะมาถึงศึกกอบกู้ดินแดนในวันนี้ เหล่าทหารต้องเสียเลือดเสียเนื้อ
ไปมากเท่าใดก็สุดรู้ แล้วจะหยุดยั้งให้ลงเพื่อนางผู้เดียวได้เยี่ยงไร

แม้นางเป็นสตรี กระนั้นเรื่องสำนึกในหน้าที่ต่อแผ่นดินเช่นนี้
นางยังคงมีอยู่

แล้วแม่ทัพหนุ่มที่ชาวฉีได้ยินชื่อเป็นต้องขวัญหนีดีฝ่อ หรือก็คือสามี
ของนางที่เพิ่งได้เห็นหน้าชัดถนัดตาในวันนี้เป็นคราแรกผู้นั้น ย่อมไม่มีทาง
ละทิ้งโอกาสชิงอาณาเขตคืนเพราะนาง

หญิงสาวอัปภาออก ทว่าอากาศหนาวเกินไป อีกทั้งไม่ได้ปรึกษา
เป็นเวลานาน ส่งผลให้นางเปล่งเสียงพูดไม่ออกสักคำในช่วงขณะ

ความคิดนี้ผุดวบขึ้นในหัวนางไม่ทันไร ลูกธนูคมกริบดอกหนึ่งจาก
ที่ไกลก็พุ่งเข้ามาใกล้แล้วขยายใหญ่ขึ้นเบื้องหน้าสายตา ตามติดมาด้วย
ความเจ็บปวดอย่างรุนแรงแล่นปราดจากจุดเดียวลุกลามไปทั่วร่าง

นางก้มหน้าลงตามสัญชาตญาณก็มองเห็นเลือดไหลทะลักจากหน้าอก
กระโออุ่นที่แผ่ซ่านจากโลหิตสลายหายไปกับลมหนาวอย่างรวดเร็ว

คนบ้า ไม่ให้ออกาสซ้ำได้กล่าววาจาแสดงความองอาจห้าวหาญ
แม้สักคำ...

เสียงขณะที่เผชิญกับความตายนั้น หญิงสาวคิดคำนึงอย่างคับแค้นใจ

"ท่านแม่ทัพ!"

ผู้ใดบังคับบัญชาข้างกายแม่ทัพหนุ่มร้องตะโกนคำหนึ่งอย่างห้าม
ไม่อยู่

แม่ทัพหนุ่มลดคันธนูลงด้วยสีหน้าเรียบเฉย หลบเปลือกตาลงซ่อน
ความรู้สึกผิดในแววตาขณะเปล่งสองคำเดิมที่พูดไปก่อนหน้านี้ด้วย
สຸ້มเสียงเย็นชา "ตีเมือง!"

ต้นฤดูใบไม้ผลิของรัชศกหมิงคังปีที่สี่สิบห้า แคว้นต้าเหลียนชิง เมืองเยียนคิ่นมาได้ เสาหมิงยวน แม่ทัพเปยเจิง* บุตรชายคนรองของ จั๋งอันโหวได้รับแต่งตั้งเป็นกวนจวินโหว กริธาทัพกลับเมืองหลวงพร้อม ชัยชนะ

ขณะที่เฉียวซือ** ภรรยาของเขากลับต้องพลีชีพเพื่อแผ่นดิน ทิ้งรอยเลือดไว้บนกำแพงเมืองเยียนตลอดกาล

* เปยเจิง หมายถึงพิชิตอุดร

** ธรรมเนียมการเรียกขานสตรีที่แต่งงานแล้วของจีนจะใช้คำว่า 'ซือ' (แปลว่านามสกุล) ต่อท้ายนามสกุลเดิม ของสตรี บางครั้งอาจเพิ่มนามสกุลของสามีไว้หน้าสุดเพื่อระบุให้ชัดเจนขึ้น

7

สายลมแห่งวันฤดูใบไม้ร่วงพัดพาผู้แต่งแต้มสีสันสดใสให้กับ
ธรรมชาติ ยิ่งมุ่งหน้าลงทิศใต้ หมู่มณฑลพุกชานานาพันธุ์ยิ่งเขียวชอุ่มขึ้น
ตามลำดับ

จวนเจียนเที่ยงวันแล้ว หากแต่ในเพิงน้ำชาโกโรโกโสริมทางกลับมี
คนนั่งอยู่ไม่น้อย ผู้ชงชาสูงวัยถือกาทองแดงปากยาวเดินวนไปรอบๆ คอย
รินชาเติมให้พวกลูกค้าอย่างรวดเร็วทันใจ

ที่ห่างจากเมืองเปาหลิงสิบลิ้* เศษ คนที่ออกจากเมืองจะพูดคุย
ถึงเรื่องน่าสนใจที่เกิดขึ้นในเมืองระยะนี้ ส่วนลูกค้าที่กำลังจะเข้าเมือง
ก็รับฟังด้วยความสนใจสนอกสนใจอย่างยิ่ง

เพลานี้เองคนผู้หนึ่งเอ่ยขึ้นว่าวันนี้มีคุณชายหนุ่มหลายคนมายัง
เมืองเปาหลิง ฟังสำเนียงพูดแล้วคล้ายจะมาจากเมืองหลวง แต่ละคนล้วน

* ลิ้ (หลี่) หมายถึงหน่วยมาตรวัดของจีน เทียบได้กับระยะทางประมาณ 500 เมตร

รูปงามผึ่งผาย หนึ่งในบรรดานั้นยังทัดเทียมได้กับชายงามระดับพานอัน และชงอวี* เลยกี่เดียว

มีคนพูดอย่างไม่เชื่อถือ "จะเทียบกับบุรุษหน้าหยกสกุลเฉียวแห่ง จยาเพ็งได้หรือ"

จยาเพ็งตั้งอยู่ทางทิศใต้ของเมืองเปาหลิง นั่งเรือไปต้องใช้เวลาราว สองสามวัน ทว่ากิตติศัพท์ของบุรุษหน้าหยกสกุลเฉียวยังเลื่องลือมาถึงที่นี่ เพียงพอจะบ่งบอกได้ว่าเป็นผู้มีความโดดเด่นขั้นใดแล้ว

ผู้กล่าววาทจากหน้าตี่มน้ำชาเย็นๆ หลายคำก่อนยิ้มอวดฟันที่ซ้อน เก้นทั้งปาก "ข้าไม่เคยเห็นบุรุษหน้าหยกสกุลเฉียว แต่ถ้าพูดว่าผู้คุณชาย ที่ข้าเจอในเมืองท่านนั้นได้ละก็...ข้ามิเชื่อหรอก"

พอดำกล่าวนี้นี้ดังขึ้น มีคนไม่น้อยส่งเสียงร้องค้านทันควัน ยังมีคน หลายคนที่เคยเห็นพวกคุณชายในเมืองร่วมวงโต้เถียง

"ท่านลุง ขอชาหนึ่งกา แล้วก็ขนมสองจาน" เสียงเสียงหนึ่งดังขึ้น ขัดจังหวะการถกเถียงของทั้งสองฝ่าย

ทุกคนหันไปตามต้นเสียง มองเห็นบุรุษอายุสามสิบเศษหยุดยืนอยู่ ไม่ไกลจากเพิงน้ำชา เขาหมุนกายไปพยางค์สาววัยราวสิบสองสิบสาม ผู้นั่งลงจากหลังลา

ครั้นเห็นทุกคนหันมามองเป็นตาเดียวกัน ก็เอาลาผูกโยงไว้กับต้นไม้ ริมถนนแล้วใช้ตัวบังร่างเด็กสาวไว้เกือบมิด เขาพูดเสียงดังแกมหงุดหงิด "ยกน้ำชามาเร็วเข้า บุตรสาวข้าไม่ค่อยสบาย ต้องรีบเข้าเมือง"

"ได้ขอรับ..."

* พานอันและชงอวี ได้รับการยกย่องเป็นบุรุษรูปงามในประวัติศาสตร์จีน ชงอวีเป็นศิษย์ของกวีรักชาติชวีหยวน และเป็นราชเลขาธิการของซูไห่วอจันในสมัยจั้นกั๋ว ส่วนพานอัน มีชื่อเดิมว่าพานยวี่ เป็นนักวรรณคดีหนุ่ม รูปงามในสมัยจันตวันตก

ผู้ซึ่งซุกกลิ้งจอกยกน้ำชาหนึ่งกาก็ขนมหวานสองจานมาวางบนโต๊ะ เขาเลื่อนจานขนมไปตรงหน้าเด็กสาว บอกด้วยส้อมเสียงไม่เบาไม่ดัง "กินสิ"

จากนั้นเขาก็หยิบกาน้ำชาขึ้นดื่มอีกๆ หลายอีก

ครอบครัวสามัญชนมักไม่พิถีพิถันนัก เด็กสาวใช้เวลาเดินทางจึงเป็นเรื่องปกติอย่างมาก ทุกคนดิ่งสายตากลับ มีเพียงพวกตาไวไม่กี่คนที่ตะลึงในความงามของเด็กสาวจนเหลียวมองซ้ำๆ อย่างอดใจไม่อยู่

เขาแค้นเสียงอีดัดๆ หลายที ทำทางไม่พึงใจที่ผู้อื่นมองบุตรสาวตนอย่างชัดเจนเช่นนี้

บุรุษผู้นั้นมีเรือนกายสูงใหญ่บึกบึน ดูท่าทางมิใช่ผู้ที่จะตอบโต้คนที่นั่งดื่มน้ำชาในเพิงโกโรโกโสแห่งนี้ล้วนเป็นชาวบ้านธรรมดาๆ ย่อมไม่ยากก่อเรื่อง พวกเขาเลิกสนใจทางนี้แล้วหันกลับไปคุ้ยหัวข้อสนทนาเมื่อครู่ต่อ

"ข้าว่านะคุณชายที่เข้าเมืองมาท่านนั้นเทียบบุรุษหน้าหยกสกุลเฉียวมิได้แน่นอน ถึงเมืองหลวงจะดี แต่ไหนเลยจะสู้ความมั่งคั่งตามธรรมชาติของชาวเราแถบนี้ได้ โดยเฉพาะอำเภอจยาเฟิงถิ่นคนงามที่เลื่องลือไปทั่วทุกหนแห่งไม่ว่าไกลใกล้"

เด็กสาวที่สำรวจเรียบร้อยตั้งแต่เข้ามานั่งในเพิงน้ำชาอดเงยหน้าขึ้นมองคนพูดแวบหนึ่งไม่ได้

"อะไรกัน ไฉนข้าได้ยินว่าบุรุษหน้าหยกสกุลเฉียวผู้นั้นก็มาจากเมืองหลวงเช่นกัน"

"บุรุษหน้าหยกสกุลเฉียวมาจากเมืองหลวงมิใช่เรื่องเท็จ แต่เขาเป็นชาวจยาเฟิงขนานแท้ เมื่อหลายปีก่อนตอนอาจารย์เฉียวลี้มนุญ เขาติดตาม

ครอบครัวกลับบ้านเดิมมาไว้ทุกขีให้ท่านปู่"

"เอ๊ะ?! ที่ทำบุรุษหน้าหยกสกุลเฉียวเป็นหลานของอาจารย์เฉียวหรือ"
 ยามเอ๋ยถึง 'บุรุษหน้าหยกสกุลเฉียว' คนท้องถิ่นจะต่อท้ายคำหนึ่งว่า
 'แห่งจยาเฟิง'

แต่หากกล่าวถึงอาจารย์เฉียว เช่นนั้นคนทั้งปวงก็ล้วนนึกถึงคน
 ผู้เดียวกันคือท่านเฉียวจิว อดีตหัวหน้าสำนักศึกษาหลวง จอมปราชญ์นาม
 กระตือรือร้นผู้ถูกขนานนามว่าเป็นคนเก่งอันดับหนึ่งของแผ่นดิน

เพียงเสียดายว่าอาจารย์เฉียวล่วงลับไปเมื่อสองปีก่อนแล้ว

เสียงทอดถอนใจดังระงมขึ้นในเพิงน้ำชา

เด็กสาวหลุบตาซ่อนแววตาที่ผิดแปลกไป หูของนางไม่ได้ยินเสียง
 พวกนั้นแล้ว

ตอนนางลืมตาตื่นคืนชีพ ก็เปลี่ยนจากเฉียวเจ้าหลานสาวของ
 อาจารย์เฉียวและภรรยาของแม่ทัพเป่ย์เจิงเซ้าหมิงยวน กลายเป็นหลี่เจา
 เด็กสาวอายุสิบสามปีไปแล้ว มีหน้าซำยังตกอยู่ในมือของโจรคำทาส
 นางคิดไม่ถึงว่าไปๆ มาๆ ตนกำลังจะกลับถึงบ้านเกิดของตนเองแล้วหรือนี่
 ท่านปู่...เฉียวเจารำพึงในใจ

หลังจากออกเรือนไปอยู่เมืองหลวง นางไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่า
 ตนจะได้มาอยู่ใกล้ๆ กับสถานที่ที่กระมังหาทุกขณะจิตจนเก็บไปฝันทั้ง
 กลางวันกลางคืนนับครั้งไม่ถ้วนในอีกฐานะหนึ่งด้วยวิธีการเช่นนี้

จยาเฟิง...ที่นั่นเป็นที่ฝังร่างของท่านปู่ซึ่งนางเคารพรักมากที่สุด และ
 ยังมีญาติพี่น้องสายเลือดเดียวกันที่กลับจากเมืองหลวงพำนักอาศัยอยู่
 นับวันดูแล้วตอนนี้พวกท่านพ่อคงออกทุกข์แล้ว

เฉียวเจาลอบกำมือเป็นหมัด ชำเลียงตามองบุรุษที่ดื่ม้ำชาพรวดๆ

ปราดหนึ่งโดยไม่ให้ส่อพิรุณ

ในความทรงจำที่หลงเหลือในหัวสมอง ตั้งแต่สาวน้อยหนีเงาตกอยู่ในมือคนผู้นี้เคยพยายามหลบหนีหลายครั้งหลายหน ทว่าไม่มีคราใดไม่ลงท้ายด้วยความล้มเหลว

ครั้งที่ระทึกใจที่สุดนั้น แม่นางน้อยฉวยจังหวะหนีพ้นมาได้ นางวิ่งไปร้องให้ตะโกนไปว่าถูกคนผู้นี้ล่อลวงไปขาย ดึงคนที่ผ่านไปผ่านมาให้หยุดมุงดูได้ไม่น้อย

พอบรรดาผู้เฒ่าผู้แก่ได้ติดตามทัน เขาก็ปาดน้ำตาพลงกล่าวด้วยน้ำเสียงหวังดี 'ลูกพ่อ พ่อรู้ว่าเจ้าเกลียดพ่อที่ขัดขวางไม่ให้เจ้าหนีตามหวังเออร์หนิวที่อยู่ข้างบ้าน แต่ถึงถูกเจ้าเกลียดสักปานใด ข้าก็ไม่อาจมองดูเจ้าหลงเดินทางผิดได้! หยุดก่อเรื่องเสียที ตามพ่อกลับเรือนดี' เถอะนะ แม่เจ้าร้องให้จนจะตาบอดอยู่แล้ว...

จากนั้นต่อให้นางร้องไห้ไวยวายจนเสียงแหบเสียงแห้งก็ไม่อาจเหนี่ยวรั้งคนที่มุงดูไว้ได้อีก

เขาสั่งสอนนางอย่างหนักหน่วงหนึ่งในที่ลับตาคน และยังจับตาดูนางอย่างไม่ให้คลาดสายตانبตั้งแต่บัดนั้น ส่วนที่ได้รับความอับอายน้อยๆ ในตอนนี้เป็นผลมาจากสองวันนี้เฉียวเจาซึ่งวิญญาณเข้าสู่สมร่างเด็กสาวแทนทำตัวดีเป็นพิเศษ

"ไปเถอะ" โจรคำทาสวางเงินอีแปะสองสามเหรียญแล้วลุกขึ้นยืนเฉียวเจากุลจุลกุกขึ้นเดินตามเขาออกไปโดยไม่เหลียวซ้ายแลขวา ความเคลื่อนไหวทางนี้ทำให้นางตกเป็นเป้าสายตาอีกหน

เด็กสาวเยื้องย่างอย่างแช่มช้อย เผยกิริยางามสง่าออกมาโดยไม่ตั้งใจเป็นเหตุให้เขาขมวดคิ่วอย่างสุดระบับ

สินค้ำรอบนี้เป็นของดีที่สุดที่เขาได้มาไว้ในมือตลอดหลายปีนี้ กระนั้นก็ดีเกินไปอยู่สักหน่อย ลำพังแค่ทำเดินตามสบายเช่นนี้ยังสะดวกตาถึงเพียงนี้แล้ว

ไฉนเมื่อสองวันก่อนถึงไม่รู้สึกละ

เขาถอนใจเอือกหนึ่ง ลอบตกลงปลงใจว่าประเดี๋ยวหลังเข้าเมืองแล้วเปลี่ยนเป็นนั่งรถม้าจะดีกว่า

หนึ่งชั่วยาม* ให้หลัง

เฉียวเจานั่งอยู่บนหลังลา แหงนคอมองตัวอักษรคำว่า 'เป่าหลิง' บนประตูเมืองอย่างเหม่อลอยอยู่บ้าง

นางเคยมาเมืองเป่าหลิงแล้ว

ท่านปู่เฉียวจ้าวเป็นผู้รักอิสระไม่ชอบอยู่ใต้กฎเกณฑ์ ท่านเหนื่อยหน่ายกับการเป็นขุนนางมานานแล้ว หลังลาออกจากราชการก็พาท่านย่ากับนางออกท่องไปทั่วหล้าตามใจปรารถนา ต่อมาสุขภาพอ่อนแอลงถึงกลับมาเก็บตัวอยู่ที่เมืองจยาเฟิงอย่างสันโดษ

นางเคยเดินทางมาที่เมืองเป่าหลิงสองครั้งเพราะอาการป่วยของท่านปู่

เมืองยังคงเป็นเมืองเดิม ทว่านางกลับเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง

ชั่วขณะนี้นางอ่อนคลายขึ้นเล็กน้อยในที่สุดหลังระวังเนื้อระวังตัวมาหลายวัน รอยยิ้มเยาะตนเองก็ผุดขึ้นตรงมุมปากวูบหนึ่ง

โจรค้ำทาสพาเฉียวเจาเข้าเมืองแล้วเสาะหาที่ขายเจ้าลาขนรุงรังตัวนั้น ขณะเดินไปตามถนนที่พลุกพล่านวุ่นวาย เขาหัวน้ใจว่าแม่นางน้อยที่เพิ่งสงบเสียงมาได้สองวันจะก่อความวุ่นวายขึ้นอีก จึงพูดกล่อมเสียงเบา

* ชั่วยาม เป็นหน่วยเวลาโบราณของจีน หนึ่งชั่วยามเท่ากับสองชั่วโมง ครึ่งชั่วยามจึงเท่ากับหนึ่งชั่วโมง

"เจ้าเป็นเด็กดีว่าง่าย ๆ แล้วข้าจะพาไปกินอาหารในหอสุราดี ๆ อีกสักครู่
ค่อยเช่ารถม้าสักคัน เจ้าจะได้ไม่ต้องตากลมตากแดด"

"ยังจะไปทีใดอีกหรือ" เฉียวเจาซึ่งเงียบขรึมไม่ค่อยพูดจามาโดยตลอด
จู่ ๆ ก็เอ่ยปากขึ้น

เด็กสาวสบตากับเขา นัยน์ตาทั้งคู่สุกใสแวววาวละม้ายผิวน้ำแต้ม
ริ้วคลื่นอ่อนพลิ้วที่สุดยามสายลมแผ่วเบาโชยผ่านในวสันตฤดู

เขากล่าวตอบราวกับมีผีสางเทวดาคลใจ "หยางโจว"

ครั้นโจรค้ำทาสตั้งสติคืนมาได้ก็นึกขัดเคืองอยู่บ้าง แต่เขาปลอบใจ
ตนเองทันทีว่า แม่นางน้อยอยู่รู้แล้วจะเป็นอะไรไป ผ่านเมืองเป่าหลิงนี้ไป
เพียงไม่นานก็ถึงเมืองหยางโจวแล้ว

เฉียวเจาใจหล่นดังตุ้ม ทว่าสีหน้ายังไม่แปรเปลี่ยน นางลอบอุทานว่า
หยางโจวหรือนี่ ไม่ได้การแล้ว

จากที่นี่เดินทางไปหยางโจวต้องใช้อีกเส้นทางหนึ่ง ซึ่งจะทำให้
ห่างจากอำเภอยาเฟิงบ้านเกิดของนางไกลออกไปทุกที ๆ รอเมื่อถึงแปลกที่
แปลกถิ่น ต่อให้หลบหนีได้ ก็หวั่นเกรงว่าเด็กสาวที่วัยสิบสองสิบสาม
ออกจากวังหมาป่าไม่ทันไรก็หลุดเข้าถ้ำเสืออีกนะสิ

เฉียวเจายังคิดไม่ออกว่าจะแสดงตัวกับญาติพี่น้องในสภาพนี้
เช่นไรดี แต่อย่างน้อยนางรู้ว่าพวกท่านพ่อล้วนเป็นวิญญาณชนผู้เที่ยงธรรม
ย่อมต้องไม่ประสงคริ้ยต่อเด็กสาวที่ประสบเคราะห์ภัยอยู่แน่

ไม่ว่าอย่างไรนางก็จะกลับเรือน เช่นนั้นต้องหนีตอนอยู่เมืองเป่าหลิง
ให้ได้

2

ถนนหนทางในเมืองไม่นับว่ากว้างขวาง เฉียดเจาก็หันหน้าเดินตามหลัง
โจรค้าทาสาอย่างเชื่องพอง พร้อมกับจับสังเกตความเคลื่อนไหวรอบด้าน
ทางหางตาตลอดเวลา

เมื่ออยู่ครั้งสองครั้งที่ดูเหมือนเขาจะคลายความระแวงระวังลง นาง
ต้องบังคับตนเองให้ทนต่อการล่อใจให้หลบหนี

ครั้นแลเห็นเขาเลิกคิ้วขึ้นน้อยๆ โดยไม่ตั้งใจ เฉียดเจาก็เย็นวาบๆ
ในอก

ไม่ผิดจากที่คาดไว้จริงๆ ในที่ที่ผู้คนหวักไขว่เฉกนี้ บุรุษผู้นี้มีแต่
จะยิ่งจับตาดูนางเข้มงวดขึ้น ภายนอกทำที่ผ่อนคลายเป็นเพียงหมายความว่า
นางอยู่ในโอวาทจริงๆ หรือแสร้งทำก็เท่านั้นเอง

เขาหยุดเดินกะทันหัน ชี้อสุราแห่งหนึ่งริมถนนพลางบอก "พวกเรา
กินที่นี่เถอะ"

เฉียวเจาไม่ขยับกาย

เขาขมวดคิ้ว รำพึงในใจว่า หรือแม่นางน้อยยังไม่ถอดใจ?

"เข้าไปไ้ๆ อีกประเดี๋ยวยังต้องรีบเดินทาง" เขาพูดเร่งพร้อมกับยื่นมือไปจุดเฉียวเจา

แม่นางน้อยยกมือขึ้นว้ไปทางหอสุราสูงสามชั้นด้านหน้าไม้ไกลนั้ก กล่าวด้วยน้ำเสียงนุ่มละไมจับใจประหนึ่งสาโทหวานล้าที่ค่อยๆ หมักบ่ม ในใจที่ละน้อยที่ละนิด "ท่านบอกไว้ว่าจะพาเข้าไปกินอาหารในหอสุราดีๆ แต่ที่นี่ไม่ดีเจ้าคะ"

เขาทำหน้าบึ้งตึง

ที่นั่นเป็นหอสุราที่ดีที่สุดของเป่าหลิงเฉียวนะ กินมื่อหนึ่งมิใช่ถูกๆ

ระหว่างที่เขาขังใจอยู่นี้ ดวงตาใสกระจ่างของแม่นางน้อยมีน้ำตาเอ่อคลอเบ้าทันใด นางพูดอย่างดื้อดั่ง "ท่านพูดปด ไหนบอกว่าจะพาไปทีหอสุราดีๆ หอสุราแห่งนี้ดูไม่โอ้อาเลยสักนิด!"

ตอนนี้เป็นเวลากินอาหารพอดี มีคนเข้าๆ ออกๆ มากพอดู แม่นางน้อยพูดเสียงดังขึ้นนิดเดียวก็มีคนหันมามองไม่น้อยทันที เสี่ยวเอ๋อร์ที่ยืนอยู่หน้าประตูได้ยินถ้อยคำนี้อย่างเห็นได้ชัด สีหน้าเขาแปรเปลี่ยนเป็นบูดบึ้ง สาวเท้าเดินออกมาไล่คน

โจรค้ำทาสทำหน้าเจื่อนไปเล็กน้อย

เขานึกไปถึงอารมณ์ขันดิบนตัวเด็กสาวตอนถูกตนล่อลวงในงานเทศกาลกำเนิดบุปผา* ที่เมืองหลวง ก็ประจักษ์แก่ใจอยู่แล้วว่าถ้าแม่นางน้อยมิได้มาจากตระกูลสูงศักดิ์ก็ต้องเป็นครอบครัวเศรษฐี ฉะนั้น

* เทศกาลกำเนิดบุปผา หรืออีกชื่อหนึ่งคือ 'เทศกาลบุปผาสะพรั่ง' เป็นหนึ่งในเทศกาลดั้งเดิมของชาวฮั่น ตรงกับวันที่ 15 เดือน 2 ตามปฏิทินจันทรคติของจีน กิจกรรมที่ทำในเทศกาลนี้ได้แก่ การเซ่นไหว้เทพบุปผา การนำแถบผ้าสีแดงผูกกับกิ่งดอกไม้ การจับผีเสื้อ การเก็บดอกไม้

จะไม่เห็นหอสุมร้างทางนี้อยู่ในสายตาก็เป็นเรื่องปกติ

"ท่านเคยให้สัญญาเองนะ ข้าจะกินที่หอสุมร้างนั้น ใครจะไปรู้ว่าร้านนี้สะอาดหรือไม่ ถ้าหากกินแมลงวันเข้าไป..."

เสี่ยวเอ๋อร์ของหอสุมร้างก้าวฉับๆ มาถึงเบื้องหน้าแล้วกล่าวอย่างโมโหอีต๊อด "ไปๆ ไม่กินก็อย่าขวางหน้าประตู!"

เขาพูดพลางถลึงตามองโจรคำทาสอย่างดุตัน "อบรมสั่งสอนลูกประสาอะไรกัน"

เฉียวเจาหาได้สนใจว่าอีกฝ่ายพูดจาเช่นไร นางร้องอุทานคำหนึ่งด้วยความตกใจ "อ้อ! ดูลิ! พี่เสี่ยวเอ๋อร์นี่ยังมีครบน้ำมันติดอยู่ตามง่ามนิ้วผ้าเช็ดเหงื่อที่พาดคอกอยู่ก็ดำป..."

ลุ่มเสียงของนางอ่อนหวานไพเราะ มาตราว่าจะพูดเร็วเร็ว แต่คนที่เข้าออกหอสุมร้างคงได้ยินอย่างชัดเจน ชั่วประเดี๋ยวเดียวก็มีคนสองคนล่งเลใจครู่หนึ่ง จากแต่เดิมที่คิดจะเข้าไปกินอาหารก็เปลี่ยนใจเดินไปร้านข้างๆ

หอสุมร้างไม่ใหญ่โต ถ้ำแก่งเนี้ยที่ออกมาดูให้รู้เรื่องได้ฟังคำกล่าวนี้ก็ถึงไม้ขนาดแบ่งที่เหน็บไว้กับเอนออกมาแล้ววิ่งปรีเข้าใส่

เฉียวเจาอายุยังน้อย ถ้ำแก่งเนี้ยยอมไม่ถือสาหาความด้วย นางเงื่อไม้ขนาดแบ่งเล็งตรงไปที่โจรคำทาส

เขาเห็นท่าไม่ดีจึงจุดเฉียวเจาที่พูดเจื้อยแจ้วไม่หยุดออกวิ่งหนีไป ทั้งคู่วิ่งไปจนถึงหน้าหอสุมร้างโดยไม่หยุดพักหายใจ เขาโกรธจนพูดไม่ออก ได้แต่ชี้หน้าเฉียวเจา

นางตีหน้าซื่อเอ่ย "ข้าหิวแล้วเจ้าคะ"

โจรคำทาสพ่นลมหายใจเฮือกหนึ่ง

ช่างเถิดๆ แม้สุราอาหารในหอจู้ยี่เหียนจะราคาแพง แต่หากขาย
แม่นางน้อยผู้นี้แล้วก็ถอนทุนคืนได้หมด งานใกล้สำเร็จจรมร่อ อย่าให้
เกิดปัญหาอื่นแทรกขึ้นเป็นการดี

"เข้าไปเถอะ" เขามองนางตาขวาง

ทั้งสองแต่งกายธรรมดาๆ เสี่ยวเอ๋อร์ของร้านจึงมิได้พาขึ้นไปชั้นบน
แต่ให้นั่งลงที่โต๊ะว่างในโถงกลาง

"จะกินอะไรดีขอรับ"

โจรคำทาสยังไม่ปริปาก เสี่ยวอ่อนหวานก็ตั้งขึ้น "เปิดยัดใส่เจ้าคะ"

เสี่ยวเอ๋อร์นั่งงั้นชั่วคราวแล้วอดมองไปทางโจรคำทาสไม่ได้

"ข้าจะกินเปิดยัดใส่เจ้าคะ" เฉียวเจา มองไปทางเขาเหมือนกัน

สายตาของนางฉายแววตึงตัน

เขาชักมีนเวียนศีรษะ เอ่ยถามเสี่ยวเอ๋อร์ "มีอาหารจานนี้หรือไม่"

"มีนะมีขอรับ แต่ว่าต้องรอเป็นเวลานานสักหน่อย"

เขาชิงโบกมือพลางบอกก่อนเฉียวเจาจะอ้าปากพูด "เอาจานนี้
แล้วก็ของว่างอะไรก็ได้สักสองอย่างกับสุรา"

ไม่นานนักสุราอาหารที่โจรคำทาสสั่งก็ถูกยกมาวางบนโต๊ะ เขาหยิบ
ตะเกียบขึ้นแล้วเริ่มกิน ฝ่ายเฉียวเจากลับนั่งหลังตรงรอไปเรื่อยๆ

ราวสองเค่อ* ต่อมา บนโต๊ะเหลือแค่จานกับถ้วยวางระเกะระกะ
เปิดยัดใส่ถึงถูกยกเข้ามาในที่สุด

"เจ้าลูกบังเกิดเกล้า กินเสียสิ!" เขาลดเสียงลงแล้วพูดอย่างขบเขี้ยว
เคี้ยวฟัน

เฉียวเจาดึงผ้าเช็ดหน้าจากแขนเสื้อแล้วขอน้ำสะอาดด้วยหนึ่งจาก

* เค่อ เป็นหน่วยนับเวลาของจีนที่มีมาตั้งแต่ในสมัยโบราณ เทียบเวลาประมาณ 15 นาที

เสียวเออร์ จากนั้นจึงเอาผ้าชุบน้ำเช็ดมือ

โจรคำทาสอดพุดบ่นไม่ได้ "จะมัวพิถีพิถันอะไรนักหนา ก่อนหน้านี้
นอนกลางดินกินกลางทรายก็ไม่เห็นเป็นไรเลยมิใช่รี"

เฉียวเจาซ้อนตาขึ้นพร้อมคลี่ยิ้มพริ้มพราย "ถ้าสะดวก ก็ต้องให้
ตนเองสบายขึ้นแน่นอนเจ้าคะ"

รอยยิ้มที่เบ่งบานสดใสกะทันหันนี้ทำให้โจรคำทาสตาพร่าไป เขา
ลอบจุกปากด้วยความที่

มิใช่ธรรมดาๆ เสียแล้ว แม่นางน้อยเพิ่งอายุเท่านี้เพียงแค่ยิ้มก็เกือบ
ทำให้ข้าเคลิบเคลิ้มไปแล้วหรือนี่

เขานิ่งเฉยมองดูเฉียวเจากินอาหารอย่างไม่เร็วไม่ช้าเกินไป ยิ่งพิศ
ยิ่งพึงใจ

นิสัยวางทำเป็นผู้ลากมากดีเกินวัยของแม่นางน้อยนี้ พอนางเติบโตใหญ่
ก็จะเป็นที่ถูกใจของคนพวกนั้น หน่วยก้านดีชั้นนี้ ย่อมขายได้ราคางาม
เป็นธรรมดา ครั้นคิดไปเช่นนี้ คล้ายว่าการรอคอยมิได้นำเปื้อนนาย
ปานั้นแล้ว

ท่าทีของเขาไม่เหนือความคาดหวังของเฉียวเจา สิ่งที่น่าต้องการ
ก็คือได้กินอาหารมื้อนี้ซ้ำๆ เมื่อเขารู้สึกว่านางมีราคา อีกทั้งเพราะงาน
ใกล้สำเร็จเลยไม่อยากให้เกิดอุปสรรคอื่นใดอีก เป็นธรรมดาที่จะมีน้ำอด
น้ำทนกับนางมากขึ้น

เฉียวเจาจะเสียดกินทีละคำเล็กๆ อย่างเชื่องช้า บางครั้งก็จะตัว
ส่ายตาผ่านโถงใหญ่ไปหยุดที่บันไดทางขึ้นไปชั้นสองชั่วพริบตาเหมือน
ไม่ตั้งใจดูจแมลงปอแต่แว่น้ำ

ไม่รู้ว่าเฝ้ารออยู่นานเท่าใดแล้ว ยามที่โจรคำทาสเริ่มหงุดหงิด

มากยิ่งขึ้น เสียยี่เท้าก็ดังมาจากหัวมูมบันได มีคนสามคนย่ำบันไดไม้
ลงมาข้างล่างอย่างว่องไว

คนทั้งสามละม้ายหินแม่เหล็กดึงดูดสายตาคนในโรงใหญ่ไปทันใด
รอบด้านพลันตกอยู่ในความเงียบ ช่วงขณะนั้นแม้แต่โจรค้ำทาสที่เฝ้าระวัง
จับตาดูเฉียวเจาทุกฝีก้าวยังลืมหันมือจับจ้องบุรุษชุดสีม่วงหนึ่งในนั้น
จนตาเขม็ง

บุรุษผู้นั้นมีเรือนกายสูงโปร่ง ผิวกายขาวเนียนปานหยก รูปร่าง
คมคายละเอียดละไมดุจเครื่องกระเบื้องชั้นดี รอยยิ้มในสีหน้าและแวตาร
าวกับแผ่วรัศมีเรืองรองเต็มเปี่ยมไปด้วยเสน่ห์ชีวิตชีวา ท่วงท่างามสง่า
ผ่องแผ้วเป็นธรรมชาติโดยมิต้องประดิษฐ์ปั้นแต่ง

"สื่อซี เห็นที่ว่าวันหน้าจะออกมาข้างนอกพร้อมกับเจ้าไม่ได้แล้ว
จริงๆ" บุรุษชุดสีน้ำเงินข้างกายบุรุษชุดสีม่วงเอ่ยเสียงเบา

"นั่นสิ ขอแค่เจ้าปรากฏตัว ไม่ว่าชายหนุ่มหญิงสาวเด็กน้อยหรือคนแก่
ต่างมองแต่เจ้าคนเดียว ช่มรัศมีพวกข้าให้กลายเป็นพวกซีเห่ร้อปลัษณ
ไปเลย" บุรุษชุดสีเขียวอีกคนกล่าวเสริมขึ้น

นัยน์ตาของบุรุษชุดสีม่วงโค้งลงยามกล่าวด้วยรอยยิ้มพราว "ข้านี้กว่า
พวกเจ้าชินแล้วเสียอีก"

อีกสองคนกลอกตาขึ้นพร้อมกัน

ทั้งสามพูดคุ้ยยิ้มหัวกันจนมาถึงโรงใหญ่แล้ว กำลังจะก้าวเท้า
เดินทอดน่องออกไปด้านนอกพร้อมสายตาของคนในโรงที่มองตาม
พวกเขาไป

เฉียวเจายกยิ้มตรงมูมปาก

คนที่นางรออยู่ลงมาแล้วจนได้ ไม่เสียแรงที่นางจงใจนั่งทางฝั่งที่

ติดกับทางเดินนี้

ตอนอยู่นอกหอสุรา ปราดแรกที่เห็นสามคนนี้เข้ามาในหอสุราแห่งนี้
นางก็รู้ว่าโอกาสที่รอคอยอยู่ตลอดมาถึงแล้ว

นางรู้จักบุรุษชุดสีม่วงผู้ในพอดี เขาเป็นบุตรชายโอรสขององค์หญิงใหญ่
ฉางหรง แซ่ชื่อนามชั้น ชื่อรอง* ลือซี ความประพฤติยังนับว่าพอใช้ได้

ตอนนี้รูปโฉมโฉมพรรณของนางเปลี่ยนไปแล้ว และด้วยระดับ
ความหล่อเหลาของชื่อชั้น อย่างน้อยนางก็ไม่ต้องห่วงว่าจะถูกลวนลาม

บางที...อาจเป็นชื่อชั้นที่ต้องเป็นห่วงมากกว่า

เมื่อความคิดนี้ผุดขึ้นในหัวก็เห็นพวกเขาสามคนเดินถึงหน้าประตูแล้ว
เฉียวเจาไม่ลังเลใจอีกต่อไป นางโยนตะเกียบในมือทิ้งแล้วลุกขึ้นวิ่งทะยาน
ไปตรงนั้นอย่างรวดเร็ว

นางขยับตัวอย่างกะทันหัน ทุกคนยังไม่หายตะลึงในรูปโฉมอัน
หล่อเหลาโดดเด่นของชื่อชั้น ก็แลเห็นสาวน้อยนางหนึ่งไล่กวาดตามไป
ต่างคิดเหมือนๆ กันโดยมิได้นัดหมายว่า

มีสาวน้อยวิ่งไล่ตามดังคาด ไม่น่าประหลาดใจแม้สักนิดเลยจริงๆ
โจรค้ำทาสยังผงกศีรษะหึ่งๆ ตามไปด้วย แต่แล้วก็นิ่งซิงไปกะทันหัน
ประเดี๋ยวก่อน คนที่วิ่งไล่ตามนั้นเป็น...

เขาน้ำาถอดสีไปถนัดตา ลุกขึ้นวิ่งไล่ตามไปยังไม่ถึงหน้าประตูก็ถูก
เสี่ยวเอ๋อร์ขวางหน้าไว้ "ท่านขอรับ ท่านยังไม่จ่ายเงินเลยนะ คิดจะกินแล้ว
ชักดาบรี ไม่รู้จักถามดูหรือว่าเจ้าของหอจู้เขียนเป็นใคร"

โจรค้ำทาสถูกเสี่ยวเอ๋อร์ในร้านสกัดเอาไว้ เฉียวเจาเลยไล่ตามทัน

* ชาวจีนสมัยโบราณมีชื่อเรียกขานหลากหลาย โดยทั่วไปมี 'นาม (หมิง 名)' คือชื่อที่พ่อแม่ตั้งให้แต่กำเนิด
'ชื่อรอง (เจี๋ย 字)' เป็นชื่อที่อาจารย์ตั้งให้เมื่อเข้ารับการศึกษา มักสอดคล้องกับนาม หรือเพิ่มคำด้านหน้า
ให้เหมือนกันในหมู่พี่น้องเพื่อบ่งบอกฐานะในวงศ์ตระกูล นอกจากนี้ผู้มีความรู้ มีตำแหน่งหน้าที่อาจตั้ง 'ฉายา
(เฮ่า 号)' ของตนเองเพื่อใช้ในการการด้วย

อย่างราบรื่นมาก

"รอก่อนเจ้าคะ..."

บุรุษทั้งสามชะงักทำหมุนกายกลับ เห็นเด็กสาววัยราวสิบสองสิบสาม
วิ่งไล่ตามมา อีกสองคนก็ยกคิ้วหลิวตาให้ฉือซันพร้อมกัน

ฉือซันเล็กคิ้วส่งยิ้มให้เฉียวเจาที่วิ่งมาตรงหน้า "น้องสาว มีธุระ
อันใดหรือ"

เอ่อ...แม้ว่าเขาจะมีเส้นหลันเหลือ แต่หากเด็กสาวอายุเพียงเท่านี้
สารภาพรักกับเขา เขาก็ยื่นกรานขอปฏิเสธนะ

เฉียวเจาไม่กล้ารอช้าสักชั่วเค่อเดียว

นางวางแผนมานานถึงเพียงนี้ก็เพื่อฉกฉวยเวลาชั่วครู่ที่โจรค้ำทาส
ถูกเสี่ยวเอ๋อวิ่งตัวไ่ว้ จะได้มีโอกาสเล่าเรื่องที่ถูกล่อลวงอย่างคร่าวๆ

เฉียวเจาสืบเท้าไปข้างหน้าก้าวหนึ่งแล้วจับแขนเสื้อของฉือซันไว้
จนแน่น นางแหงนหน้าพูดขอร้อง "ท่านอา ช่วยข้าด้วย"

บุรุษทั้งสามซึ่งรวมฉือซันอยู่ด้วยพากันชะงักค้างราวกับถูกสาปเป็น
ก้อนหินไปแล้ว

3

เจียวเจาคิดไว้แต่แรกแล้วว่าบุรุษเจกเช่นฉือซันนี้ ปกติต้องมีหญิงสาว
แอบทอดสะพานให้เขาเป็นจำนวนไม่น้อย ถ้านางเรียกเขาไว้โดยไม่คิดหน้า
คิดหลังให้ดี อาจถูกมองเป็นสตรีที่ไม่บริสุทธิ์ใจก็เป็นได้

อืม...เรียก 'ท่านอา' น่าจะทำให้เขาวางใจได้กระมัง

เจียวเจาซึ่งทักทักเอาเองว่าตนนึกถึงใจผู้อื่นเริ่มบอกเล่าที่มาที่ไปของ
เรื่องราวอย่างรวดเร็ว "ข้าเป็นบุตรสาวของท่านอาลักษณ์หลี่ในเมืองหลวง
ตอนงานเทศกาลกำเนิดบุปผาถูกลักพาตัวมาที่นี่ ท่านอาได้โปรดช่วยข้า
ด้วย..."

ท่านอา...

สองคำนี้ทำให้มุมปากของฉือซันกระตุกไม่หยุด เสียงหลุดหัวเราะ
ดังพรืดหลายทีลอยแว่วมา ไม่ต้องคิดก็รู้ว่าเป็นของสองสหายรัก

เขาอายุมากกว่าแม่นางน้อยผู้นี้ไม่กี่ปีแท้ๆ ไฉนกลายเป็นท่านอา

ไปเสียแล้ว ต้องเรียกว่า 'พี่ชาย' จี๊จะถูก

แต่ว่า...ถ้ามีหญิงสาวโผล่มาเรียกเขาว่า 'พี่ชาย' ตอนกลางวันแสดๆ
เกรงว่าท่าที่แรกของเขาก็คือไล่ตะเพิดนางไปกระมัง

เมื่อใคร่ครวญถึงจุดนี้ ดวงตาของจือซันก็ทอแวลlickล้ำ เวลานี้
เขาถึงกับเพ่งมองเฉียวเจาอย่างจริงจัง

เด็กสาวมีเรือนร่างผอมเล็ก ลักษณะท่าทางอ่อนแอผิวบางละม้าย
ดอกอวิ้หลัน* แรกแย้มที่ด้านทานลมฝนไม่ไหว ชวนให้เอ็นดูทะนุถนอม
เป็นพิเศษ หากแต่ไผ่แดงตรงหว่างคิ้วกลับทำให้ดอกอวิ้หลันดอกนี้
ดูงามยวนใจขึ้นมา

นี่เป็นเด็กสาวที่ฉลาดเฉลียวนางหนึ่ง...จือซันคิดคำนึง

"นี่นี่** กลับมาเร็วเข้า อย่าชนถูกผู้สูงศักดิ์นะ" โจรคำทาสที่สลด
เสี่ยวเอ้อร์หลุดไปได้ในที่สุดวิ่งตะบึงมาถึงแล้วยื่นมือมาจะจุดเฉียวเจา
นางผลุบไปหลบหลังจือซันเหมือนมัจฉาลิ้นไหลปราดเปรียว
เขาคว่าได้แต่ลมก็ทั้งร้อนใจทั้งโมโห เอ่ยอธิบายขึ้น "คุณชาย นี่เป็น
บุตรสาวข้า นางมีเรื่องขัดใจกับข้าเพราะไม่ยอมเชื่อฟัง ท่านอย่าเชื่อ
คำพูดเหลวไหลของเด็ก..."

"นี่เจ้าเป็นบุตรสาวของเขาหรือ" จือซันเอี้ยวกายไปมองเฉียวเจายิ้มๆ

"ไม่ใช่" น้ำเสียงของเด็กสาวหนักแน่นเป็นพิเศษยามเปล่งวาจาออกมา
สองคำอย่างเยือกเย็น ผิดแผกจากรูปโฉมภายนอกที่บอบบางอ่อนแอ

"พี่ชาย นางบอกว่าไม่ใช่ซะ" จือซันมองไปทางโจรคำทาส

เขาเห็นว่าสถานการณ์ชักไม่เข้าที่ จึงรีบหันหน้าชื่อๆ อย่างเฉียบตณ
ทันทีพาลางกล่าวทอดถอนใจ "มีบางอย่างที่คุณชายไม่ทราบ สองวันก่อน

* ดอกอวิ้หลัน หมายถึงดอกแมกโนเลีย

** นี่นี่ เป็นคำเรียกเด็กสาวด้วยความรักใคร่เอ็นดู

บุตรสาวข้าพนี้ถูกเจ้าหนุ่มตัวเหม็นผู้หนึ่งหลอกให้หนีตามกัน กว่าข้าจะตามกลับมาได้มิใช่่าง่ายๆ ใครจะรู้ว่านางจะโกรธเคืองข้า ไม่เห็นข้าเป็นบิดาแล้ว บอกกับคนอื่นว่าข้าเป็นโจรค้ำทาส เพื่อจะได้ไปหาเจ้าหนุ่มตัวเหม็นนั้น"

เขามั่นใจว่าแค่กล่าวคำนี้ออกมา คนอื่นก็จะเลิกลังไม่เข้าเรื่องครวก่อนแม่นางน้อยตัวดีผู้หนีไป เขาก็ใช้เหตุผลนี้เหมือนกัน

เขาคดมองเจี้ยวเจาด้วยสายตาแฝงคำเตือนปรารถหนึ่งไม่ได้

นางเด็กตัวดี อีกประเดี๋ยวค่อยสั่งสอนเจ้า!

เจี้ยวเจาสบตาเขาอย่างใจเย็นแล้วคลายยิ้มจับปล้น

วันนี้ต่างจากวันวานแล้ว...

สาวน้อยหลี่เจานั่นขอความช่วยเหลือจากพวกคนที่มุ่งดูอยู่ แม้นคนจะมาก แต่แท้จริงแล้วขอเพียงคนผู้นี้บอกเหตุผลที่พอฟังขึ้นสักข้อ คนเหล่านี้ก็จะเห็นว่ามีใช้วงการอันใดของตนแล้วแยกย้ายกันไป

แต่นางขอความช่วยเหลือจากคนที่เจาะจงเลือกไว้ คนผู้นี้น้อยมั้งบังเกิดความรู้สึกรับผิดชอบเพิ่มขึ้นอีกโดยไม่รู้ตัว จึงไม่ฟังความข้างเดียวจากบุรุษผู้นั้น

เหนือสิ่งอื่นใดเขาคือชื่อชั้น หากเขาไม่มีกระทั่งความสามารถแยกแยะเรื่องเพียงเท่านี้ ไหนเลยจะคบค้าวิสาสะกับพวกเชื้อพระวงศ์และขุนนางสูงศักดิ์ที่มีจิตใจคดเคี้ยวเลี้ยวลนได้

"แม่นางน้อย เจ้าหนีตามคนอื่นไปจริงหรือ" ชื่อชั้นโน้มกายน้อยๆ ทำสีหน้าคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม เห็นชัดว่ากำลังดลกลบซ่อนเจี้ยวเจาอยู่

นางได้ถามด้วยสีหน้าชิงชัง "ท่านอา ถ้าบุตรสาวท่านหนีตามคนอื่นไป ท่านจะปวาร้องออกมาโดยไม่นำพาชื่อเสียงหน้าตาของนางแม่แต่น้อยนิด

หรือไม่เจ้าคะ"

ไม่มีทางอยู่แล้วแน่นอน!

ฉือซันจะพูดตอบโดยไม่ทันคิด เขาริบยังปากไว้แทบไม่ทัน

ล้อเล่นอะไรกัน เขามีบุตรสาวโตถึงเพียงนี้ที่ใด ต้องเป็นเพราะได้ยีน
แม่นางน้อยผู้นี้เรียกท่านอาๆ มากเกินไปเป็นแน่

ฉือซันยืนห่างออกมาหนึ่งก้าวเงียบๆ เหลือบเห็นฝูงชนที่ค่อยๆ ล้อมวง
เข้ามาทางหางตาแล้วก็ไม่อยากจะเกี่ยวกับบุรุษผู้นี้ต่อไป จึงเอ่ยขึ้นเสียง
ราบเรียบ "เจ้าทั้งคู่ล้วนกล่าวว่ามีเหตุผล..."

"คุณชายเชื่อคำพูดเหลวไหลของเด็กได้อย่างไรเล่า อีกอย่างนี้เป็น
เรื่องในครอบครัวของพวกเขาทั้งสองพ่อลูก..."

ฉือซันยิ้มกับโจรคำทาส ด้วยเขารูปร่างหล่อเก๋ เพียงรอยยิ้มนี้
ก็ทำให้ฤดูใบไม้ผลิยังต้องหมดสีสัน "พี่ชายท่านนี้วางใจได้ ข้ามิใช่พวกที่
ชอบยุ่งเรื่องคนอื่นแน่นอน"

โจรคำทาสลอบถอนใจเอือกอย่างโล่งอก เขาฉีกยิ้มกว้าง พลันก็ได้ยีน
บุรุษผู้หล่อเหลาไม่เป็นสองรองใครนั้นพูดอย่างเนิบนาบ "ดังนั้นไปพบ
เจ้าหน้าที่ของทางการกันดีกว่า ให้ผู้ว่าการเมืองเป่าหิงเป็นคนตัดสินว่า
ใครถูกใครผิด"

พอบุรุษตรงหน้าทำท่าอ้าปากค้าง เขาก็กล่าวปลอบเสียงนุ่ม "พวกข้า
สามสหายจะพาพวกท่านไปส่งที่ที่ว่าการแล้วจะไม่ยุ่งยามเด็ดขาด"

"เจ้า...เจ้า..." เจอกับคนประหลาดผิดชาวบ้านพรรค์นี้ โจรคำทาส
ถึงกับหมดคำพูดจะได้กลับไปชั่วขณะ

ฉือซันย่นหัวคิ้วกะทันหัน หันหน้าไปเอยกับบุรุษชุดสีน้ำเงิน "จื๋อเจ้อ
ข้าจำได้ว่าสามปีก่อนผู้ว่าการเมืองเป่าหิงผู้นี้เคยปฏิบัติหน้าที่ในอำเภอ

จยาเพิงกระมัง"

เฉียวเจาสบช่องลอบพิศดูบุรุษชุดสีน้ำเงินแวบหนึ่ง

ท่านปู่มีสหายรักรู้ใจอยู่ผู้หนึ่ง เป็นหมอเทวดาแห่งยุค ตอนท่านปู่ล้มป่วยในปีที่นางอายุแปดขวบ ท่านพาท่านย่ากับนางกลับไปพำนักที่จยาเพิงตามคำแนะนำของหมอเทวดาหลี่ท่านนั้น

ในกาลก่อนทุกปีหมอเทวดาหลี่จะมาพักที่จยาเพิงชั่วระยะสั้นๆ เพื่อฟื้นฟูสุขภาพให้ท่านปู่ ปกตินางศึกษาตำราแพทย์อย่างหลากหลายกว้างขวางอยู่แล้ว ทุกครายามหมอเทวดามาเยือน นางจะฉวยจังหวะขอคำชี้แนะวิชาแพทย์จากเขา พริบตาเดียวผ่านไปสิบกว่าปี นางก็นับว่าเป็นลูกศิษย์ครึ่งตัวของหมอเทวดาหลี่แล้ว ภายหลังสุขภาพของท่านปู่ก็ได้อาศัยนางเป็นคนฟื้นฟูให้เรื่อยมา

นางถ่วงเวลามาจนอายุสิบแปดถึงถูกท่านปู่ที่ป่วยหนักบังคับให้กลับเมืองหลวงออกเรือนไปกับบุตรชายคนรองของจิ้งอันโหว

สามีที่เพ็งแต่งงานกับนางยังมีทันได้เปิดผ้าแดงคลุมหน้าเจ้าสาวก็รับคำสั่งไปออกศึกในวังงานพิธีมงคล ต่อมาไม่นานท่านปู่ก็ล่วงลับด้วยเหตุนี้ตลอดช่วงที่อยู่ในจวนจิ้งอันโหวนั้น นางพบปะคนภายนอกน้อยครั้งมาก ส่วนสามคนเบื้องหน้านั้นนางรู้จักแค่ชื่อชั้นผู้เดียว มีหน้าซ้ำสถานที่ที่ได้อยู่กันยังเป็นที่ยาเพิง

บุรุษชุดสีน้ำเงินไม่สังเกตเห็นว่าเฉียวเจาพิณิจดูตนอยู่ เขาเอ่ยปากพูด "ที่นี่หาใช่เมืองหลวงไม่ ข้าจะรู้ได้อย่างไรว่าผู้ว่าการเป็นผู้ใด สื่อซี หากข้าจำได้ไม่ผิด สามปีที่แล้วเจ้าเคยมาที่ยาเพิงกระมัง"

ชื่อชั้นพยักหน้า "อ้อ ตอนนั้นยังได้ตม่น้ำชากับนายอำเภอจยาเพิง มาหานี้ข้าได้ข่าวแว่วๆ ว่าเขาย้ายมารับตำแหน่งที่เป่าหลิงแล้ว"

โจรคำทาสได้ยื่นว่าฉ้อชู้รู้จักกับผู้ว่าการ มีหรือจะกล้าหาญหาเรื่องอีก
จึงฉวยโอกาสที่คนอื่นพูดคุยกันก้าวขาจะออกวิ่งหนีไป

บุรุษชุดสีเขียวยืนที่ไม่ปรึกษาพูดมาโดยตลอดเมื่อทำถึงเขาจนหงายหลัง
ล้มลงกับพื้น พลังกล่าวเสียงเย็น "ดูท่าว่าเจ้าคนผู้นี้จะเป็นโจรคำทาส
จริงๆ"

เฉียวเจาพูดเสียงดัง "ละเว้นเขาไม่ได้! เจ้าโจรคำทาสผู้นี้มันหน้าซื่อ
ไร้พิษสงล่อลวงสตรีและบุตรสาวดีๆ ของชาวบ้านไปตั้งมากมายเท่าไรก็สุดรู้
ข้าโชคดียิ่งได้ท่านอาช่วยเอาไว้ เกรงว่าหญิงสาวคนอื่นคงจะ..."

ฝูงชนที่มุงดูอยู่ได้ยินคำกล่าวของนางต่างเดือดดาลไม่หยุดทันใด
พากันเอ่ยขึ้น "พวกโจรคำทาสน่าชิงชังที่สุด ตีเขา ตีเขาให้ตาย!"

พวกฉ้อชู้สามคนพาเฉียวเจาหลบไปอยู่ด้านข้างเปิดทางให้กลุ่มคน
ผู้โกรธแค้นอย่างหัวไว้อย่าง ไม่นานนักก็ได้ยินเสียงร้องไหยหวนเหมือนสุกร
ถูกเชือดของโจรคำทาสดังลอยมา

พวกฉ้อชู้เห็นเข้าถอนที่ผู้คนบางตาสายหนึ่ง เห็นเด็กสาวเดิน
ตามหลังมาด้อยๆ ก็มองหน้ากันไปมา

นี่จะทำอย่างไรกันดี

บุรุษชุดสีน้ำเงินกับบุรุษชุดสีเขียวยืนส่งตากันแล้วมองไปทางฉ้อชู้
พร้อมกัน

คนใดก่อปัญหา คนนั้นสะสางเอง

ฉ้อชู้เล็กคิ้วสูง อ้าปากพูด "น้อง..."

เขาคิดจะเรียกว่า 'น้องสาว' แต่พอนึกถึงว่าอีกฝ่ายเรียกเขาว่า
'ท่านอา' ไม่หยุดปาก จึงพาให้ลื่นพันกันไปชั่วขณะ

เฉียวเจาเข้าอกเข้าใจผู้อื่นเป็นพิเศษ นางจึงรีบเอ่ยบอก "ท่านอา

เรียกข้าว่าหลี่ซานก็ได้เจ้าคะ"

"หลี่ซาน..." มุมปากของฉือซันกระตุกริกอีกแล้ว เขาพูดขึ้นอย่าง
ทนไม่ไหวในที่สุด "ความจริงเจ้าเรียกข้าว่าพี่ฉือก็ได้นะ"

"พี่ฉือ" เฉียวเจาคล้อยตามอย่างหัวไว

ขอเพียงพานางกลับเมืองหลวง ให้เรียก 'นายท่านฉือ' ก็ยังได้

"อืม" ฉือซันไม่รู้สึกละอายใจอีก เขาฉีกยิ้มกว้างพรางถามไถ่ "เรือนเจ้า
อยู่ที่เมืองหลวงหรือ"

เขาเห็นนางพยักหน้า จึงส่ายหน้าพรางพูด "เช่นนั้นก็ไม่ถูกจังหวะเลย
พวกข้ายังต้องไปที่จยาเฟิง ไม่สะดวกจะพาเจ้าไปด้วย มิเช่นนั้นดีกว่า
ข้าจะไปจ้างรถม้าคันหนึ่งส่งเจ้ากลับเมืองหลวง"

จยาเฟิง?

เฉียวเจาใจเต้นรัวแรง

เรือนของหลี่เจาอยู่ในเมืองหลวง แต่เรือนของนางเฉียวเจาอยู่ที่
จยาเฟิงเสมอมา

นางยังไม่เคยไปโขกศีรษะหน้าหลุมศพท่านปู่ ทั้งไม่รู้ว่ายามนี้
พวกท่านยังเป็นเช่นไรบ้างแล้ว

"ท่านอา เอ๊ย...ไม่ใช่...พี่ฉือ ข้าอยากไปกับพวกท่านเจ้าคะ" ไม่รอให้
ทั้งสามเอ่ยปากพูด เฉียวเจาก็อธิบายต่ออย่างฉับไว "พี่ฉือจิตใจดีถึง
จ้างรถม้าส่งข้ากลับเมืองหลวง แต่คนเรารู้หน้าไม่รู้ใจ ถ้าเกิดสารถิ์ผู้นั้น
คิดมีดีมีร้ายกับข้ากลางทางจะทำประการใดดีเล่าเจ้าคะ"

นางเข้าหาฉือซันตั้งแต่เริ่มแรก ขณะนี้ย่อมต้องดูว่าเขาจะตอบตกลง
หรือไม่

พอเห็นเขายังสองจิตสองใจอยู่ เฉียวเจาก็ทำตาปริบๆ กล่าวว่

"บุญคุณที่พี่ฉ้อช่วยชีวิตข้าไว้ ข้าไม่มีสิ่งใดจะตอบแทน..."

ฉ้อชั้นระแวงระวังขึ้นมาทันที

เด็กสาวผู้นี้คงจะไม่พูดต่อว่ามีเพียงพลีกายมอบใจให้กระมัง
ว่าแล้วเซียว ช่วยคนก็เสี่ยงเช่นเดียวกัน!

"แต่พอพี่ฉ้อส่งข้ากลับถึงเรือน ท่านพ่อท่านแม่ข้าต้องตกรางวัลก้อนโต
เป็นการขอบคุณแน่เจ้าค่ะ"

ตกรางวัลก้อนโต? ฉ้อชั้นแทบสล้าก

ครั้งนี้ไม่เหมือนกับที่คิดไว้ เขาก็ปล้นรู้สึกลับใจอย่างมาก

บุรุษชุดสีน้ำเงินกับบุรุษชุดสีเขียวหัวเราะดังลั่นพร้อมกัน

4

ต้นหลิวสองฟากฝั่งน้ำสะบัดไหวลู่ลม เรือสำเภาลำไม่ใหญ่มาก
ลำหนึ่งล่องไปตามลำน้ำงัดงามในวสันตฤดูมุ่งหน้าสู่ทิศใต้

ฉือซันกับบุรุษชุดสีน้ำเงินนั่งประจันหน้ากันตรงหัวเรือกำลังเดิน
หมากล้อมอยู่ ด้านบุรุษชุดสีเขียวยืนฟังราวรั้วเรือเหม่อมองเกลียวคลื่น
ม้วนทบกันที่ถูกรั้งไว้เบื้องหลังอย่างเลือนลอยเปื้อนนาย

เรือแล่นไปนานเท่าไรก็สุดรู้ เด็กหนุ่มชุดสีเขียวประคองถาดด้วย
สองมือก้าวเท้าเลี้ยวออกมาจากห้องในตัวเรือ บนถาดวางน้ำชาไว้สี่ถ้วย
เขาวางสองถ้วยลงไถ่ๆ มือสองคนที่ดวลหมากกันอยู่ และถือถ้วยหนึ่ง
เดินไปตรงราวรั้วยื่นส่งให้บุรุษชุดสีเขียว

บุรุษชุดสีเขียวรับมาจิบคำหนึ่งแล้วกล่าวยิ้มๆ "ยังคงเป็นหลิวซาน
ที่ดีกว่าใครๆ ไม่เหมือนพวกเขาสองคน พอได้เดินหมากก็ไม่รู้จักจบจักสิ้น
เป็นต้นเหตุให้ข้าต้องทนหิวอยู่เป็นเพื่อนบ่อยๆ"

ที่ให้ผู้แต่งกายเป็นเด็กหนุ่มผู้นี้ก็คือเจียวเจ้านั่นเอง

เพราะนางพูดอ่อนนวยด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล เออ...หรือจะตีความว่าตามเข้าซีไม่ลดละก็ได้ ในที่สุดฉือซันจึงได้ยอมแพ้พยักหน้าตกลงพานางมาด้วย แต่มีข้อแม้ว่านางต้องปลอมตัวเป็นบุรุษเพื่อสะดวกต่อการเดินทาง

เพลานี้เรือแล่นมาได้สองวันแล้ว

"พี่หยาง อีกนานเท่าใดจึงจะถึงจยาเฟิงเจ้าคะ"

ร่วมเดินทางกันมาสองวัน เจียวเจารู้แล้วว่าบุรุษชุดสีน้ำเงินชื่อจู่ฉวนบุรุษชุดสีเขียวชื่อหยางเอ๋อร์ เห็นชัดว่าทั้งสามคนไม่ปรารถนาจะบอกฐานะแท้จริงกับนาง ซึ่งนางเองก็ไม่ใส่ใจ

"หลังเที่ยงวันก็น่าจะถึงแล้ว แต่พวกเราไม่เข้าเมือง ถึงตอนนั้นจะเปลี่ยนเป็นขี่ม้าไปที่คฤหาสน์แห่งหนึ่งเยี่ยมคารวะท่านเจ้าของ" หยางเอ๋อร์กล่าว

เจียวเจารู้สึกสะอิดใจ

สามปีก่อน ฉือซันเดินทางไปถึงคฤหาสน์ที่พ่านักปลีกลั่นโคะของท่านปู่เพื่อขอร้องให้ท่านชี้แนะทักษะการวาดภาพ ทว่าท่านปู่บอกปิด

ฉือซันไม่ละความพยายาม ทำหน้าหน้าตั้งต้นอยู่ที่นี่นานสามวัน ท่านปู่จนปัญญาเลยมอบผลงานในสมัยวัยหนุ่มให้เขาไปภาพหนึ่งถึงทำให้เขายอมกลับไปได้

ตอนนั้นเองที่นางได้รู้จักกับฉือซัน แน่แน่นอนว่าเขากับนางเคยพบหน้าค่าตากันเพียงสองหน

พวกฉือซันสามคนจะไปเยี่ยมคารวะเจ้าของคฤหาสน์แห่งหนึ่งแถวๆ จยาเฟิง

หรือว่า...

เฉียวเจาคิดคำนึงถึงตรงนี้แล้วลมหายใจก็ถี่วขึ้นหลายส่วน

หรือว่าที่ที่จื่อซันกำลังจะไปเยือนคือเรือนของข้า

ได้หล้ามีเรื่องบังเอิญถึงเพียงนี้จริง ๆ หรือจะพูดว่านางลืมตาขึ้นมา แล้วกลายเป็นหล้าเจานั้นเป็นชะตาชีวิตอันแสนลึกลับกัน

เฉียวเจาก็มองหน้าเพ่งมองมือของตนเอง

มือของแม่นางน้อยนุ่มนิ่มเรียบเล็กดุจจำเียน ต่างจากมือของนางที่ แม้จะสวยงามทว่าผิวหนึ่งตรงปลายนิ้วกลับด้านแข็งเป็นแผ่นบางๆ

จวบจนบัดนี้ ถึงแม้จะมีความทรงจำของแม่นางน้อยหล้าเจาอยู่ แต่นางยังไม่รู้สึกว่ตนเองเป็นคนอีกคนหนึ่งได้อยู่ดี

กระนั้นชั่วขณะที่เพ่งมองมือคู่นี้ เฉียวเจาเริ่มเคืองคว้างอยู่บ้าง นางสมควรอยู่ในเรือนตนเองด้วยฐานะหล้าเจาเช่นไรเล่า

เฉียวเจาเดินย้อนกลับไปนั่งลงถือถ้วยชาไว้พลางจมอยู่ในภวังค์ ความคิดของตน

ความคิดในหัวนางวอกวุ่นไปมาเป็นร้อยเป็นพันตลบ เพียงรู้สึ่ว่านี่เป็น ปัญหายุ่งยากที่แก้ไม่ตก ระหว่างที่ใจลอยอยู่นางได้ยินเสียงต่อปากต่อคำ ของคนทั้งสาม

"ลือซี จื่อเจ้อ พวกเจ้าจะเดินหมากไปถึงเมื่อไร ไม่กินข้าวหรือไร"

เฉียวเจาเงยหน้าขึ้นถึงพบว่าคนครัวบนเรือยกข้าวปลาอาหารมาวาง บนโต๊ะแล้ว กลิ่นหอมของมันค้ายลอยมุดเข้าไปถึงในท้อง

จู่ซึ่งกำเม็ดหมากดำไว้ในมือทำหน้าจ่นปัญญา "ไม่ใช่ข้าไม่ยอมยกเลิก แต่ลือซีใช้เวลาคิดมาหนึ่งเค่อแล้วโ้เอ๋ไม่ยอมวางหมากเสียที"

หยางเอ๋อรีกวาดตามองกระดานหมากปราดหนึ่งก่อนส่ายหน้าแล้ว กล่าวขึ้น "ลือซี นี่เจ้าจนแถมแล้ว รีบยอมแพ้เถอะ อย่าทำให้ทุกคน

เสียเวลาเลย"

ฉือซันคืบเม็ดหมากขาวใสแวววาวเม็ดหนึ่งด้วยปลายนิ้วเรียวยาว พุดด้วยสีหน้าไม่พึงใจ "จะยอมแพ้ได้อย่างไร ข้ายังไม่เคยเดินหมากแพ้มาก่อนนะ"

หยางเอ๋อร์แค้นเสียงหัวร่อ เปิดโปงสหายต่อหน้าเฉียวเจาโดยไม่เกรงใจสักนิด "เจ้าย่อมต้องไม่เคยแพ้แน่นอน เวลาที่เจ้าเดินหมากหนึ่งก้าวเท่ากับชาวบ้านเล่นจบกระดานหนึ่ง ลงท้ายยังเดือดเนื้อร้อนใจว่าคนอื่นไม่เดินกับเจ้าแล้ว"

ฉือซันทำเสียงฮึเยาะๆ "เจ้าจะไปรู้อะไร นี่เพราะข้าคิดอย่างละเอียดลึกซึ้ง"

หยางเอ๋อร์เบือนหน้าหนีอย่างขัดเคือง

คิดละเอียดลึกซึ้งอะไรกัน นี่มันหน้าด้านไร้ยางอายชัดๆ!

วันนี้คนครัวทำแกงเผ็ดปลา กลิ่นหอมของมันชวนให้น้ำลายสอ ท้องร้องจ๊อกๆ จู๋จู๋มู๋มู๋ขึ้นพร้อมพุดอย่างทนไม่ไหวในที่สุด "ข้ายอมแพ้แล้ว พอใจหรือไม่ กินข้าวเถอะ"

ฉือซันยัดตัวเขาไว้ "ทำเช่นนั้นไม่ได้ พวกเราวัดกันที่ฝีมือมาแต่ไหนแต่ไร"

จู๋กับหยางเอ๋อร์กุมขมับพร้อมกัน

หยางเอ๋อร์พุดบนเสียงเบา "อยากให้สาวน้อยสาวใหญ่ในเมืองหลวงที่หลงเสน่ห์เจ้าพวกนั้นได้เห็นโฉมหน้าแท้จริงของเจ้าเสียจริง!"

"แค่ๆ" ฉือซันส่งเสียงไ่ด้งๆ แล้วตวัดมองเฉียวเจาแวบหนึ่ง

ถ้อยคำนี้กล่าวต่อหน้าแม่นางน้อยไม่เหมาะไม่ควรจริงๆ หยางเอ๋อร์รู้ตัวว่าพลั้งปากไปก็ยิ้มอย่างเก้อกระดาก

"ผู้ชมมากไม่พูดมาก จื้อเจ้อ พวกเราเดินหมากกันต่อ ฝ่ายหมากขาว ต้องมีทางออกอีกแน่ ข้าแค่คิดไม่ออกตอนนี้เท่านั้น"

"ดูที่ว่าคงไม่ได้กินอาหารในช่วงประเดี๋ยวประด๋าวนี้แล้ว" หยางเอ๋อร์ บอกกับเจียวเจา

นางกุมหน้าท้อง ชะรอยว่าร่างกายของแม่นางน้อยหลี่เจาจะอ่อนแอ ผิดเวลาไปครู่เดียวก็เริ่มปวดท้องแปลบๆ

นางลี้มรสความเจ็บปวดจากการถูกคมธนูเสียบทะลุอกบนกำแพง เมืองเยียนที่แดนเหนือมาแล้ว บัดนี้ตราบเท่าที่สถานการณ์อำนวย นาง ไม่อยากทนรับความทรมานใดๆ อีก

อุตุส่าห้ได้เริ่มต้นชีวิตใหม่อีกครั้ง นางจะพยายามดีต่อตนเองให้ มากขึ้น

"ดวงหมากจบก็กินอาหารได้ใช่หรือไม่เจ้าคะ"

"แน่นอน..." หยางเอ๋อร์ไม่ทันกล่าวจบ ก็เห็นเจียวเจาหยิบเม็ด หมากขาวจากในโกวาลงบนกระดานหมาก

เขารีบเข้าไปขวางทว่าไม่ทันกาล ลอบอุทานว่าแย่แล้ว ปกติจื้อซัน เป็นคนนิสัยไม่เลว แต่มีข้อต้องห้ามอยู่สองสามอย่าง

หนึ่งในนั้นคือไม่ชอบให้ผู้อื่นรบกวนเขาเวลาเดินหมาก

จื้อซันทำสีหน้าเย็นชา "หลี่ซาน หมากลื้อมมีใช้ของเล่นนะ"

จู่ซึ่งมองกระดานหมากอยู่ตลอดพูดเสียงหลง "ลื้อซี เจ้าดูสิ..."

จื้อซันไม่แยแสเสียงบอกของจู่ ปรายตามองเจียวเจาพร้อมกับ เผยรอยยิ้มบาดตา "หลี่ซาน เจ้าทำกระดานหมากขำยุ่งเหยิงหมดแล้ว สมควรทำประการใดดีนะ"

"ลื้อซี..."

ฉือซันตัดบทจู้ "ซำรู้ว่าพวกเจ้าสองคนต่างอยากช่วยพุดให้
แม่นางน้อยผู้นี้ แต่ตามความคิดซำ แม่นางน้อยออกจะหิวโหย จ้งรกรำ
กลับเมืองหลวงคนเดียวมิใช่ปัญหา"

อี...รบกวนซำเดินหมากรี มีคนช่วยเอาไว้ก็ไม่สำนึกตัวว่าต้องพลีกาย
ตอบแทน หากที่สำคัญที่สุดคือเรียกซำว่าท่านอา!

เด็กสาวพรคนี่ช่างไม่น่ารักเอาเสียเลย!

"ลือซี ซำจะบอกว่า...หมากขาวชนะแล้ว" ยามเปล่งคำพูดด้วย
น้ำเสียงผิดเพี้ยนประโยคนี้นี้ ตัวจู้เองยังรู้สึกวุ่นวายแปลกพิสดารมาก

หมากดำของเขาเป็นฝ่ายได้เปรียบมีโอกาสกำชัยในมือ แต่หลิซาน
ผู้นี้เพียงวางหมากเม็ดหนึ่งตามสบายถึงกับพลิกสถานการณ์จากหน้ามือ
เป็นหลังมือ ต้อนหมากดำจนหมดทางสู้ต่อไปอีก

ฉือซันอึ้งงันไป ก่อนจะหันขวับไปดูกระดานหมาก

หยางเอ๋อร์ซำเข้าไปใกล้ๆ แล้วมองเฉียวเฉียวอย่างเหลือเชื่อ

"เจ้าทำได้อย่างไร" ฉือซันตกตะลึง

เด็กสาวมัมปากพุดเสียงอ่อนเบา "ซำวางส่งเดช คงเผอิญสุ่มถูก
โดยไม่ตั้งใจกระมังเจ้าคะ"

"ซำอยากฟังเหตุผลที่ซำทำ" ฉือซันงอนิ้วเคาะกระดานหมาก

วางหมากสุ่มสี่สุ่มห้าก็เหนือกว่าเขาที่เค้นสมองขบคิดตรึกตรอง
นานสองนานได้หรือ ยิ่งกว่านั้นเขารู้ว่าจู้หรือก็คือจู้เยียนผู้เป็นสหาย
มีทักษะชั้นใด พวกคนหนุ่มในเมืองหลวงที่เคยเอาชนะเขาได้มีอยู่ไม่มาก

ถ้อยคำนี้ของแม่นางน้อยเอาไว้หลอกผียังพอทำเนา

"อืม ถ้าอย่างนั้นคงเพราะซำมีทักษะสูงกว่าเล็กน้อย"

ฉือซันกับจู้เยียนสบตากันแล้วพร้อมใจกันยื่นมือปิดเม็ดหมากบน

กระดานกระจัดกระจายปนกันทันใด ทั้งยังเอ่ยประสานเสียงกัน "มา! พวกเราประลองกันอีกกระดาน"

"ข้าหิวแล้ว" เชี่ยวเจาะโพลงขึ้นอย่างตรงไปตรงมาเป็นพิเศษ

หลังกินอาหารเสร็จ...

จูเอียนเพ่งมองกระดานหมากเนิ่นนานก่อนโยนเม็ดหมากลงโถ พลางกล่าวทอดถอนใจ "ฝีมือสู้ไม่ได้ ข้าแพ้แล้ว"

เขาลุกขึ้นสลับให้ฉือซันนั่งลง

ยามดวงตะวันเคลื่อนลงทางทิศประจิมที่ละน้อย แลเห็นท่าเรือ จยาเฟิงได้รำไร ฉือซันยังคงกำเม็ดหมากเค้นสมองครุ่นคิดอย่างหนัก

เด็กสาวฝั่งตรงข้ามหลุบตารอคอยเงียบๆ ไม่พูดไม่จา

"ไม่น่าเชื่อว่าจะอดกลั้นไม่พูดแรงสือซันได้ ถ้าพึ่งแค่การฝึกฝน ขัดเกลาตน เด็กสาวผู้นี้ไม่สามัญเลยนะ" จูเอียนกระซิบพูดกับหยางเอ๋อร์ อย่างสะท้อนใจที่ตนเองเทียบไม่ได้

เด็กสาวที่สามารถเอาชนะจูเอียนและอดทนฉือซันได้ผู้นี้ หยางเอ๋อร์ นึกเลื่อมใสเหลือหลาย เขามองเชียวเจาเนิ่งๆ ครู่หนึ่งแล้วอดชะงักไปไม่ได้ จากนั้นจึงพูดด้วยน้ำเสียงพิศวง "ไหนข้ารู้ลึกว่านางดูเหมือนหลับไปแล้ว เล่า"

5

ฉื่อซันเอ๋ยถามเสียงเรียบ "เจ้าเดินหมากกับข้าถึงกับนอนหลับเซียวหรือ"
 เฉียวเจาสะดั่งตื่นขึ้น ยกมือวางหมากบังเกิดเสียงกังวานใส
 "ท่านดูผิดแล้ว" สัมเสียงของสาวน้อยอ่อนหวานนุ่มนวล นางแค
 สัปหงกเท่านั้นเอง

"ข้าเห็นเมื่อครู่นี้เจ้าหลับตาอยู่นะ" ฉื่อซันฉีกยิ้มกล่าวขึ้น หากแต
 น้ำเสียงชวนให้หงส์ระคนฟังชาวาบ

"ไม่เชื่อท่านดูสิว่าข้าเดินหมากผิดหรือไม่" นิ้วมือขาวนวลเนียน
 ดุจหยกของเด็กสาวแตะกระดานหมากทำจากไม้ชิง* เบาๆ

ในช่วงชีวิตอันสงบสันโดษ วันเวลาผ่านไปอย่างเชื่องช้า การเดินหมาก
 จึงเหมาะสำหรับฆ่าเวลาอย่างยิ่ง คนที่เคยดวลหมากกับท่านปู่เช่นนาง
 ประมอกับคนเบื้องหน้าผู้นี้ ถึงนางหลับตาก็ไม่มีทางเดินผิดจริง ๆ

* ไม้ชิง (Chinese Catalpa) เป็นไม้เนื้อดีมีค่าของปะเทศจีน ใช้ทำเครื่องเรือนหรือปลูกเป็นไม้ประดับ

เมื่อคิดไปเยี่ยงนี้คล้ายจะรังแกคนอยู่บ้าง

ฉือซันไล่สายตาไปยังจุดที่นิ้วมือของเด็กสาวหยุดนิ่งโดยไม่รู้ตัว มองเห็นหลังอีกฝ่ายวางหมากเมื่อนั้นแล้ว เขาก็เสียหมากอย่างหนักอึ้ง เป็นครั้งแรกที่นึกสงสัยในความเข้าใจของตน

เมื่อครู่นี้คงจะ... น่าจะ... เป็นไปไม่ได้ที่แม่นางน้อยผู้นี้จะนอนหลับ กระมัง

"เลิกได้แล้ว เก็บข้าวของกันเร็วเข้า ใกล้เที่ยบฝั่งแล้ว" หยางเอ๋อร์ กลั้นยิ้มตบตบคนทั้งคู่

ไม่นานนักเรือก็เข้าเทียบฝั่ง จากนั้นก็ได้เข้าเมืองตามที่หยางเอ๋อร์ พุดไว้ ฉือซันเสาะหาคอกม้าแห่งหนึ่งพบที่นอกเมืองอย่างคุ้นเคยที่ทางแล้ว คัดเลือกอาชาฟองฟี่มาสวมตัว

เขาตอบๆ หลังม้าพาลงเอยกับเฉียวเจา "พวกข้าสามคนไม่มีใคร สะดวกจะขี่ม้าตัวเดียวกับเจ้า ประเดี๋ยวข้าพาเจ้าเข้าเมืองไปหาที่พัก ในโรงเตี๊ยมสักแห่งก่อน"

"ข้าขี่ม้าเป็นเจ้าคะ" เฉียวเจากล่าว

ฉือซันชะงักไปเล็กน้อย เขาก็มึนศีรษะลงมองสำรวจแม่นางน้อย ที่ยังตัวสูงไม่ถึงได้รักแร้ตน เขี่ยดมูมปากออกแล้วเลือกม้าอีกหนึ่งตัว "ในเมื่อขี่เป็น เช่นนั้นก็พาเจ้าไปด้วย"

"ขอบคุณเจ้าคะ" เฉียวเจาจะบอกลมหายใจเอือก เผยรอยยิ้มกว้างๆ สาวเท้าไปหาม้าสีปลั่งตัวนั้น

หยางเอ๋อร์อดพูดกระซิบกับจูเยี่ยนไม่ได้ "จู่ๆ สือซันกลายเป็นคน พุดง่ายได้อะไร"

จูเยี่ยนเหลือบมองเฉียวเจาแล้วกล่าวคาดคะเนแบบไม่ถนัดน้ำใจคน

"คงจะเห็นว่าแม่นางน้อยป็นขึ้นม้าไม่ได้ เลยอยากจะหัวเราะเยาะนาง กระมัง"

"ข้าว่านะ สงสัยสี่ขาจะต้องผิดหวังแล้ว แม่นางน้อยนั้นลึกล้ำน่าดู อายุเพียงเท่านี้ก็เดินหมากชนะเจ้าได้ ไม่น่าจะทักชะการขี่ม้าอาจสูงส่ง กว่าข้าก็เป็นได้นะ"

จูเอียนมองตรงไปเบื้องหน้าด้วยสีหน้าแปลกพิกล

หยางเอ๋อริมองตามสายตาของอีกฝ่าย เห็นอาซาสีปลั่งสูงใหญ่ตัวนั้น สลัดเด็กสาวตกพื้นด้านข้างแล้วออกวิ่งเหาะๆ ไป

เด็กสาวล้มหน้าคว่ำจูบดิน สำนัลกระอักกระอ่อยใหญ่

"ทักชะการขี่ม้าสูงส่งดังคาด" จูเอียนหัวร่อเสียงดัง

เฉียวเจาอมองม้าที่วิ่งจากไปอย่างงุนงงอยู่สักหน่อย นางขี่ม้าเป็นจริง ๆ นะ...

"เจ้ารอพวกข้าอยู่ที่โรงเตี๊ยมเถอะ" ฉือซันยอมยิ้ม แหวพิ้งใจฉายออกมาทางสายตาโดยไม่เก็บงำแม้แต่หน่อย

คนผู้นี้ไม่อยากสลัดข้าทั้งใจจะขาดกระมัง เฉียวเจาหลบตาครุ่นคิด

กระนั้นนางไม่ตัดพ้อต่อว่าอะไร

เดิมทีนางกับสามคนนี้พานพบกันโดยบังเอิญ พวกเขายินยอมยื่นมือช่วยนางไว้ สมควรซาบซึ้งในบุญคุณแล้ว

แต่คราวนี้นางได้แต่ต้อง 'เนรคุณ' แล้ว

"ข้าอยากไปกับพวกท่านเจ้าคะ พี่จื่อให้ข้านั่งซ้อน..."

"ไม่ได้ ชายหญิงไม่พึงใกล้ชิดกัน" ฉือซันปฏิเสธอย่างเด็ดขาด

โฉนแม่นางน้อยถึงได้หน้าไม่อายถึงเพียงนี้

"ข้าไม่ถือสา"

ฉือซันกลอกตาขึ้น พุดอย่างไม่ไว้หน้า "ข้ายอมรู้ว่าเจ้าไม่ถือสา แต่ข้าถือสา!"

อย่าโทษว่าเขากล่าววาจาแล้งน้ำใจ หากเขาเป็นคนอ่อนโยนกว่านี้
อีกสักนิด เกรกว่าตอนอยู่ในเมืองหลวงคงไม่กล้าออกนอกเรือนแล้ว

เฉียวเจาได้ยินฉือซันพุดตรงไปตรงมาเช่นนั้นกลับหัวเราะเบาๆ

ปีนั้นคนผู้นี้ก็ทำหน้าที่นารบเร้าท่านปู่เช่นนี้ บัดนี้เปลี่ยนเป็นนาง
ตามต่อเขา ช่างเข้าตำรากรรมสนองกรรมอยู่สักหน่อย

"เจ้าหัวเราะอะไร" ฉือซันมุ่นคิ้ว

แม่นางน้อยผู้นี้พิลึกพิลั่นอยู่บ้าง เขาไม่อาจมองนางเป็นเด็กสาววัย
สิบสองสิบสามทั่วๆ ไปได้

"ข้าหัวเราะเพราะว่าหากหนนี้พวกท่านไม่พาข้าไปด้วย หวังใจว่า
ยากจะสมหวังดังประสงค์นะสิ"

นัยน์ตาของฉือซันทอดแววกระด้างทันใด เขามองสบสายตาคัลล้ายยิ้ม
คล้ายไม่ยิ้มของสาวน้อย แล้วหัวเราะหึๆ ก่อนพุดเยาะ "พวกเด็กสาวก็
ชอบแสวงมีลับลมคมใน นึกว่าทำเช่นนั้นแล้วข้าจะพาเจ้าไปด้วยรี ฮ่าๆ
พาเจ้าไปก็ไม่มีอันใดเสียหาย เว้นแต่เจ้าบอกได้ว่าที่ที่พวกข้าจะไปคือ
สถานที่ใด"

"สื่อซี เจ้าเลิกเย้าแหย่หลิ่วซานเสียที" หยางเอ๋อร์เริ่มบังเกิดความ
สงสาร

จูเยียนกล่าวเสริมขึ้น "นั่นสิ ไม่อย่างนั้นข้าชี้ม้าตัวเดียวกับนางเอง"

ฉือซันเลิกคิ้วสูง

จูเยียนเป็นชื่อจื่อ* ของไท่หนิงโหว ไม่เพียงฐานะสูงศักดิ์ ยังมี

* ชื่อจื่อ เป็นคำเรียกทายาทผู้จะสืบทอดชั้นยศ ปกติคือบุตรชายคนโตที่เกิดจากภรรยาเอก

ความสามารถโดดเด่น ผ่านการสอบขุนนางได้เป็นจวีเหริน* ตั้งแต่อายุน้อย

ปกติเขาเคยเป็นคนสุภาพนุ่มนวล แท้จริงแล้วมีนิสัยถือตนอยู่หลายส่วน ทว่าตอนนี้นักกลับเต็มใจขี่ม้าตัวเดียวกับเด็กสาวผู้หนึ่ง ช่างน่าอัศจรรย์ใจดีแท้ จูเยี่ยนโดนฉ้อฉนมองจนชักกระดากใจ เขากระแอมกระโอเบาๆ ก่อนกล่าวว่า "อย่าคิดมาก ข้าเพียงรู้สึกว่าคุณนางไปก็ไม่มีอันใดเสียหาย"

ระดับฝีมือการเดินหมากบ่งบอกอุปนิสัย สตรีที่เอาชนะเขาได้ด้วย ความเก่งกาจเฉียบขาด ไม่น่าจะกระทำเรื่องอาชญากรรมผู้สูงศักดิ์ได้แต่ได้เลื่อนฐานะพรรคนี้ได้ เหนือสิ่งอื่นใดนางยังเป็นเพียงแม่นางน้อยที่ยังไม่เจริญวัยเป็นหญิงสาวจริงๆ

"สกุลเฉียวที่สวนชิงจื่อ**" เฉียวเจาอำปากเปล่งเสียงกล่าวหาคำนี้
สายตาสามคู่หันขวับไปมองนาง

"เจ้ารู้ได้อย่างไร" หยางเอ๋อร์หลุดปากพูด

เฉียวเจาโล่งใจขึ้นเล็กน้อย เดิมพันถูกแล้ว!

ฉ้อฉนเคยมาเยี่ยมคารวะท่านปู่เมื่อสามปีก่อน มาตราว่าตอนนี้ท่านปู่จากไปแล้ว แต่พวกท่านพ่อล้วนกลับมา ยังจยาเฟิง นางนึกไม่ออกจริงๆ ว่าโอรสขององค์หญิงใหญ่ผู้ทรงเกียรติจะดันดันรอนแรมมาถึงที่นี่โดยไม่ระย่อต่อความลำบากตรากตรำเพื่อเที่ยวเล่นเพียงประการเดียว
เป็นไปได้มากกว่าพวกเขาจะมาเยี่ยมคารวะท่านพ่อ

* จวีเหริน คือการสอบขุนนางในสมัยโบราณ (เคอจวี) แบ่งเป็นฝ่ายบุ๋นและฝ่ายบู๊ โดยสอบเลื่อนทีละระดับชั้น เริ่มจากระดับอำเภอหรือจังหวัดเรียกว่าการสอบตงชื่อ ผู้สอบผ่านได้เป็นตงชื่อ มีสิทธิ์เข้าร่วมสอบชิงชื่อในระดับมณฑล หากสอบผ่านจะได้เป็นจวีเหริน ซึ่งต้องเข้ามาสอบระดับผู้ช้อยชื่อที่เมืองหลวงเพื่อขึ้นเป็นจิ้นชื่อ ได้รับบรรจุเข้ารับราชการ เมื่อผ่านการสอบทั้งสามระดับจะได้เข้าสอบหน้าพระที่นั่งคือการสอบเตียนชื่อ เพื่อคัดเป็นบัณฑิตเอกสามชั้น ซึ่งบัณฑิตเอกชั้นหนึ่งมีสามคน เรียตามคະแนนเรียกว่าจัวจ้งหยวน (จอนหงวน) บัณฑิตชั้นสอง และชั้นฮวา

** ชิง หมายถึงแอปปริคอต

ถ้านางเดาถูก ชื่อนั้นต้องพานางไปด้วยแน่ ไม่ว่าเขาจะทำไปด้วยความสนใจใคร่รู้หรือระวังป้องกันก็ตามที่

แต่หากเดาผิด...พวกชื่อนั้นไม่ได้ไปที่เรือนนาง แน่นนอนว่านางก็ไม่จำเป็นต้องติดตามไปแล้ว

ถึงที่สุดแล้ว นอกจากพุดสร้างความปลอดภัยให้ผู้อื่นแล้วไม่เป็นผลเสียใดๆ ต่อนางทั้งสิ้น

ทว่าสายตาของสามคนนั้นเปลี่ยนไปตามๆ กัน

ชื่อนั้นถึงขั้นลืมเรื่อง 'ชายหญิงไม่พึงใกล้ชิดกัน' เขาคว้าข้อมือของเฉียวเจาไว้มับ "เจ้ารู้ได้อย่างไร เจ้าเป็นใครกันแน่"

"เดาเจ้าค่ะ" เฉียวเจายิ้มน้อยๆ "แล้วก็ข้าเป็นบุตรสาวของอาลักษณ์हींที่เมืองหลวง ฟ่านักอยู่ในตรอกซิ้งจื่อบนถนนสายตะวันตก"

เฉียวเจาเอ่ยคำนี้แล้วชะงักไปเล็กน้อย

ตรอกซิ้งจื่อ...

เรือนของข้าเฉียวเจาอยู่ที่สวนซิ้งจื่อ เรือนของแม่นางน้อยหลีเจา... อยู่ในตรอกซิ้งจื่อ

บังเอิญเพียงนี้เฉียวหรือ

"ไม่ต้องพุดอะไรไร้สาระพุดนี้ เจ้ารู้ว่าข้าไม่ได้ถามเรื่องนี้" ชื่อนั้นมองสำรวจเฉียวเจาอีกคำรบหนึ่ง

ตอนพินิจดูนางเช่นนี้ในคราแรก เขาแค่นึกถึงที่เด็กสาวผู้นี้ฉลาดแกมโกงอยู่หลายส่วน

แต่ครั้งนี้เขารู้สึกว่าแม่นางน้อยนี่...ร้ายลึกจริงๆ

เฉียวเจากะพริบตาปริบๆ แสดงท่าทางใสซื่อไร้เดียงสาเฉกสาวน้อยอย่างแนบเนียนเต็มที่ "มันมิได้สลับซับซ้อนอย่างที่พี่ชื่อนั้นคิดหรือเจ้าค่ะ"

ข้าแค..."

นางหยุดเว้นจังหวะก่อนกล่าวต่อ "ข้าแค่นับถือเลื่อมใสอาจารย์เฉียวอย่างล้นเหลือ ถึงได้คาดเดาเอาไว้ว่าพี่ชายทั้งสามมาจายาเฟิงเพื่อไปที่เรือนของอาจารย์เฉียว"

อันว่านั่นไว้ที่หนึ่ง ฐู่ไว้ที่สอง* แต่เมื่อหลายสิบปีก่อน ท่านเฉียวจ้วกลับได้รับการยอมรับจากบัณฑิตทั่วหัวล้าว่าเป็นคนเก่งอันดับหนึ่ง ฉะนั้นเหล่าปัญญาชนจะนับถือเลื่อมใสเขาย่อมชอบด้วยประการทั้งปวง

เด็กสาวซึ่งยืนอยู่ตรงหน้าคนทั้งสามมีทักษะการเดินหมากสูงส่งเช่นนั้น ย่อมต้องอ่านออกเขียนได้เป็นธรรมดา

"อาจารย์เฉียว...สิ้นบุญไปแล้ว" น้ำเสียงของฉือซันแปลกชอบกล เฉียวเจาปวดร้าวใจ นางซ็อนตาขึ้นสบตาเขา "ใช่เจ้าค่ะ แต่ได้เท่าเฉียวยังอยู่"

ได้ทำเฉียวอดีตข้าหลวงตรวจการฝ่ายซ้ายคือบิดาของนาง หลังท่านปู่ล่วงลับ บิดาก็พาครอบครัวกลับสู่จายาเฟิงเพื่อไว้ทุกข์ให้

บิดามีนิสัยเคร่งครัดเข้มงวดไม่เหมือนกับท่านปู่ที่หาว่าหาญรักอิสระ ส่วนทักษะด้านคิดพิณ เล่นหมากรุก เขียนอักษร และวาดภาพ หากว่ากันตามจริงแล้วยังเทียบนางไม่ได้ ทว่าคนได้หล้าไม่ล่วงรู้

"เจ้าเขาได้เพราะอย่างนี้จริงหรือ"

"จายาเฟิงหาได้มีภูเขาชื่อดังหรือสายน้ำน่าชม ดังนั้นเหตุผลที่พี่ชายทั้งสามเดินทางจากเมืองหลวงมาถึงที่นี่จึงคาดเดาได้ไม่ยากปานนั้นเจ้าค่ะ"

ฉือซันเขม่นตามองเฉียวเจาเป็นนานถึงเอ่ยถามต่อ "แล้วโยเจ้ามั่นใจนักกว่าหากไม่พาเจ้าไปด้วย ข้ายากจะสมหวังดังประสงค์"

* นั่นไว้ที่หนึ่ง ฐู่ไว้ที่สอง เป็นสำนวนจีน หมายถึงความสามารถด้านนั้นนั้นยากจะวัดได้ชัดเจนว่าใครเป็นที่หนึ่งในขณะที่ความสามารถด้านฐู่ไว้ประลองฝีมือเพื่อชิงความเป็นหนึ่งได้

เขามาจายาเพ็งยอมต้องมีเป้าหมาย

เฉียวเจาแยมียัมหวาน เอียงคอพูดอย่างซุกซน "รอเมื่อถึงสวนซึ่งจื่อแล้ว พี่จื่อก็จะทราบเองมิใช่หรือเจ้าคะ"

จื่อซันพลิกกายขึ้นม้าแล้วยื่นมือข้างหนึ่งไปหาเฉียวเจา "ขึ้นมา"

นางส่งมือให้เขา เพียงรู้สึกถึงพลังกำลังมหาศาลแผ่มาระลอกหนึ่ง ตัวนางก็ลอยขึ้นจากพื้นไปอยู่บนหลังม้าในพริบตา

ในระหว่างที่เจ้าอาชาวิ่งห้อเต็มเหยียดประหนึ่งลมกรด ข้างหูได้ยินแต่เสียงลมพู่ๆ ลุ่มเสียงเอื่อยเอื่อยทุ่มต่ำของบุรุษดังขึ้นเหนือศีรษะ "พวกเขาสองคนพูดง่ายกว่าข้าชัดๆ ไฉนก่อนหน้านี้เจ้าไม่ขอขี่ม้าตัวเดียวกับพวกเขา"

เอ่อ...ถึงเหตุผลสำคัญที่สุดคือข้ารูปร่างมหล่อเหลา แต่ข้าก็ยังอยากได้ยินอะไรแปลกใหม่สักหน่อย

เฉียวเจากล่าวตอบพร้อมรอยยิ้มละไม "เป็นเพราะเรื่องเดียวกัน ไม่เพียงรบกวนคนที่สองนะสิเจ้าคะ"

นางเป็นคนกตัญญูรู้คุณคน ในเมื่อต้องจดจำบุญคุณที่ติดค้างจื่อซันไว้แล้วจะให้ติดค้างอีกคนหนึ่งคงไม่ได้กระมัง

จื่อซันทำหน้าบึ้งตึง ที่แท้จะจิกหัวใช้เขาคนเดียวนี้เอง

เขานึกไว้แล้วเชียว แม่นางน้อยผู้นี้ไม่น่ารักเลยสักนิด

6

สวนซึ่งจื่อมิไช่ชื่อของคฤหาสน์นอกเมืองอันใด แต่เพราะด้านหลังสวนซึ่งจื่อผืนนั้นเป็นเรือนหลังใหญ่ของสกุลเฉียว ที่พำนักของจอมปราชญ์นามกระเดื่องทั่วหล้า นานวันเข้าถึงถูกชาวบ้านบริเวณรอบๆ เรียกว่า 'สวนซึ่งจื่อ' แทนเรือนสกุลเฉียว

อยากไปสวนซึ่งจื่อก็ต้องผ่านหมู่บ้านไปอวัน

ขณะใกล้ถึงยามโพล้เพล้ เสียงฝีเท้ามาก็ดังทำลายความสงบเงียบของที่นี่

คนในหมู่บ้านยืนจับตัวกันเป็นกลุ่มเล็กๆ จับจ้องผู้มาเยือน

พวกเขานิ่งเงียบมาก แต่คนทั้งสี่สัมผัสได้ถึงบรรยากาศขบกลบางอย่างในความเงียบที่ชวนให้อึดอัดนี้ได้

ไม่มีชาวบ้านพูดคุยกัยหัวเราะกันเสียงดัง ไม่มีเด็กเล็กๆ ล้อมวงมวงดูคนแปลกหน้า ทุกคนที่นี้สวมชุดสีขาวทั้งๆ ที่เข้าสู่ฤดูใบไม้ผลิแล้ว เมื่อมี

แสงสีทองทั่วท้องนภาเป็นพื้นหลังกลับทำให้นาวาระเยือกในอก

"สื่อซี โฉนขำรู้สิกว่าชาวบ้านเหล่านี้แปลกๆ จะลงม้าถามไถ่ดูสักหน่อยหรือไม่" หยางเอ๋อร์ชักม้าไปหาฉือซันแล้วเอ่ยถาม

เฉียวเจาซึ่งนั่งอยู่ด้านหน้าของฉือซันมองดูทุกๆ อย่างที่ทั้งคุ่นเคยทั้งแปลกตา นางกวาดสายตามองดวงหน้าเฉยชาแก้มเศร้าหมองของชาวบ้านไปที่ละคน ในใจลั่นหนักอึ้ง ลมหายใจก็เริ่มติดขัด

นางบอกไม่ถูกว่าเพราะอะไร คล้ายคล้ายตรงกลางอกถูกหินก้อนมหึมากดทับไว้ เสียงฝีเท้าม้านั้นราวกับไม่ได้ย่างกับพื้น หากแต่เหยียบลงบนหัวใจนาง

"รีบไปเถอะ..." เฉียวเจาพยายามไม่ให้ใครสังเกตเห็นความผิดปกติของตนอย่างสุดกำลัง นางเปล่งเสียงพูดคำนี้อย่างยากเย็น

ฉือซันรับรู้ได้ถึงความไม่ชอบมาพากลเช่นเดียวกัน เขาบอกกับหยางเอ๋อร์ "ไม่ต้องเสียเวลาแล้ว ข้าจำทางได้"

เขาใช้สองเท้ากระทุ้งท้องม้าแรงๆ มั้ก็ออกวิ่งเร็วขึ้น จูเยียนกับหยางเอ๋อร์รีบไล่ตามไปทันที

อาซาฟวงพีสามตัวหือผีเท้าเต็มเหยียดจากไปจนฝุ่นตลบตลอดทาง พวกชาวบ้านสบตากันแล้วส่ายหน้าทอดถอนใจ จากนั้นก็แยกย้ายกันไปเงียบๆ

พอข้ามหมู่บ้านนี้ไป ก็แลเห็นสวนซึ่งจื่อฝืนนั้นอยู่ลิบๆ

ยามนี้ดอกชิงผลิบานแล้ว มองจากไกลๆ ดูดั่งบุปผาเมฆย้อมแสง สดอย่างดงามผืนใหญ่ ส่องสะท้อนกับแสงทองสุดท้ายของวันตรงปลายฟ้า ทอประกายเรืองรองละลานตา

ขอบตาของเฉียวเจาแดงเรื่อโดยไม่รู้ตัว

ท่านปู่เคยบอกว่าดอกชิงทงความหนาวได้ อากาศยิ่งหนาวยิ่งผลิบานเร็วขึ้น อีกทั้งช่วงเวลาออกดอกยาวนานกว่าดอกท้อ

ท่านปู่ชื่นชอบดอกชิง

บัดนี้ดอกชิงยังอยู่ แต่คนที่นางเคารพรักมากที่สุดกลับหลับไหลไปชั่ววันจันทร์แล้ว

"ย่าห์..." ฉือซันไม่มีแกลใจชมความงามของทิวทัศน์อย่างเห็นได้ชัด พริบตาเดียวก็มาถึงหน้าสวนซึ่งจื้อ เขาพลิกกายลงจากหลังม้าแล้วผูกโยงมันไว้กับต้นไม้ต้นหนึ่ง พาทุกคนเดินลัดเลาะไปตามทางเดินเล็กๆ ในสวน

เฉียวเจาหลบกำมือเป็นหมัด กลางอุ้งมือเต็มไปด้วยเหงื่อ

นางตื่นเต้นถึงเพียงนี้เชียวหรือนี่ กระทั่งตอนเข้าพิธีมงคลใหญ่โต ยังไม่เคยเป็นเช่นนี้

นี่คงเป็นดังคำกล่าวที่ว่ายิ่งใกล้บ้านเกิดยิ่งพรั่นใจระมิง เป็นธรรมดาของปู้กุซัน เฉียวเจาปลอบใจตนเองเช่นนี้

ฉือซันที่เดินอยู่ข้างหน้านางจู่ๆ ก็หยุดฝีเท้า

เฉียวเจาใจกระตุกถาม "เกิดอะไร..."

ถ้อยคำหลังขาดหายไปกะทันหัน ภาพซากปรักหักพังเบื้องหน้าทำให้ใบหน้านางซีดเผือดทันควัน ร่างโงนเงนไปมาจนนางต้องคว้าอะไรบางอย่างไว้แน่นถึงพื้นทรงตัวไว้ได้

ฉือซันไล่สายตาลงมองมือของเด็กสาวที่จับแขนเสื้อตนไว้

ฝ่ามือข้างนั้นเรียวยาวเล็บบอบบางและขาวเนียนดูจุกหยก เห็นเส้นเลือดสีเชียวบนนั้นได้ชัด

เขานิ่งเงียบไปชั่วอึดใจก่อนจะมองหยางเอ๋อร์แวบหนึ่ง

หยางเอ๋อร์พยักหน้าอย่างเข้าใจแล้วเข้าไปสำรวจดู

ผ่านไปครู่หนึ่งเขาย้อนกลับมาบอกด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียด "เป็น
เพลิงไหม้ ดูท่าว่าจะเกิดเรื่องขึ้นไม่นาน"

คนทั้งสามมองหน้ากันไปมา พลันก็กระจำจั่งถึงความผิดปกติ
ของชาวบ้านเหล่านั้น

ด้วยชื่อเสียงและคุณงามความดีของสกุลเดียวในที่นี่ เมื่อเกิด
เหตุร้ายกับคนในตระกูลนี้อย่างไม่คาดฝัน ชาวบ้านจะสวมชุดสีขาวเพื่อ
พวกเขาจะมีโชเรื่องแปลก

สายลมพัดมา ดอกชิงร่วงพรุประหนึ่งเกล็ดหิมะสีขาวโปรยปราย
ลงมาชวนให้วังเวงหนาวเหน็บใจ

ไม่มีผู้ใดเอื้อนเอ่ยวาจา

หัวใจของเจียวเจาเจ็บปวดยิ่งกว่าโดนลูกธนูดอกนั้นเสียบทะลุอก
บนกำแพงเมืองเยียน

ไม่สิ นี่มีอาจยกมาเปรียบเทียบกันได้เลย

ตอนนั้นลูกธนูเสียบทะลุอก นางเจ็บแค่ชั่วประเดี๋ยวเดียว ถึงขั้น
ไม่ทันได้ล้มรสชาติของมันให้ดีๆ ก็จมลงสู่ความมืดมิด ลืมตาขึ้นอีกที
ก็กลายเป็นแม่นางน้อยหลีกเขาไปแล้ว

ทว่าเสียเวลานี้ ความเจ็บปวดนี้ยังต่อเนื่องไม่หยุดหย่อนและคง
ไม่มีวันจบสิ้นตลอดไป

นางกระทำผิดอันใดเล่า ถึงต้องตายแล้วเกิดใหม่มาเผชิญกับ
เหตุการณ์น่าเศร้าสลดเยี่ยงนี้

เจียวเจากำมือแน่นขึ้นโดยไม่รู้ตัว

"เจ้าทำข้าเจ็บแล้วนะ" ชื่อชั้นกล่าวเสียงเรียบ

หยางเอ๋อรีบจูเอียนสบตากัน

คนอื่นอาจไม่รู้ แต่พวกเขาในฐานะสหายรักกลับแจ่มแจ้งดีว่าขณะนี้
ฉือซันกำลังอารมณ์เสียอย่างมาก

ด้นดินเดินทางมานับพันลี้กลับลงเอยเช่นนี้ไม่ว่าเป็นใครคงไม่มีทาง
อารมณ์ดีได้ ยิ่งกว่านั้นนอกจากเป้าหมายล้มเหลวแล้ว ได้เห็นสกุลเฉียว
ประสบเคราะห์กรรมต่อหน้าต่อตาเช่นนี้ คงไม่มีผู้ใดที่รู้สึกสบายใจได้

เฉียวเจาถึงสติคืนมา เมื่อสายตาปะทะเข้ากับดวงหน้าเฉยเมยเย็นชา
ของบุรุษรูปงามหาที่เปรียบมิได้ผู้นั้นก็คลายมือออกช้าๆ

ท่านปู่สอนสั่งให้นางทงงตนไม่พึ่งพาผู้ใด ย่อมจะรบกวนให้ผู้อื่น
มาปละบประโลมจิตใจนางไม่ได้

"ไปกันเถอะ ไปถามชาวบ้านพวกนั้นดูว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่" ฉือซัน
หมุนกายอย่างเท้าไปทางสวนชิงจื่อ

เฉียวเจาเดินโผล่ตามไป สองเท้าหนักอึ้งเหมือนถูกถ่วงด้วย
กระสอบทรายจนค่อยๆ รั้งท้ายในที่สุด

จูเยียนหันหลังกลับ ก่อนหยุดฝีเท้าแล้วรอคอยนาง แม้ว่าแม่นางน้อย
มิได้รำให้ แต่เขารู้สึกได้ว่านางโคกเศร้าอย่างสุดแสน

เหตุใดนางถึงเป็นเช่นนี้

"เจ้ายังสบายดีกระมัง"

เฉียวเจามองเขาพลงเหยียดมุมปากออก "คงเห็นได้ชัดสินะเจ้าคะว่า
ข้าไม่สบายมาก"

จูเยียนขึงใจเล็กน้อย ก่อนล้วงผ้าเช็ดหน้าสีขาวสะอาดที่พับทบกัน
อย่างเรียบร้อยจากแขนเสื้อยื่นส่งให้ "หากทุกขใจ ร้องให้ออกมาจะดีกว่า"

แม้เขาไม่รู้ว่าแม่นางน้อยเสียใจถึงเพียงนี้เพราะอะไร แต่ในใจกลับ
บังเกิดความรู้สึกสงสารอยู่หลายส่วน

ที่แห่บางครั้งสตรีไม่ร้องไห้หน้าปวดใจยิ่งกว่าร้องไห้เสียอีก
น้ำใจในชั่วเวลาที่ไม่ปกติเช่นนี้เฉียวเจาไม่อาจปฏิเสธได้ ทั้งไม่คิด
จะปฏิเสธด้วย

นางยื่นมือรับผ้าเช็ดหน้ามาซับๆ ดวงตาแล้วก็เช็ดจุมูก จากนั้นจึง
กล่าวขอบคุณจากใจจริง "พี่จู่* ท่านช่างแสนดีจริงๆ เจ้าค่ะ"

'พี่จู่แสนดี' ถึงกับพูดอะไรไม่ออก

ชั่วครู่ใหญ่เขาถึงกล่าวตอบคำหนึ่ง "เจ้าสบายขึ้นแล้วก็ดี"

เมื่อเดินทะลุสวนซึ่งจื่อออกมา จูเยียนมองดูชื่อชั้นที่มีท่าทาง
ห่อเหี่ยวอย่างชัดเจน เขาลังเลใจครู่หนึ่งถึงได้ถามเฉียวเจา "หรือไม่เจ้าก็
มานั่งกับข้า"

เฉียวเจาชะงักไป

จื่อชั้นตัวดมองตาขุน ก่อนพูดอย่างหงุดหงิด "มัวยืดยาดอะไรอยู่
ยังไม่ขึ้นม้าอีก?"

เขายื่นมือดึงเฉียวเจาขึ้นมานบนหลังม้าแล้วควบตะบึงไปข้างหน้า
ทั้งสี่คนย้อนกลับมาที่หมู่บ้านไปอีกรอบอีกครั้ง เขาก่อนเงินเล็กๆ
ให้เด็กหนุ่มรุ่นกระตังผู้หนึ่งพาพวกตนไปหาผู้ใหญ่บ้าน

"ท่านผู้มาเยือนคงจะมาเยี่ยมคารวะได้ทำเฉียวกระมัง" ผู้ใหญ่บ้าน
ถามเข้าเรื่องทันที

จื่อชั้นกำลังอารมณ์ไม่ดี จูเยียนจึงอ้าปากตอบแทน "ไม่ผิด พวกข้า
เดินทางไกลมาเพื่อเยี่ยมคารวะได้ทำเฉียว คาดไม่ถึงว่าพอฟ่านสวนซึ่งจื่อ
กลับได้เห็น..."

ผู้ใหญ่บ้านถอนใจเฮือกหนึ่ง "ท่านทั้งหลายคงไม่ล่วงรู้ว่าหลายวันก่อน

* คำว่า 'จู' พ้องเสียงกับคำที่มีความหมายว่า 'หมู' ซึ่งมักใช้เป็นคำด่าในเชิงว่าไม่มีสมอง

เรือนสกุลเดียวโดนไฟไหม้ครั้งใหญ่ ครอบครัวของได้ทำเฉียวฝังร่างกลางทะเลเพลิงกันหมดแล้ว..."

เฉียวเจาสั่งเท้าไปทั้งสรรพางค์กาย โชคดีที่นางนั่งอยู่ในมุม จึงไม่มีผู้ใดสังเกตเห็น

"จู่ๆ เหตุใดถึงไฟไหม้ได้" ชื่อชั้นพูดพล่งขึ้น

ผู้ใหญ่บ้านมีสีหน้าระทมหม่นหมอง เขากล่าวทอดถอนใจ "ใครจะรู้เล่า เกิดไฟไหม้ตอนพลบค่ำ กว่าพวกข้าจะเห็น ไฟก็ลุกลามไหมแรงมากจนเข้าไปไม่ได้เลย บุรุษหน้าหยกสกุลเดียวไม่ฟังเสียงห้ามปรามของทุกคน เสียตายบุกเข้ากองเพลิงช่วยน้องสาวคนเล็กของเขาออกมาได้ หลังจากนั้นเรือนทั้งหลังก็พังทลาย..."

"บุรุษหน้าหยกสกุลเดียว?" เฉียวเจารับฟังด้วยหัวใจที่แหลกสลาย จวบจนได้ยินคำนี้หัวใจนางถึงเริ่มเต้นแรงขึ้น

พี่ใหญ่ของข้ายังมีชีวิตอยู่?

"คุณชายเฉียวยังมีชีวิตอยู่หรือ" จูเยียนถามสิ่งที่เฉียวเจาอยากถามมากที่สุด

"ก็ชาวสกุลเดียวออกทุกข์แล้วมิใช่หรือ วันนั้นคุณชายเฉียวออกจากเรือนไปเยี่ยมสหยาพอดีถึงพันเคราะห์ภัยนี้มาได้ ตอนคุณชายเฉียวกลับมาพบว่าเรือนกำลังไฟไหม้ ถึงได้ฝ่าทะเลเพลิงเข้าไปช่วยชีวิตน้องสาวคนเล็กไว้" ผู้ใหญ่บ้านพูดอธิบาย

"ถ้าเช่นนั้นคุณชายเฉียวกับคุณหนูเฉียวล้วนปลอดภัยดี?" เฉียวเจาเพียรเก็บใจความรู้สึกเต็มที่ นางกล่าวถามเสียงเบา

คุณหนูเฉียวตามคำเรียกขานจากปากผู้ใหญ่บ้านคือเฉียวหวาน น้องสาวต่างมารดาของนาง

ผู้ใหญ่บ้านมองปราดไปที่เดี่ยวเจาก่อนเอ่ยขึ้น "คุณล้ายคุณหนูเดี่ยว จะไม่เป็นอะไร ส่วนคุณชายเดี่ยว..."

"เป็นอย่างไร" ทั้งสี่คนร้องถามเป็นเสียงเดียวกัน

"คุณชายเดี่ยวเสียโฉมแล้ว" ผู้ใหญ่บ้านตอบแล้วถอนหายใจยาวเหยียด เสียโฉมแล้ว?

พวกฉ้อฉลสามคนต่างเคยเห็นหน้าเดี่ยวไม่มาก่อน รูปลักษณ์ที่โดดเด่นเลอเลิศเหนือใครในแผ่นดินของเขาผุดวาบขึ้นในหัวสมองอย่างช่วยไม่ได้

เมื่อครั้งเดี่ยวไม่อยู่ในเมืองหลวง มีกิตติศัพท์ความหล่อเหลาไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าฉ้อฉล ยากจะนึกภาพออกว่าใบหน้านั้นเสียโฉมไปแล้วจะมีสภาพเช่นไร

"ช่างน่าเสียดายจริงๆ" ผู้ใหญ่บ้านพูดสิ่งที่ทุกคนคิดอยู่ในใจออกมา เดี่ยวเจาทำปากขมุขมิบ ไม่น่าเสียดาย ขอแค่พี่ชายของข้ามีชีวิตอยู่ก็พอแล้ว!

"เช่นนั้นตอนนี้คุณชายเดี่ยวอยู่ที่ใด"

"เรื่องนี้ข้าก็รู้อยู่แล้ว ศพของชาวสกุลเดี่ยวยังต้องอาศัยคนในหมู่บ้าน กับคุณชายเดี่ยวช่วยกันจัดการฝัง พอเสร็จเรียบร้อยแล้ว เขาก็พาน้องสาวจากไปโดยไม่ล่ำลา ใบหน้ายังมีบาดแผลแท้ๆ ไม่รู้ว่าไปที่ใดได้"

"เมืองหลวง" เดี่ยวเจาหลุดปากพูดออกมา

ทุกคนหันมามองอย่างหลากหลาย

7

เฉียวเจี๋ยรู้ตัวว่าพลั้งปาก นางเห็นสายตาประหลาดใจของทุกคนก็
กลอกตามองไปทางฉือซัน เอ่ยถามด้วยน้ำเสียงสงบนิ่ง "จะกลับเมืองหลวง
เมื่อไรเจ้าคะ"

พวกฉือซันเจียบขริ่มไปชั่วครู่

ถึงอย่างไรก็เป็นเด็กสาวนางหนึ่ง เจอะเจอเรื่องน่าสลดใจพรรค์นี้
ในใจคงไม่วายเฝ้าคิดแต่จะรีบกลับบ้านไปสินะ...จูเยียนคิดคำนึง

ด้านหยางเอ๋อร์กั๋นคิดว่า แม่นางน้อยพูดสอดขึ้นส่งเดช สือซันน่าจะ
โมโหมากขึ้นอีกกระมัง

ฉือซันโมโหมากจริงๆ

แม่นางน้อยนี่พูดไม่ขาดปากว่านับถือเลื่อมใสอาจารย์เฉียว ครั้นรู้ว่า
สกุลเฉียวประสบกับหายนะกลับไม่รู้สึกรู้สาอะไร เพียงคิดจะกลับบ้าน
โดยเร็วที่สุด เห็นได้ว่าเป็นคนลั้่นน้ำใจ ไม่แน่ว่าที่นางบอกว่านับถือเลื่อมใส

อาจารย์เฉียวก็เพื่อหลอกลวงเขาเหมือนกัน

เฉียวเจาตั้งสายตาคืน

เรื่องที่นางเฉลอตัวเป็นอันว่ากลับเกลื่อนพอให้พ้นตัวไปได้แล้วกระมัง ส่วนคนอื่นจะรังเกียจเจียดจันท์อย่างไร นางไม่มีแก่ใจรับมือโดยสิ้นเชิงแล้ว

"ที่แท้พวกท่านผู้มาเยือนทั้งหลายมาจากเมืองหลวงนี่เอง เสียมารยาทแล้ว" ผู้ใหญ่บ้านรินน้ำชาเดิมให้ทั้งสี่คนด้วยตนเอง คลีคลายบรรยากาศที่แฝงความกระอักกระอ่วนไว้วางๆ

เฉียวเจาจมจ่อมอยู่ในภวังค์ความคิดของตน

นับเวลาดูแล้ว ข่าวการตายของนางยังไม่แพร่มาถึงที่นี่ เรือนของตระกูลสามีนางอยู่เมืองหลวง ครอบครัวของท่านตาก้อยู่เมืองหลวง พี่ใหญ่ไปจากที่นี่ สถานที่ที่เขาอาจจะไปมากที่สุดต้องเป็นที่นั่นอย่างไร้ข้อกังขา

แต่ครอบครัวนางพบเจอเคราะห์ภัยอย่างไม่คาดฝันเช่นนี้ เพราะอะไร พี่ใหญ่ถึงไม่รั้งรออยู่ที่สวนซึ่งจื่อเพื่อไว้ทุกข์ แต่กลับรีบร้อนจากไปแล้ว

เฉียวเจารู้สึกแปลกใจราวๆ ทว่าความปวดร้าวขมขื่นท่วมท้นหัวใจ ทำให้นางยากจะขบคิดให้ลึกลงไป เหลือเพียงความคิดประการเดียวคือ กลับไปเมืองหลวงแล้วต้องตามหาพี่ใหญ่ให้พบให้ได้!

คนรอบข้างพูดคุยกะไรกันอีกบ้างนั้นเฉียวเจาฟังไม่เข้าหูเลยสักนิด จนกระทั่งจื่อซุ่นลุกขึ้นกล่าวเสียงเรียบ

"พวกข้ายังต้องรุดกลับไปเมืองจยาเฟิง คงไม่กินอาหารแล้ว"

นางเดินตามคนทั้งสามไปข้างนอกด้วยสติที่เลื่อนลอย

จื่อซุ่นจูงม้าพาลงตัวดมองมาด้วยสายตาไม่สบอารมณ์ "ไอ้เอ๋อะไรอยู่เร็วๆ เข้า ไม่เช่นนั้นเจ้าอยู่ที่นั่นต่อไปอีกแล้วกัน"

อยู่ต่อ?

แพขนตาของเฉียวเจากระพือเบาๆ หากทำได้ นางอยากอยู่ต่อมากกว่าผู้ใด ก็ที่นี้เป็นเรือนของนาง!

"อยากอยู่ต่อจริงๆ รึ" ฉื่อซันเล็กคิ้วสูงอย่างหงุดหงิดมากขึ้นทุกที
เฉียวเจาสั่นศีรษะ สืบเท้าขึ้นหน้าหนึ่งก้าวแล้วยื่นมือไปหาเขา
ฉื่อซันจับข้อมือนาง ดึงตัวขึ้นหลังม้าทันทีโดยไม่เกรงใจแม้แต่รอย
เสียงลมพัดอุ้ลม่ายคมมีดบาดผิวหน้าเฉียวเจา พร้อมกันนั้นยัง
กรีดลงกลางใจนางด้วย

ที่แท้สายลมในฤดูใบไม้ผลิก็ก็นาวเหน็บพานี่
เฉียวเจาคิดคำนึงเช่นนั้นพลางเหลียวหน้าไปมองหมู่บ้านที่ถูกทิ้งไว้
เบื้องหลังนั้นนานเป็นครั้งสุดท้าย

เพลานี้แสงอาทิตย์อัสดงฉายฉานเต็มท้องฟ้ากับสวนซึ่งจืดที่ปิดกั้น
ความอัปลักษณ์และงดงามไว้บรรจบเป็นผืนเดียวกัน เหลือไว้เพียง
ความเยียบเยิบสุขสงบของหมู่บ้าน

ควันไฟจากการหุงอาหารลอยอวลอ้อยอิ่ง รวากับทุกสิ่งยังคงเป็นดัง
วันวาน มีเพียงเด็กสาวที่ขี่ม้าจากไปไกลถึงล่งรู้ว่าตนสูญเสียอะไรไปแล้ว
บ้าง

ยามนี้ฝนควันที่ฟุ้งตกลงขึ้นจากฝั้เท้าม้าจางหายไปจนหมด เกร่าง
สายหนึ่งโอบผ่านมุมหนึ่งของสวนซึ่งจืดแล้วจากที่นี่ไปเช่นเดียวกัน

กลุ่มของเฉียวเจาเข้าเมืองได้ทันก่อนประตูเมืองปิด จากนั้นเลือก
เข้าพำนักในโรงเตี๊ยมชั้นดีแห่งหนึ่งในเมือง

หลังจากประตูเมืองเลื่อนปิดเข้าหากันอย่างเนิบนาบ คนผู้หนึ่ง
รุดมาถึงอย่างเร่งร้อน

"ประตูเมืองปิดแล้ว อยากเข้าเมืองก็รีบมาแต่เช้าวันพรุ่งนี้" ทหารยามบอกอย่างรำคาญใจ

คนผู้นั้นล้วงป้ายคำสั่งป้ายหนึ่งจากอกเสื้อ ซุกผ่านเบื้องหน้าสายตาทหารยามวูบหนึ่ง

ทหารยามทำหน้าเจื่อนตันใด กล่าวอย่างตะกุกตะกัก "ที่แท้เป็น... เป็น..."

"มัวพล่ามอะไร ยังไม่รีบเปิดประตูอีก"

"ขอรับ" ทหารยามลุกลงเปิดประตูเมือง รอจนคนผู้นั้นไปไกลแล้วถึงกล้ายกมือปาดเหงื่อบนหน้าผาก

"หัวหน้า นั่นใครหรือขอรับ" ผู้ใต้บังคับบัญชาของเขาขยับมาใกล้ทหารยามมองซ้ายทีขวาที ก่อนจะลดลุ่มเสียงลงบอกชื่อชื่อหนึ่งที่ใครได้ยินก็ต้องขวัญหนีดีฝ่อ "องครักษ์จินหลิน"

องครักษ์จินหลินผู้มีหน้าตาตาดาขี้นคนนั้นลัดเลี้ยวไปมาตามถนนในเมืองเข้าสู่เรือนหลังหนึ่งด้วยความคึกคักที่ทางอยู่อย่าง

ใต้ต้นไผ่** กลางลานเรือน บุรุษชุดสีดำผู้หนึ่งนั่งอยู่หน้าโต๊ะหินตามลำพัง เขากำลังรินสุราดื่ม มีบุรุษหลายคนยืนเงิบๆ อยู่ไม่ไกล

ทันทีที่องครักษ์จินหลินผู้นั้นก้าวเข้ามา บุรุษเหล่านั้นก็หันไปมองด้วยสีหน้าระงัวระวะทันที ครั้นเห็นว่าเป็นเขาถึงผ่อนคลายลง

คนผู้นั้นเดินมาถึงตรงหน้าบุรุษชุดสีดำในเวลาอันสั้น เขาแสดงคารวะก่อนเรียกขาน "ใต้เท้า"

บุรุษชุดสีดำวางจอกสุราลง มองเขาแวบหนึ่งแล้วเอ่ยถาม "ทางสวนซึ่งจื้อมีความผิดปกติใดหรือไม่"

* จินหลิน หมายถึงเกล็ดแพร

** ไผ่ถั่ง (Chinese Flowering Apple) เป็นพืชตระกูลแอปเปิ้ล ดอกมีทั้งสีขาว สีชมพูอ่อน และสีแดง

"เรียนได้เท่า วันนี้มีบุรุษสามคนกับสตรีหนึ่งคนไปที่สวนซึ่งจื่อสตรีนางนั้นปลอมตัวเป็นบุรุษ จากนั้นคนทั้งสี่ก็ไปหาผู้ใหญ่บ้านของหมู่บ้านไปขอวันขอรับ" เขาพูดถึงตรงนี้แล้วหยุดวันจึงหะค้อยกล่าวต่อไป "พวกเขามาจากเมืองหลวง ตอนนี้เข้าเมืองมาแล้วขอรับ"

บุรุษชุดสีดำผกศีรษะแล้วหันหน้ากวาดตามองทุกคนปราดหนึ่ง
บุรุษเหล่านั้นทำสีหน้าซึ่งขังจับปล้น
"พวกเจ้าทั้งหมดไปสืบดูว่าคนเหล่านั้นมีความเป็นมาอย่างไร"
"ขอรับ"

วันรุ่งขึ้น ท้องฟ้ายังไม่สว่างเต็มที่ พวกเจียวเจาสี่คนก็ออกจากเมืองเจียบๆ เปลี่ยนจากขี่ม้าเป็นนั่งเรือบายหน้าไปทางทิศเหนือ

ความเคลื่อนไหวของพวกนางถูกรายงานให้บุรุษชุดสีดำรับทราบในเวลาอันรวดเร็ว

"ชื่อชั้นโอรสขององค์หญิงใหญ่ฉางหรง จูเยียนชื่อจื่อของไท่หนิงโหวหยางไฮ่วเจิงชื่อจื่อของหลิวซิงโหว..." บุรุษชุดสีดำปลั่งเสียงไล่ทวนชื่อแซ่ของคนสามคนแล้วหยุดชะงักไป สีหน้าที่เรียบเฉยไม่บ่งบอกอารมณ์ใดกลับเผยแววฉงนอยู่หลายส่วน "หลี่ซาน บุตรสาวของอาลักษณ์หลี่"

เขตรักตรองชั่วคราวก่อนกล่าวเพิ่มพ้ำ "เด็กสาวคนหนึ่งกับสามคนนั้นมาอยู่ด้วยกันได้อย่างไร"

ผู้ใดอาศัยของเขาล้วนยื่นประสานมืออย่างเคร่งขรึม เห็นได้ชัดว่าไม่กล้าขัดจังหวะความคิดของผู้บังคับบัญชา

บุรุษชุดสีดำพูดสั่งการ "จากเมืองหลวงไปที่จยาเฟิงจะต้องผ่านเป่าหลิงส่งข่าวถึงองค์กรกษัตริณลินที่ประจำการอยู่ที่นั่น ดูซิว่าพวกเขาทางนั้น

มีข่าวสารใดหรือไม่"

"ได้เท่า แล้วทางสวนซึ่งจ้อเล่าขอรับ"

ผู้ได้อาณัติหน้าตาดำเนินผู้หนึ่งเอ่ยถามขึ้น

"จับตาต่อต่อไป เหตุไฟไหม้เรือนสกุลเจียวหนนี้ไม่มีใครปกติ"

ขณะเขากล่าววจาอยู่ มีผู้ได้อาณัติอีกคนเข้ามา "ได้เท่า สารจากเมืองหลวงขอรับ"

บุรุษชุดสีดำรับสารมาเปิดออก กวาดตาอ่านผ่านๆ แล้วนั่งงันไป

"ได้เท่า?" เหล่าผู้ได้อาณัติอ้าปากเรียกอย่างห้ามไม่อยู่

บุรุษชุดสีดำกำสารไว้แน่น กล่าวเสียงเอื่อยๆ "เก็บสัมภาระให้เข้าท่านผู้บัญชาการใหญ่สั่งให้เข้าเข้าเมืองหลวงโดยเร็วที่สุด"

เหล่าผู้ได้อาณัติตกใจมากใหญ่ แต่บุรุษชุดสีดำมิได้ไขความกระจ่าง เขาเอามือโพล่หลังแล้วย่ำเท้าออกนอกเรือน แขนงมองต้นไผ่ถึงที่เพิงผลิดอกตูมพร้อมกับเหยียดมุมปากออก

มาที่จยาเฟิงนานถึงเพียงนี้ เขาสมควรกลับไปเสียที เพียงแต่ไม่รู้ว่าจะอยู่กระทำความผิดอะไร ท่านผู้บัญชาการใหญ่ถึงต้องสับเปลี่ยนให้เขากลับไป

บุรุษชุดสีดำเก็บข้อสงสัยนี้ไว้ในใจอย่างรวดเร็ว เขาคิดถึงว่ากำลังจะได้ร่วมเดินทางกับคนทั้งสี่ที่น่าสนใจอยู่สักหนอย่นั่นแล้วอดคลายยิ้มไม่ได้

ระหว่างที่พวกเจียวเจานั่งเรือกลับ บรรยากาศไม่มีใครดีสักเท่าไร

จูเยียนกำเม็ดหมากไว้ คนที่สุภาพนุ่มนวลมาแต่ไหนแต่ไรอย่างเขายังเจียนจะควบคุมสติไม่อยู่รอมร่อ เขากล่าวอย่างอ่อนใจ "สี่ซี เจ้า

อารมณ์ไม่ดีก็ระบายออกมาสิ เอาแต่เดินหมากรุกเช่นนี้ไม่เป็นการทรมานคนอื่นหรืออย่างไร"

ฉือซันเหลือบตาขึ้น กล่าวเสียงเย็น "นี่ข้าก็กำลังระบายอารมณ์อยู่"

จูเยียนรู้สึกจุกที่คอแทบหายใจไม่ออก

หรือว่าข้าก็คือคนที่ถูกทรมาทรมานคนนั้น!

เขาอดส่งสายตาไปขอความช่วยเหลือจากหยางโหว่เจิงไม่ได้

อีกฝ่ายยกไหล่ผายมือเป็นเชิงบอกว่าสุดปัญญาจะช่วยได้ และ

ทำปากบ้วนไปทางเฉียวเจา

จูเยียนตาเป็นประกาย จากนั้นก็ส่ายหน้า

ช่างเกิด ข้าทนรับกรรมเองก็สิ้นเรื่อง ไยต้องดึงแม่นางน้อยเข้ามา

อีกคน

ฉือซันจับตามองการโต้ตอบทางสายตาของคนทั้งคู่อยู่ เห็นจูเยียน

ปฏิเสธคำแนะนำของหยางโหว่เจิง เขาตวัดสายตามองไปทางเฉียวเจา ซึ่งนั่งอยู่ในมุมหนึ่งพลางพูดเรียบๆ

"หลี่ซาน มาเดินหมากรุกเป็นเพื่อนข้า!"

เฉียวเจาได้ยินแล้วเรียวก๊วกระตุกริก นางลุกขึ้นเดินไปตรงหน้าฉือซัน

อย่างสงบ

จูเยียนมองนางด้วยแววตาขอลุแก่โทษ ก่อนลุกขึ้นสละที่นั่งให้นาง

เฉียวเจานั่งลงแล้วเริ่มเดินหมากรุกต่อจากที่คนทั้งสองเดินค้างไว้

จูเยียนฟังราวรั้วกระซิบปนกับหยางโหว่เจิง "สี่ชีสะกดความโกรธ

ไว้เอง ไยต้องพาลใส่คนอื่นด้วย"

หยางโหว่เจิงมองเฉียวเจาที่นั่งหันหลังให้เขาแวบหนึ่ง

สาวน้อยนั่งในอริยาบถสง่างามดั่งดอกเหมยเบ่งบานอย่างเงียบเชียบ

เยือกเย็นดอกหนึ่ง

เขาหัวเราะแผ่วๆ พลังพูดสัพยอก "จื่อเจ้อ นี่เจ้ารู้จักเป็นห่วงเป็นใยสตรีแล้วหรือ"

"อย่าพูดจาเหลวไหล นั้นยังเป็นเด็กสาวที่ยังไม่ปักปัน* เลยนะ..."

"พูดเช่นนั้น รอนางปักปันแล้วก็ทำได้สินะ"

"หยางไฮ่วเจิง!" จูเยียนทำหน้าที่

หยางไฮ่วเจิงเห็นสหายรักซุนใจจริง ๆ ถึงหยุดล้อเล่น เขาพูดเสียงเบาว่า "เจ้ายังไม่รู้นิสัยแยๆ เดียวดีเดียวร้ายของสื่อซิ่นนั้นอีกหรือ ถ้าไม่ได้ระบายโทสะออกมา พวกเราอย่าหมายว่าจะได้อยู่อย่างสงบตลอดทาง"

"นี่ข้ามิได้เดินมากเป็นเพื่อนเขาอยู่ตลอดรี" จูเยียนถอนใจเอือมใครใช้ให้เขาเป็นตัวตั้งตัวตีเดินทางมาจยาเฟิงคราวนี้เล่า มีเรื่องเคราะห์ร้ายอะไรเขาก็ต้องแบกรับไว้ก่อน คงได้แต่ยอมรับชะตากรรมแล้ว

"นั่นจะมีประโยชน์อันใด เจ้าดูไม่ออกหรือว่าสื่อซิ่นกำลังซังน้ำหน้าแม่นางน้อยผู้นั้นอยู่ ก็ใครใช้ให้นางพูดอย่างมั่นใจเกินไปเองเล่า บอกว่าพานางไปเยือนสกุลเฉียวด้วยถึงจะได้สมหวังดังประสงค์ ผลสุดท้าย..."

พวกเขาสนทนากันอยู่ พลันได้ยินเสียงของกระตักกันดังใสกังวานลอยมา ก็หันไปมองเป็นตาเดียวกัน

จื่อซิ่นโยนเมล็ดหมากลงโถแล้วกล่าวเสียงปึงซา "ไม่เดินแล้ว"

เฉียวเจากำเมล็ดหมากในมือ มองเขาปราดหนึ่งอย่างสุขุมใจเย็น

คนผู้นี้ใจไม่แข็งพอ มิน่าตอนนั้นท่านปู่ถึงไม่ยอมสอนเขา...

เมื่อคิดถึงท่านปู่ นางก็นึกไปถึงเหตุไฟไหม้นั้นแล้วก็รำวรานใจ

* สตรีจีนเมื่ออายุครบสิบห้าปีจะต้องทำพิธีรวมผมปักปันเพื่อแสดงถึงการเติบโตเป็นผู้ใหญ่ พร้อมทั้งจะออกเรือนแล้ว

สีหน้าซีดชาดูจนกระทั่งบอ

ฉือซันเห็นแล้วคับข้องใจมากขึ้น เขาพูดอย่างยืดยาวว่า "หลี่ซาน ไหนเจ้าพูดว่าหากไม่พาเจ้าไปด้วย ข้ายากจะสมหวังดังประสงค์มิใช่หรือ เช่นนั้นพาเจ้าไปด้วยแล้วผลลัพธ์เป็นเยี่ยงไรเล่า"

คำกล่าวนี้ประหนึ่งมีดคมกริบเล่มหนึ่งปักลงกลางอกเฉียวเจาอย่าง หนักหน่วง

นางทนความเจ็บปวดไว้ ไต่ถามฉือซันเสียงค่อย "ไม่ทราบว่ามีเชื้อ ไปเรือนสกุลเฉียวนั้นประสงค์สิ่งใดหรือ"

8

เด็กสาวก็ตรึมเฝือกเผยให้เห็นฟันขาวราวไข่มุกบนดวงหน้าซีดขาว มีเพียงแต้มสีแดงเข้มตรงหว่างคิ้วนั้นที่เด่นชัดยิ่งขึ้น ละม้ายดอกชิงปิว ลอยละลิวในป่าต้นชิงหล่นลงบนพื้นแล้วถูกกลบทับด้วยหิมะ เผยให้เห็น กลีบสีแดงสดยามแรกแย้มบานได้เลื่อนราง ดูน่าสงสารและน่าทะนุถนอม อย่างปราศจากเหตุผล

เผอิญว่าสิ่งที่คนอย่างฉือซันขาดมากที่สุดก็คืออารมณ์อ่อนโยน อยากทะนุถนอมสตรี เขาเหล่ตามองเจียวเจา พุดอย่างไม่พึงใจว่า "ตอนนี้ถามเรื่องนี้ยังมีประโยชน์อันใด"

"พี่ฉือไม่สะดวกใจจะบอกหรือ" เจียวเจาเหยียดมุมปากไปตามอารมณ์

คนผู้นี้จะมาเยี่ยมคารวะท่านพ่อ หากพินิจจากศักดิ์ฐานะและอายุของเขาต้องมิใช่เรื่องงานเป็นแน่ เช่นนั้นเป็นไปได้เก้าในสิบส่วนว่า น่าจะเกี่ยวข้องกับจุดประสงค์ที่เขามาเยือนเมื่อสามปีก่อน

ถ้าเป็นเช่นนั้นบางทีนางอาจช่วยให้ความปรารถนาของเขาถูกลงได้
มิใช่นางจะอวดตน ก็แค่อยากตอบแทนบุญคุณที่อีกฝ่ายช่วยเอาไว้

ส่วนนิสัยเดี๋ยวดีเดี๋ยวร้ายของคนผู้นี้...อืม นางจะถือสาหาความอะไร
กับพวกสติไม่ดีคนหนึ่ง

ที่เฉียวเจกว่าฉือซันเป็นคนสติไม่ดี ไม่นับเป็นการตำคนจริงๆ

นางรู้จักภูมิหลังของผู้คนในเมืองหลวงน้อยนิด แต่ฉือซันเป็นข้อยกเว้น
ทางหนึ่งเพราะเขาเคยมาเยี่ยมคารวะท่านปู่ กระนั้นเหตุผลที่สำคัญกว่า
คือเรื่องราวเล่าขานของบิดามารดาเขานั้นลือลั่นเหลือเกิน

องค์หญิงใหญ่ฉางหรงเป็นพระชนิษฐาสายพระโลหิตเดียวกับฮ่องเต้
องค์ปัจจุบัน เมื่อครั้งเยาว์วัยนางได้รับความโปรดปรานจากไทเฮาและ
ฮ่องเต้มากพอๆ พอถึงวัยอันควรแต่งงานออกเรือน องค์หญิงใหญ่เพ็นหา
คู่ครองอย่างพิถีพิถัน สุดท้ายเลือกบัณฑิตยากจนทว่ารูปร่างไม่เป็นสอง
รองใครด้วยตนเอง

ตามคำกล่าวในยามนั้นขององค์หญิงใหญ่ บัณฑิตยากจนมักถือดี
จองหองน้อยกว่าบุตรหลานขุนนางผู้มีอำนาจราชศักดิ์หลายส่วน อีกทั้ง
ใจคอหนักแน่นพึ่งพาได้

บางทีอาจจะเป็นการพิสูจน์ยืนยันถ้อยคำขององค์หญิงใหญ่ หลัง
แต่งงานกันแล้วทั้งสองเคารพให้เกียรติกันและกัน พบปะแต่เฉพาะผ่านไป
สิบกว่าปี อยู่ว่าแต่ทะเลาะเบาะแว้ง แม้กระทั่งมีปากเสียงกันก็น้อยมาก
องค์หญิงใหญ่มีฐานะสูงศักดิ์ ฉะนั้นเรื่องนี้ต้องมีเหตุผลมาจากการรู้จัก
ให้อภัยและอดกลั้นผ่อนปรนของท่านราชบุตรเขยอย่างขาดเสียไม่ได้

ชั่วขณะเดียว คู่สามีภรรยาตั้งสรวรรค์สรวรรค์สร้างคุนนี้กลายเป็นที่
อิจฉาตาร้อนของคนมากมายเท่าใดก็สุดรู้ บรรดาองค์หญิงที่ไม่เข้าใจ

ทางเลือกขององค์หญิงใหญ่ในตอนแรกยิ่งพากันเลื่อมใสในความเรียบง่ายของนางมิใช่แค่ครั้งเดียว

ใครจะรู้ว่าชีวิตจริงตื่นเต้นมีสีสันกว่าบทละครเสมอ ท่านราชบุตรเขยลาจากโลกนี้ไปอย่างไม่คาดคิด ในช่วงที่องค์หญิงใหญ่กำลังทุกข์ระทมใจอย่างแสนสาหัส มีสตรีนางหนึ่งพาบุตรชายบุตรสาวคู่หนึ่งมาหาถึงที่เป็นอนุที่ท่านราชบุตรเขยเลี้ยงดูไว้ข้างนอก

หากสิ่งที่องค์หญิงใหญ่ทำใจยอมรับไม่ได้มากกว่าคือบุตรชายบุตรสาวของอนุคุณั้นอ่อนวัยกว่าชื่อชั้นบุตรชายโอรสของตนไม่มากนัก

หากความสุขและความภาคภูมิใจตลอดสิบปีที่ผ่านมายิ่งหวานชื่นน่าอิจฉา เสียงฝ่ามือตบหน้าองค์หญิงใหญ่ฉงนหงงาดใหญ่ก็ยิ่งดังกังวานไปบนานางเห่อซาจนกระทั่งความเจ็บปวดหลงเหลืออยู่ไม่มากเท่าไร เผอิญว่าคนผู้นั้นตายไปแล้วทำให้นางไม่มีแม่แต่ที่ที่กระบายความโกรธ

ต่อมาไม่นาน องค์หญิงใหญ่ฉงนหงงเริ่มเลี้ยงดูชายบำเรออย่างเปิดเผย ได้ยินเสียงร้องรำทำเพลงในวังองค์หญิงทุกคำคืน

ชื่อชั้นที่ยังอยู่ในวัยเยาว์ต้องเผชิญกับเหตุพลิกผันในครอบครัวอย่างไม่คาดฝันต่อๆ กัน รวมถึงพวกคนที่แฝงเจตนาร้ายต่างๆ นานาแม้ว่าจะอำพรางไว้ได้อย่างดีก็ตาม ส่งผลให้เขากลายเป็นคนขวางโลกมากขึ้นทุกวัน กอปรกับรูปโฉมที่ถอดแบบมาจากบิดา ยิ่งเติบโตใหญ่ยิ่งหล่อเหลาสว่างาม ด้านองค์หญิงใหญ่ก็ประเดี๋ยวใกล้ชิดประเดี๋ยวห่างเหินกับบุตรชายผู้นี้ แต่พวกหญิงสาวในเมืองหลวงกลับวิ่งไล่ตามอย่างคลั่งไคล้ทำให้เขามีนิสัยแปลกประหลาดมากขึ้น

ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นเสียงซุบซิบนินทาซึ่งได้ยินมาบ้างหลังแต่งเข้าจวนจึงอันโหว นางดึงความคิดคืนมาแล้วอดมองไปทางชื่อชั้นด้วยสายตา

แกมเห็นใจจางๆ อย่างช่วยไม่ได้

เทียบกับเขาแล้ว บิดามารดาของนางแสนจะปกติปานใดหนอ!

ฉือซันสัมผัสได้อย่างเฉียบไวเป็นพิเศษ แววดาแปลกๆ ของเด็กสาวนั้น
ทิ่มแทงใจเขา

"มีอะไรไม่สะดวกใจกัน" เขากล่าวอย่างเย็นชาแล้วปรายตามอง
เฉียวเจาตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า ทั้งยังเผยรอยยิ้มดูแคลนตรงมุมปากที่
เหยียดยกขึ้น "บอกเจ้าแล้วจะมีประโยชน์อันใด"

เฉียวเจาเป็นคนใจคอกว้างขวาง หากเปลี่ยนเป็นยามปกติบางทีนาง
อาจพุดล้อเล่นตามสบายสองสามคำผ่นคลายบรรยากาศระอึกกระอ่วน
แต่ครอบครัวนางเพิ่งประสบเภทภัยใหญ่หลวง จะเป็นคนเปิดเผยรู้จัก
ปล่อยวางเพียงใดก็ไม่มีแก๊ใจพุดคุยเรื่อยเปื่อยในเวลานี้ เมื่อเห็นเขา
ไม่มีท่าทีจะบอก นางก็ไม่คะยั้นคะยออีก เปล่งเสียงรับในลำคอเอื่อยๆ
แล้วหยิบเมล็ดหมากที่ฉือซันโยนกลับลงโถมาเดินหมากที่ค้างคาอยู่กับ
ตนเองต่อไป

เดิมที่ฉือซันรอนางกล่าวตอบอยู่ ปรากฏว่าได้ยินเสียง "อ้อ" ในลำคอ
คำเดียว แม่นางน้อยก็เริ่มเดินหมากคนเดียวอย่างเพลิดเพลิด พลัน
ความรู้สึกโกรธก็พลุ่งขึ้นมาจากติดกลางลำคอ กลืนก็ไม่เข้าคายก็ไม่ออก
พาให้ดวงหน้าหล่อเหลาจางไปหมด

'อ้อ' ต้องเป็นเสียงตอบที่น่าชิงชังมากที่สุดอย่างที่ไม่มีใครได้เทียบได้
เด็ดขาด! ฉือซันคิดอย่างขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

จู๋เยียนทนดูต่อไปไม่ไหว เขากำมือจ่อริมฝีปากแล้วส่งเสียงโอบาๆ
"สื่อซี ขอโทษด้วย ถ้ามิใช่ข้าอยากดูภาพวาดของอาจารย์เฉียว ภาพนั้น
คงไม่เสียหาย แล้วก็คงไม่เป็นต้นเหตุทำให้เจ้าต้องเดินทางไกลเป็นพันลี้

อย่างสูญเปล่า..."

กระนั้นฉือซันใจกว้างกับสหายรักเป็นพิเศษ เขาโบกมือไปมา พลางกล่าว "ตอนนี่พูดเรื่องนี้ไปก็ไร้ความหมาย ข้าคิดหาหนทางอื่นเป็นอันสิ้นเรื่อง"

"ท่านพ่อข้ายังมี 'ภาพโคหัตถ์' ของท่านปรมาจารย์ห่านอยู่ในมืออีกภาพหนึ่ง..."

ฉือซันตัดบทจูเอียน "มารดาข้าไม่สนใจภาพวาดของจิตรกรเอกราชวงศ์ก่อนพวกนั้นเลย นางชมชอบแต่ภาพวาดของอาจารย์เฉียว"

ดวงตาของเฉียวเจาทอประกายวูบ

องค์หญิงใหญ่ฉางหรงชมชอบภาพวาดของท่านปู่?

เฉียวเจามีปฏิภาณไหวพริบดี จุกคิดถึงเรื่องที่ฉือซันมาเยือนถึงที่ แล้วขอร้องให้ท่านปู่ชี้แนะทักษะการวาดภาพให้เขาเมื่อสามปีก่อนได้อย่างว่องไว

คนทั่วหล้าล้วนล่วงรู้ว่าช่วงบั้นปลายชีวิตท่านปู่สุขภาพอ่อนแอ ไม่มีแรงกายแรงใจสอนใครมานานแล้ว หรือว่าคนผู้นี้ขอร้องให้ท่านปู่ชี้แนะทักษะวาดภาพเป็นคำเท็จ จุกมุ่งหมายแท้จริงคือขอภาพวาดจากท่านปู่ต่างหาก

ด้วยชื่อเสียงฐานะของท่านปู่ในหมู่บ้านติดนักปราชญ์ หากเวลานั้นฉือซันขอภาพวาดตรงๆ เป็นไปได้มากกว่าจะถูกปฏิเสธทันที แต่คนผู้นี้เอ่ยอ้างเหตุผลขอคำชี้แนะและตามติดที่ท่านปู่ไม่เลิกว่า ทำยี่สิบห้าท่านต้องยอมยกภาพวาดภาพหนึ่งให้เป็นการไล่เขากลับไป

เฉียวเจาอดมองฉือซันอย่างพินิจไม่ได้

ปีนั้นคนผู้นี้เพิ่งอายุสิบห้าสิบหกกระมัง มิใช่พวกชั้นสามัญดังคาด

ครันคิดต่อไปถึงข่าวลือเหล่านั้น เจียวเจาจึงสนใจ

มิใช่พูดกันว่าความสัมพันธ์ระหว่างฉือซันกับองค์หญิงใหญ่ฉางหรง
สองคนแม่ลูกมีนตึงกันหรือ ไฉนเขาต้องทุ่มเทความคิดจิตใจถึงเพียงนี้
เพราะว่ามารดาชมชอบภาพวาดภาพหนึ่ง

ขณะเจียวเจาเฝ้าตรึงตรองโดยไม่รู้ตัว ก็เห็นหยางโฮ่วเจิงตบหน้าผาก
ตนเองพร้อมพูดเสียงดัง "ข้านี้ขึ้นได้แล้ว ท่านพ่อข้ามีภาพวาดของ
อาจารย์เจียวเก็บสะสมไว้ภาพหนึ่ง เป็นของพระราชทานจากไทเฮา
เมื่อครั้งวัยหนุ่ม"

หยางโฮ่วเจิงเป็นเชื้อจื่อของหลิวซิงโหว ส่วนจวนหลิวซิงโหวเป็น
สกุลเดิมของหยางไทเฮา นับตามลำดับศักดิ์แล้วเขาสมควรเรียกขาน
ไทเฮาว่าท่านย่าใหญ่ด้วยซ้ำไป

ฉือซันชายตามองหยางโฮ่วเจิง พูดด้วยสีหน้าคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม
"เพ็งนี่ขึ้นได้หรือ"

หยางโฮ่วเจิงเกาท้ายทอย "ก็ข้าคิดว่าถ้าขอลอกแบบภาพวาดจาก
ได้ทำเจียวได้แล้วก็ไม่ต้องยุ่งกับของของท่านพ่อข้ามิใช่หรือ นั่นนะเป็น
ของพระราชทานจากไทเฮาเชียวนะ ทั้งยังเป็นภาพวาดของอาจารย์เจียว
ท่านพ่อข้าหวงแหนยิ่งนัก ถ้ารู้ว่าถูกข้าขโมยไป ต้องหักขาข้าแน่..."

"แต่ว่าได้ทำเจียวไม่เชี่ยวชาญการวาดภาพ" เจียวเจาสอดปากขึ้น
อย่างทนไม่ไหวในที่สุด เป็นเหตุให้ทั้งสามคนหันสายตามามองทันควัน

"เจ้ารู้ได้อย่างไร" ฉือซันไม่ชอบใจที่นางพูดแทรก เขาเอ่ยถามอย่าง
รำคาญ

เด็กสาวเบิกตากว้างเล็กน้อย พูดด้วยน้ำเสียงเอางังอย่างมาก
"ข้าชื่นชมเลื่อมใสอาจารย์เจียวนะสิเจ้าคะ ข้าลอกแบบภาพวาดของท่าน

เสมอ อีกทั้งยังติดตามเรื่องเล่าขานต่างๆ ของท่าน แต่ไม่มีเรื่องที่ได้ทำ
เฉี่ยวเฉียวชาฏการวาดภาพเล่าออกมาเลยสักนิด"

ลั่นเสียงนาง ทั้งสามคนอดมองหน้ากันไปมาไม่ได้

ดูเหมือนว่าจะเป็นเช่นนั้นจริงๆ ได้ทำเฉี่ยวเป็นขุนนางอยู่ในเมืองหลวง
หลายปี ไม่เคยมีภาพวาดเผยแพร่ออกมา พวกเขาแค่คิดว่าได้ทำเฉี่ยว
เป็นบุตรชายของอาจารย์เฉี่ยว ย่อมเฉี่ยวชาฏการวาดภาพอย่างแน่นอน
กลับกลายเป็นว่าผู้เดินหมากอ่านสถานการณ์ไม่ทะลุปรุโปร่ง

"ข้าขอดูภาพที่ถูกทำลายไปภาพนั้นได้หรือไม่เจ้าคะ" เฉี่ยวเจาถาม

ฉือซันมองจุเยียนแวบหนึ่ง เขาเป็นคนขอภาพวาดนั้นไปให้มารดา
เมื่อสามปีที่แล้ว ครั้นสหายรักอยากเห็น เขาก็หยิบออกมา พอภาพวาด
เสียหายก็หมดราคาไปเป็นธรรมดา

จุเยียนหัวเราะเผ็ดๆ แล้วเดินเข้าไปที่ห้องในตัวเรือ ไม่นานนักก็ย้อน
กลับมาพร้อมกับกล่องยาวๆ ใบหนึ่งติดมือมาด้วย

มองปราดเดียวก็รู้ว่าเขาเป็นคนทะนุถนอมภาพวาด หลังเปิดกล่องออก
เขาเอาผ้าขาวสะอาดรองมือตอนหยิบมันออกมา จากนั้นก็คลี่กางออก
ตรงหน้าเฉี่ยวเจาอย่างระมัดระวัง

บึงน้ำสีเขียวมรกตได้แสงสนธยาครองพื้นที่ภาพฝั่งหนึ่ง มีสะพานเล็กๆ
ตั้งเด่นเคียงคู่กับเงาสะทอนของม้าน้ำ รวมถึงเปิดเจ็ดแปดตัวที่สมจริง
ดูมีชีวิตราวกับว่าหากมันตีปีกก็จะแหวกว่ายออกมาจากภาพได้ เพียง
น้ำเสียดยาที่คราบหมึกวงหนึ่งเปรอะเปื้อนบนภาพ

ประกายตาของเฉี่ยวเจาเข้มข้น

เป็นภาพวาดที่ท่านป้อนบให้ฉือซันดังคาด

ท่านปู่สมัยวัยหนุ่มสร้างชื่อจากการวาดภาพเปิด เพราะพวกเด็กๆ

มักถูกใจภาพเปิด ตอนนางเริ่มต้นเรียน ภาพที่วาดได้ดีที่สุดก็คือภาพนี้
เมื่อเฉียวเจามั่นใจแล้วจึงเอ่ยขึ้น "ภาพนี้ข้าวาดเป็น"

9

"เจ้าวาดเป็น?" ฉ้อซันจ้องหน้าเฉียวเจา รูปตาของเขาเรียวยาวที่ขึ้นน้อยๆ ต่อให้มีแววเย้ยหยันฉายอยู่ในนั้นจางๆ ก็ยากจะกลบรัศมีความงามของมันได้

"แล้วอย่างไรต่อ หรือเจ้าจะวาดให้ข้าภาพหนึ่ง ให้ข้าเอากลับไปรายงานตัว?"

หยางโหว่จึงยืนอยู่ข้างหลังเฉียวเจา เขาไอเสียงเบาๆ เป็นเชิงเตือนแม่สาวน้อยว่าอย่าพูดจาสุ่มสี่สุ่มห้า

ขึ้นยั่วโทษของเจ้าคนผู้นี้จริงๆ ไม่ว่าจะเป็นหญิงหรือชาย เด็กน้อยหรือคนชรา ก็โดนเขาไล่ลงจากเรือเหมือนกันหมดโดยไม่สนใจใครหน้าไหนทั้งสิ้น ถึงเวลานั้นแม่สาวน้อยจะไม่น่าสงสารหรือไร

จูเอียนกล่าวเตือนเสียงนุ่ม "คนที่เคยเรียนวาดภาพล้วนวาดรูปเปิดได้ ทว่า 'วาดได้' กับ 'วาดเป็น' ต่างกันนะ..."

เฉียวเจาแย้มปากยิ้ม "พี่จุ ข้าเข้าใจเจ้าค่ะ" ว่าแล้วก็มองไปทางฉือซัน
อีกครา

นางกล่าวด้วยน้ำเสียงสงบนิ่งหากเปี่ยมไปด้วยความจริงใจ "ข้า
วาดภาพเปิดเล่นน้ำให้พี่ฉือภาพหนึ่ง ถือเป็นการตอบแทนบุญคุณที่พี่ฉือ
ยื่นมือช่วยเหลือไว้"

ฉือซันกำลังหงุดหงิดใจอยู่แต่เดิม ในสายตาเขาตอนนี้ ความจริงใจ
ของเฉียวเจาจึงกลายเป็นความยโสโอหังไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำ

เขามองนางตาเขม็ง ทั้งที่โกรธกลับยิ้ม ทว่าน้ำเสียงเย็นกระด้าง
"อย่างนั้นก็ได้ เจ้าวาดสิ" ชายหนุ่มหยุดเว้นจังหวะก่อนพูดต่ออีกคำหนึ่ง
"หากทำให้ข้ากลับไปรายงานตัวไม่ได้ พอเรือเทียบฝั่งกลางทางเจ้าก็ขึ้นฝั่ง
ไปเสีย"

"สือซี..." จูเยียนตบไหล่เขาเบาๆ "เช่นนี้จะไม่..." ไม่เห็นอกเห็นใจ
ผู้อื่นมากเกินไปแล้ว

สุดท้ายจูเยียนมิได้กล่าวถ้อยคำนี้ออกมา

พวกเขาสามคนเติบโตมาด้วยกันตั้งแต่วัยเยาว์ เขาย่อมแจ่มแจ้ง
ถึงนิสัยใจคอของสหายรักดี

เรื่องขององค์หญิงใหญ่กับท่านราชบุตรเขยทำให้จิตใจของฉือซัน
เปลี่ยนแปลงไปไม่น้อย แต่ตอนนั้นยังไม่หนักซึ้งถึงเพียงนี้ ฉือซันยิ่งเจริญวัย
ยิ่งรูปร่างเด่นเหนือใคร ความวุ่นวายก็ตามมามากขึ้นทุกที

เขายังจดจำได้แม่นยำว่ามีครั้งหนึ่งฉือซันใจดีช่วยสตรีนางหนึ่งที่โดน
อันธพาลฉกฉวย สตรีผู้นั้นเป็นตายร้ายดื้ออย่างไรก็จะตามฉือซันกลับวัง
ฉือซันยอมปฏิเสศเป็นธรรมดา คิดไม่ถึงว่าวันต่อมานางจะผูกคอตาย
ใต้ต้นไม้ดอกประตู่วังขององค์หญิงใหญ่ ทั้งยังทิ้งคำพูดไว้ว่า 'ยามอยู่ขอเป็น

คนของฉือซัน ยามตายขอเป็นผีของฉือซัน'

อันว่าเรื่องดีไม่ออกนอกเรือน เรื่องร้ายสะพัดไกลพันลี้ ชั่วพริบตาเดียว เรื่องนี้ก็แพร่กระจายไปทั่วทุกตรอกซอกซอยในเมืองหลวง จนภายหลังใคร ยังจะจดจำได้ว่าฉือซันช่วยคนไว้ ต่างวิพากษ์วิจารณ์กันว่าเขาต้องเป็นฝ่าย เกี่ยวพาราสี แต่ตอนท้ายไม่รับผิดชอบถึงเป็นตัวการทำให้สตรีผู้นั้นคิดสั้น

ปีนั้นฉือซันเพิ่งย่างสิบสาม แต่อานุภาพลมปากคนน่ากลัวนัก ประหนึ่ง ภูเขาลูกใหญ่กดทับเด็กหนุ่มไว้จนหายใจไม่ออก แล้วมารดาของเข องค์กรหญิงใหญ่ฉางหรงก็คิดว่าแค่ประเคนใส่บุตรชายฝากรอยแผลไว้ทั่วร่าง ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาฉือซันกลายเป็นคนขวางโลกมากขึ้นทุกวัน

กล่าวตามสัตย์จริง วันนั้นตอนหลีซานขอความช่วยเหลือจาก สหายรักกลับไม่ถูกปฏิเสธ เขายังรู้สึกประหลาดใจอยู่เลย

จูเยียนถอนใจเบาๆ เฮือกหนึ่ง

ช่างเถิด ถ้าคุณหนูหลี้ถูกขับไล่ลงจากเรือ อย่างมากเขาก็คอยช่วยเหลือ ดูแลบ้าง จะปล่อยให้เด็กสาวหมดหนทางกลับเรือนจริงๆ ก็คงไม่ได้

"พวกเจ้าอย่าเข้ามายุ่ง นี่เป็นนางรณหาที่เอง" ฉือซันพูดอย่างเย็นชา พวกสตรีล้วนเป็นเยี่ยงนี้ ตั้งแต่สามขวบจนอายุแปดสิบ ละมับ ฟุ้งเพื่อ ยโสโอหัง ไม่รู้จักตนเองดี...

ในหัวของฉือซันสรรหาคำติติงได้นับสิบ ชั่วของเสี่ยวชาญสุดจะเปรียบ เฉียวเจากะพริบตาปริบๆ คนผู้นี้ไม่เหมือนกับภาพในความทรงจำ นางลักเท่าไร ยามนั้นเขาแค่หน้าด้านหน้าทันทแท้ๆ ดูไม่ออกว่าจะใจแคบ ใจดำเช่นนี้

"ที่แท้พี่ฉือช่วยคนไม่หวังผลตอบแทนนั่นเอง" เฉียวเจากล่าว ถ้อยคำหนึ่ง

ฉือซันหรีตาดลงอย่างไมไคร่เข้าใจความหมายของนางนักในชั่วประเดี้ยว
จูเยียนเป็นผู้ชมกลับอ่านหมากได้ปรุโปร่ง เขาหยุดคิดเล็กน้อยก็
กระจ่างแจ้ง แล้วหัวร่อเบาๆ อย่างสุุดระงับ

หยางไฮ่วเจิงกระตุกมือจูเยียนที่หนึ่งพลางกระซิบถาม "พูดเป็นปริศนา
อะไรกันนี่"

จูเยียนส่ายหน้าไม่เอื้อนเอ่ย

ฉือซันมองคนทั้งคู่แวบหนึ่ง ค่อยพิศดูสีหน้าไม่แสดงอารมณ์ใดๆ
ของเฉียวเจาอีกทีก็แจ่มแจ้งในบัดดล

แม่นางน้อยจะบอกว่าตอนแรกเขารับปากพานางกลับเมืองหลวง
พอนางจะวาดภาพให้เขาเพราะต้องการทดแทนคุณกลับต้องเสี่ยงโดน
ไล่ลงจากเรือ เห็นได้ว่าเขามีได้หวังให้นางตอบแทน

แท้จริงแล้วนี่เป็นการประชดประชันเขาว่าเป็นคนใจดำนั่นเอง

ฉือซันอดกลืนตาใส่แม่นางน้อยอย่างดูดนไม่ได้

แม่นางน้อยผู้นี้อายุเพียงสิบสองปีจริงหรือ ตอนนี้มีเล่ห์เหลี่ยม
กลอุบายมากถึงเพียงนี้ พูดคำหนึ่งยังทำให้ผู้อื่นต้องขบคิดนานสองนาน
วันหน้าจะร้ายกาจเพียงใด!

นัยน์ตาทั้งคู่ที่ดำดําและตาขาวตัดกันชัดของเฉียวเจาจับจ้องอยู่ที่
ฉือซัน นางรู้สึกลัวว่าไม่ยุติธรรมกับตนเสียเลย ก็แค่พูดตามความจริงเท่านั้น
เหตุใดจึงโดนมองตาขวางอีกแล้ว

ฉือซันเบนสายตาดอกแล้วเอ่ยเสียงเย็น "นี่ก็เสียใจภายหลังตอนนี
ก็สายเสียแล้ว นี่ปุ๊รอเจ้าวาดภาพอยู่นะ"

ยามนี้เฉียวเจาทนฟังคำว่า 'ปุ๊' ไม่ได้เป็นพิเศษ นางสะกดความ
ไม่พอใจไว้ กล่าวขึ้น "ท่านปุ๊ข้าลวงลั้บไปนานแล้ว"

ฉือซันชะงักไปครู่หนึ่ง จากนั้นก็เด็ดดาดเป็นการใหญ่ ยกมือชี้หน้า
เฉียวเจา "เจ้า...เจ้า..."

หลังพูด 'เจ้า' ซ้ำๆ อยู่เป็นนาน เขาก็เห็นขอบตานางแดงเรื่อ ถึงกับ
เค้นคำพูดไม่ออกสักคำ

จูเอียนกับหยางไฉ่วจึงฟังออกว่าเฉียวเจาเจตนาเหน็บแนมฉือซัน
เผอิญว่านางเหน็บแนมได้อย่างมีชั้นเชิง ยั่วให้คนโกรธแต่ระบายออกไม่ได้
พาให้ทั้งคู่หัวร่อเบาๆ อย่างกลั่นไม่อยู่

ฉือซันได้ยินแล้วโมโหมากยิ่งขึ้น

แต่ไรรมาเฉียวเจามีโชคหน้าบาง บัดนี้อยู่ในร่างเด็กสาวอ่อนต่อโลก
ก็ยังไม่เอาใจใส่ นางไต่ถามอย่างเยือกเย็น "บนเรือมีหมึก พู่กัน กับสีหรือไม่
เจ้าคะ"

"มีหมด ข้าพาเจ้าไปเอง" จูเอียนห้วนเกรงว่าบรรยากาสาจะตึงเครียด
เกินไป จึงชวนอาสาंनाทางเฉียวเจาไปที่ห้องพักในตัวเรือ

เดิมทีเรือลำนี้สามารถบรรทุกทุกคนได้สิบกว่าคน แต่สามคนนี้เป็น
พวกเจ้าบุญทุ่ม ควักเงินเหมาทั้งลำและใช้ห้องพักกว้างห้องหนึ่งทำเป็น
ห้องหนังสือ

เฉียวเจาเดินตามจูเอียนเข้าไปแล้วมองไปรอบๆ มาตราว่าภายในห้อง
ตกแต่งอย่างเรียบง่าย แต่สิ่งที่ฟังมีดังเช่นโต๊ะหนังสือหรือตั่งนั่งเตี้ยล้วน
ไม่ตกหล่นสักชิ้น

"พู่กัน กระดาษ แท่งหมึก จานฝนหมึกพวกนี้ เจ้าใช้ได้ตามใจชอบ
เลยนะ" จูเอียนพานางเข้าไปข้างในพลางพูด "แต่อย่ารื้อค้นตำราพวกนี้
ส่งเดช ไม่งั้นมันจะทำให้สื่อซีโกรรอีก"

"ขอบคุณพี่จุมมาก ข้าทราบแล้วเจ้าคะ" เฉียวเจายอบกายค่านับเขา

เป็นการแสดงความขอบคุณ

"อย่างนั้นข้าออกไปก่อนนะ"

ตามธรรมเนียมตามคาวภาพไม่ชอบให้มีคนอยู่รบกวนด้านข้าง อีกประการหนึ่งจะอย่างไรชายหญิงก็ต่างกัน อยู่ในห้องตามลำพัง สองต่อสองไม่มีใครเหมาะสม

เฉียวเจาผงกศีรษะเล็กน้อย "เชิญพี่จูตามสบายเจ้าค่ะ"

จูเยี่ยนเห็นเด็กสาวนั่งตัวตรงหน้าโต๊ะหนังสือ เอากระดาษเชี่ยนจื่อ* คลี่วางบนนั้น ยกมือขวามือขึ้นแล้วเริ่มต้นฝนหมึกอย่างนุ่มนวล เขาชะงัก ฝึให้ากล่าวเสียงเบา "ไม่ต้องกังวลใจนะ สื่อซีเป็นคนปากร้ายใจดี"

เฉียวเจาเงยหน้าขึ้นสบตากับจูเยี่ยนอย่างประหลาดใจอยู่บ้าง แต่แล้วก็ยกยิ้มมุมปาก "ขอบคุณพี่จูมาก ข้าไม่กังวลใจเจ้าค่ะ"

ฉือซันปากร้ายใจดีเป็นคำเท็จ ส่วนพี่จูท่านนี้ใจดีมากกลับเป็นความจริง

นางไม่มีอะไรต้องกังวลใจ รอเมื่อขดเส้นนี้บุญคุณที่ติดค้างพวกเขา วันหน้านางน่าจะไม่ได้ข้องแวะใดๆ กับสามคนนี้แล้ว

น้ำเสียงของเด็กสาวสงบนิ่ง สีหน้าก็เยือกเย็นเหลือเกิน บันดาลให้ จูเยี่ยนแก้อกระดากอยู่สักหน่อย เขาพยักหน้ากับนางแล้วก้าวขาเดินออกไป

ฉือซันได้ยินเสียงฝีเท้าแล้วหันหน้ามา พุดด้วยสีหน้าคล้ายยิ้ม คล้ายไม่ยิ้ม "ไหนออกมาแล้ว"

จูเยี่ยนเดินมาถึงข้างกาย เงื้อมมือทุบเขาที่หนึ่งเบาๆ "พุดอะไรของเจ้า"

ฉือซันหลุบตาคอยยิ้มแล้วแลมองไปทางท้องน้ำ

* กระดาษเชี่ยนจื่อ เป็นกระดาษคุณภาพสูง เนื้อกระดาษนิ่มเหนียวไม่ขาดง่าย ดูดซึมหมึกสม่ำเสมอ

ทิวทัศน์ของวสันตฤดูงดงามเหลือหลาย ต้นหลิวสองฝั่งน้ำสะบัดกิ่งพลิ้วไหวสะท้อนเงาอยู่เหนือผิวน้ำ ละม้ายสาวน้อยอยู่หน้าคั่นช่องประตึ้นโคมเผยความงามอ่อนหวานละมุนละไมออกมาอย่างเต็มที่ เพียงแต่ริ้วคลื่นกระเพื่อมไหวยามเรือเคลื่อนผ่านทำลายความสงบงามนี้ลง

"ไม่มีอะไร แค่ว่าเจ้าจะสร้างปัญหาโดยใช้เหตุเท่านั้นเอง" บุรุษผู้มีรูปโฉมเจิดจรัสกว่าฤดูใบไม้ผลิลกล่าวอย่างเนิบนาบ

จูเอียนอึ้งงันไปแล้วก็กลั้วยิ้มไม่อยู่ "สือซี เจ้าคิดมากไปแล้ว"

ภาพเด็กสาวในท่วงท่าหนึ่งหลังเหยียดตรงยิ่งกว่าต้นไม้เป๋หาง* ผู้นั้นผ่านวาบเข้ามาในห้วงความคิด รอยยิ้มของเขายิ่งกว้างขึ้น

เกรงว่าแม่นางน้อยผู้นั้นอยากให้ทั้งสองฝ่ายไม่ติดค้างกันและกัน
ใจจะขาดมากกว่านะ

เรือแล่นไปเอื่อยๆ ดวงอาทิตย์คล้อยลงทางทิศตะวันตกทีละน้อย

สายตาของหยางไฮ่วจึงมองไปทางห้องในตัวเรือบ่อยๆ

"แม่นางน้อยอยู่ในนั้นครึ่งค่อนวันแล้ว กระทั่งอาหารกลางวันก็มิได้ออกมากิน คงจะมีไขว่คว้าไม่ได้แล้วกลัวถูกสือซีไล่ลงจากเรือ เลยไม่กล้าออกมากระมัง"

ชื่อชั้นกับจูเอียนสบตากัน

ดูเหมือนเป็นไปได้มากเลยทีเดียว!

"ข้าจะไปดูสักหน่อย" จูเอียนพูดเบาๆ

ชื่อชั้นห้ามเขาไว้ ก่อนเอ่ยขึ้นด้วยรอยยิ้มเยาะ "ข้าไปเอง ดูซิว่านางจะหลบไปถึงเมื่อไร"

เสียงฝีเท้าแผ่วเบาดังลอยมา ทั้งสามหันไปตามเสียง ก็เห็นเจียวเจา

* ต้นเป๋หาง เป็นไม้ยืนต้น ลำต้นตรงสูง ใบค่อนข้างใหญ่ ทนต่อความหนาวเย็นและแห้งแล้ง

เดินมาหา

ฉือซันเลื่อนสายตาลงเห็นสองมือนางว่างเปล่า เขาเลิกคิ้วขึ้นอย่าง
ห้ามไม่อยู่ "ภาพวาดเล่า ถูกเจ้ากินไปแล้ววี"

10

เฉียวเจาแบมือออกพร้อมกับเหลียวซ้ายแลขวา

หยางโฮ่วเจิงเป็นคนใจร้อน เขาถามนางอย่างอดรนทนไม่ไหว

"มองหาอะไรอยู่เล่า หรือว่าเจ้าทำภาพวาดหายไปแล้ว"

ข้ออ้างนี้ฟังไม่ขึ้นสักเท่าไรจริงๆ

แม่นางน้อยไม่เหลือบตาขึ้น นางกล่าวเสียงเรียบ "ภาพวาดมิได้หายไป ข้ากำลังมองหา 'สมบัติ' เจ้าค่ะ"

สมบัติ? ทั้งสามคนนิ่งงันไป

"สมบัติที่ว่ามันคืออะไรกัน" หยางโฮ่วเจิงคิดว่ามีนายซ่อนอยู่ จึงไต่ถามต่อทันที

นัยน์ตาคู้งามดังสายน้ำสารทฤดูของเด็กสาวมองกวาดไปทางฉือซัน นางพูดไขความกระจ่างอย่างมีน้ำอดน้ำทน "สมบัติที่ว่านี่ก็คือสมบัติผู้ดี เจ้าค่ะ"

ครานี้ทั้งสามคนล้วนเข้าใจแล้ว จูเยียนกับหยางไฮ่วเจิงสบตากัน ก่อนมองไปทางฉือซันพร้อมกัน จากนั้นปล่อยเสียงหัวเราะดังลั่นอย่างสุดจะกลั่น

ดวงหน้าขาวเนียนดุจหยกของฉือซันเปลี่ยนจากปึงชาเป็นมูตบั้ง อย่างรวดเร็ว

นับแต่พานพบแม่นางน้อยผู้นี้จำนวนครั้งที่เขาโดนสหายรักรวมหัวกัน หัวเราะเยาะเพิ่มขึ้นอย่างกะทันหัน

เขาก้าวปราดๆ ไปตรงหน้าเฉียวเจา ยื่นมือจับปลายคางเรียวเล็ก ของนาง "บังอาจ เจ้ารู้หรือไม่ว่าข้าเป็นใคร"

เด็กสาวกะพริบตาปริบๆ พุดหยิ่งเชิง "ผู้มีพระคุณ?"

โทสะของคุณชายฉือที่ทบทวีขึ้นอย่างรวดเร็วคล้ายลูกหนังถูกสูบลม จนโป่งพองเต็มที่แล้วถูกเข็มเจาะแตกในชั่วอึดใจ เขาจึงตามองสาวน้อย ตรงหน้าที่ยังสูงไม่ถึงได้รักแร้दनแล้วมูมปากกระตุกริก ปล่อยมือออก เจียบๆ

แม่นางน้อยผู้นี้เกิดมาเพื่อเป็นดาวข่มข้าเป็นแน่แท้กระมัง

เสียงหัวเราะขลุกลั่นในลำคอของสองสหายรักลอยมากระทบใบหู ฉือซันสุดลมหายใจเข้าลึกๆ เฮือกหนึ่งก่อนสะบัดแขนเสื้อออกเดินไป

จวบจนเขาลับร่างไปตรงหน้าประตูทางเข้าห้องในตั่วเรือ หยางไฮ่วเจิง แทบจะหัวร่ออหอย บอกกับเฉียวเจา "แม่นางน้อย วันหน้าที่ชายคอย คุ่มหัวเจ้าเอง"

คนที่เล่นงานฉือซันจนหน้าหงายได้บ่อยๆ ช่างหาได้ยากเหลือเกิน จริงๆ

เฉียวเจาย่อกายคารวะ "ขอบคุณพี่หยางที่ให้ความเอ็นดูเจ้าค่ะ"

จูเอียนทำปากขมขมิบอยากจะบอกอะไรสักอย่าง แต่สุดท้าย
เขามองหยางโฮ่วเจิงแล้วไม่เปล่งเสียงพูดอีก

ตรงหัวเรือเพิ่งอยู่ในความสงบสุขครู่เดียว ฉือซันก็ทะยานกาย
ออกจากใต้ห้องในตัวเรือประหนึ่งพายุหมุนวนหนึ่ง ส่งผลให้พวกจูเอียน
ที่รู้จักนิสัยเขาดีพากันสะดุ้งตกใจ

"ขโมยขึ้นใช่หรือไม่ หรือว่าเจอพวกโจรสลัดวอไคว* แล้ว?" หยางโฮ่วเจิง
เอามือขวาจับฝักดาบตรงเอวด้วยสีหน้าตื่นตระหนก

"โจรสลัดอะไรกัน พวกเจ้าตามข้าเข้ามาเร็วเข้า" ฉือซันตะโกนบอก
คำหนึ่งแล้วหมุนกายย้อนกลับไปทางเดิม

หยางโฮ่วเจิงเดินไปข้างในพลางพูดพึมพำ "ตรงนี้ห่างจากเมืองผู้ตั้งไกล
ข้านึกไว้แล้วเชื่อว่าไม่มีทางเจอพวกวอไคว"

แคว้นต้าเหลียงหาได้อยู่ในยุคบ้านเมืองสงบสุขปวงประชาร่มเย็น
ทิศเหนือมีชาวต้าหลู** บุกรุกรานปล้นสะดมบ่อยๆ โจรสลัดวอไคว
ริมทะเลทิศใต้ก็เป็นภพภัยบ่อนทำลายแผ่นดิน หลายปีมานี้ชาววอไคว
ยิ่งมายิ่งก่อความเดือดร้อนรุนแรงมากขึ้น จนกลายเป็นเรื่องที่สร้างความ
ปวดเศียรเวียนเกล้าให้แก่ราชสำนัก

เฉียวเจาเองดูร่างคนทั้งสามหายลับไปที่หน้าประตูที่ละคนแล้ว
ติดตามไปด้วยสีหน้านิ่งสนิท

"นี่...นี่มันเรื่องอะไรกัน" จูเอียนที่สุขุมเยือกเย็นเสมอมา หากช่วงขณะที่
มองภาพเปิดเล่นน้ำบนโต๊ะในห้องหนึ่งสื่อภาพนั้นแล้วกลับควบคุมตัวเอง
ไม่อยู่

ด้านหยางโฮ่วเจิงก็เริ่มอะอะไววาย "ผีหลอกหรืออย่างไร ข้าจำได้

* วอไคว เป็นคำเรียกโจรสลัดชาวญี่ปุ่นในสมัยโบราณ

** ต้าหลู เป็นคำเรียกชนเผ่าปาเถื่อนทางทิศเหนือของจีนในสมัยโบราณ เช่น ชาวมองโกล ชาวหม่าน

ชัดๆ ว่าตรงนี้มีคราบหมึกรอยหนึ่ง"

เขาพูดพร้อมกับยื่นมือไปจะสัมผัส

"อย่าจับ!" จูเอียนร้องตะโกนคำหนึ่ง ไม่แยแสว่าน้ำเสียงของตนดุดัน
 เคร่งเครียดเกินไป เขาล้วงผ้าเช็ดหน้ามาห่อนิ้วมือไว้แล้วค่อยแตะเบาๆ
 ตรงตำแหน่งที่เป็นเงาสะท้อนของสะพานเล็กในภาพอย่างระมัดระวัง

เขาดึงมือกลับ เห็นคราบหมึกจางๆ บนผ้าเช็ดหน้าสีขาวสะอาด
 แววดตาของเขานิ่งซึ่งไปก่อนจะหันขวับไปมองเฉียวเจา

ท่าทางของสหายรักทำให้ฉือซันคาดเดาอะไรได้เล่า? ทว่ามันยาก
 เกินกว่าที่เขาจะเชื่อจริงๆ สายตาของเขาตรึงอยู่ที่ใบหน้าของเฉียวเจา
 ขณะอ้าปากพูด "เจ้า..."

ด้วยเป็นคำตอบน่าตกใจเกินไป กลับทำให้ถามไม่ออกแล้ว

เฉียวเจาสาวทำเนิบๆ เดินมายกกล่องยาวๆ บนโต๊ะหนังสือขึ้น
 แล้วถือประคองด้วยสองมือยื่นส่งให้จูเอียน

ชายหนุ่มรับไว้อย่างงุนงง แต่แล้วคล้ายว่าคิดอะไรขึ้นได้ เขาเปิด
 กล่องยาวแล้วหยิบภาพวาดในนั้นออกมาด้วยท่าทางว่องไว

พอม้วนภาพวาดคลี่ออก เป็นภาพเปิดเล่นน้ำอันน่าตื่นตะลึง

ทั้งสามคนจับจ้องคราบหมึกบนภาพเปิดเล่นน้ำรายนั้นอย่างไม่
 ละสายตา จากนั้นก็หันมามองภาพที่วางอยู่บนโต๊ะหนังสือพร้อมกัน

นอกจากคราบหมึกรายนั้น ภาพวาดทั้งสองภาพไม่ผิดเพี้ยนกัน
 แม้แต่กระเปียดนิ้วเดียว!

"เหมือนกันทุกประการ นี่...นี่ทำได้อย่างไร" จูเอียนพูดพึมพำ

เขาศึกษาศาสตร์แขนงนี้มาพอสมควร เป็นธรรมดาที่จะดูออกว่า
 ภาพวาดสองภาพเบื้องหน้ามิใช่คล้ายคลึงกันเพียงผิวเผิน หากแต่

เอกลักษณ์เด่นของภาพราวกับออกมาจากพิมพ์เดียวกันกระนั้น

"นี่มิใช่การลอกแบบ มิใช่การลอกแบบเด็ดขาด!" จูเอียนสายหน้าไปมา เขามองไปทางเจียวเจาด้วยสีหน้าพิศวง "หลี่ซาน คุณหนูหลี่ หรือว่าเจ้ามีภาพเปิดเล่นน้ำของอาจารย์เจียวเหมือนกัน"

ภาพเปิดเล่นน้ำเป็นผลงานชื่อดังในวัยหนุ่มของอาจารย์เจียวที่แพร่หลายไปทั่ว จึงมิได้มีแค่ภาพเดียว

เจียวเจาชี้ผ้าเช็ดหน้าที่กำลังจะโดนจูเอียนขยำจนยับยู่ยี่แล้ว

เขาก้มหน้าลง คราบหมึกจางๆ บนผ้าเช็ดหน้ารอยนั้นย่ำเตือนเขาว่า ข้อกังขาเมื่อครู่นี้ช่างน่าขันปานใด

เขายอมจำนนกะทันหัน เอ่ยถามขึ้นว่า "เจ้าทำได้อย่างไร"

เด็กสาวผู้หนึ่งสามารถวาดภาพชื่อดังของอาจารย์เจียวได้ถึงขั้นที่ดูไม่ออกว่าของแท้หรือของเทียม แล้วคนที่ปกติกวาดภูมิทัศน์ในทักษะการวาดภาพของตนอยู่มากเช่นเขาจะไม่เป็นที่น่าหวัรหรือไร

"ลอกแบบเจ้าคะ ข้าเคยบอกไว้มิใช่หรือว่าข้าชื่นชมเลื่อมใสอาจารย์เจียวมากก็เลยลอกแบบภาพวาดของท่านเสมอๆ" เจียวเจาพูดอย่างซื่อสัตย์ นางมิได้โกหก

ตอนเริ่มเรียนวาดภาพ ท่านปู่วาดเปิดง่าย ๆ ตัวเดียวให้นางลอกแบบอยู่นานถึงสามปีเต็ม ต่อมาก็ให้นางวาดภาพเปิดในสระน้ำหลังสวนซึ่งจื่อเป็นเวลาอีกครั้งปี หลังจากนั้นถึงนางหลับตาก็วาดภาพเปิดได้ อีกทั้งภาพเปิดที่วาดออกมาไม่ว่าจะเป็นอิริยาบถใด คนอื่นเห็นแล้วล้วนยากจะแยกความแตกต่างจากภาพของท่านปู่ได้

ตามถ้อยคำจากปากท่านปู่คือเปิดที่นางวาดมีจิตวิญญาณเหมือนกับภาพเปิดจากปลายพู่กันของท่านแล้ว เมื่อจิตวิญญาณเดียวกัน ต่อให้

องค์ประกอบผิดแผกกัน คนนอกก็จะนึกว่าวาดด้วยฝีมือคนเดียวกัน

ท่านปู่บอกนางว่าเมื่อใดที่นางใส่จิตวิญญาณให้แก่ภาพเปิดจาก
ปลายพู่กันตนตามที่ตนเองเข้าถึงได้ เมื่อนั้นทักษะการวาดภาพถึงนับว่า
บรรลู่ถึงแก่นแท้แล้ว

น่าเสียดายที่นางมีพรสวรรค์ในทักษะการวาดภาพไม่สูง เห็นทีว่า
ชีวิตนี้คงหมดหวังแล้ว

"ลอกแบบ?" จูเอียนเพิ่มพมพุดทวนสองคำนี้ออย่างใจคอไม่อยู่กับเนื้อ
กับตัว เขาไม่เชื่ออย่างแน่อนอนว่าเป็นแค่การลอกแบบง่ายตายเท่านั้น
บางทีนางอาจมีพรสวรรค์กระมัง

"เหมือนเหลือเกิน นี้ออกจะเหมือนเกินไปแล้ว! แม่นางน้อย...ไม่ใช่สิ
คุณหนูหลี่ นี่เจ้าเป็นคนวาดจริงๆ หรือ" หยางโหว่เงิงมองเฉียวเฉียวตา
ไม่กะพริบ

นางส่งยิ้มให้เขาแล้วมองไปทางฉือซัน "พี่ฉือ เช่นนี้ให้ท่านนำกลับไป
รายงานตัวได้หรือไม่เจ้าคะ"

ใบหน้าชายหนุ่มฉายอารมณ์หลายหลากปนเปกันไป หลังเขานิ่งเงียบ
ไปนานครู่หนึ่งถึงพยักหน้า หมุนกายเดินฉับๆ ออกไป

หยางโหว่เงิงอธิบายด้วยรอยยิ้มจืดเจื่อน "อย่าได้ใส่ใจ เจ้าคนผู้นั้น
คงจะรู้สึกเสียหน้าล่ะ"

พอคิดไปถึงภาพวาดฝีมือชั้นเซียนนั้นแล้ว เขาพลันกระดากใจ
ที่จะเรียก 'แม่นางน้อย' อีก จึงหันหน้าไปเอยกับจูเอียน "ในนี้ยึดอัดอย่างไร
ก็ไม่รู้ พวกเราออกไปกันเถอะ"

จูเอียนมองเฉียวเฉียวอย่างพินิจก่อนพยักหน้าอย่างขอไปที "อ้อ"

เมื่อกลับมาที่หัวเรืออีกครั้ง จูเอียนยืนข้างราวรั้วไม่พูดไม่จา

หยางไฮ่วเจิงตอบไล่เขา "เป็นอะไรไป สะเทือนใจหรือ"

จูเยียนยิ้มผิดๆ

ฉือซันซึ่งเอนพิงราวรั้วอยู่จู่ๆ พุดขึ้นเสียงเบาว่า "นางเป็นบุตรสาวของอาลักษณ์ชั้นผู้น้อยผู้หนึ่งจริงหรือ"

ด้วยมิใช่คนในแวดวงเดียวกัน เขาไม่รู้หรือว่าสำนักราชบัณฑิตมีอาลักษณ์หลัผู้น้อยอยู่หรือไม่ แต่กลับรู้สึกวาทะกุลเช่นนั้นไม่อาจเลี้ยงดูบ่มเพาะบุตรสาวที่หลักแหลมเจ้าปัญญาปานนี้ออกมาได้

"มีอะไรน่าสงสัยหรือ หรือว่านางยังจะโกหกเรื่องพวกนี้" หยางไฮ่วเจิงไม่คิดเช่นนั้น

ฉือซันมองจูเยียนปราดหนึ่งถึงเอ่ยขึ้น "ข้ารู้สึกไม่ไว้วางใจมันแปลกพิสดารเกินไป จื่อเจ้อจางอาจารย์ชื่อดังมาสอนสิ่งซึ่งเนะตั้งแต่เด็กยังวาดภาพอย่างนั้นไม่ได้เลยนะ"

มุมปากของจูเยียนกระตุกๆ อีกฝ่ายยังมีมโนธรรมอยู่หรือไม่ เขาคับข้องใจมากพอแล้ว ยังถูกยกมาเปรียบเทียบอีก

หยางไฮ่วเจิงมองจูเยียนปราดหนึ่งเช่นกัน ก่อนจะพูดอย่างโง่งมงายว่า "นี่ก็ไม่น่าแปลกแล้ว คนแต่ละคนมีพรสวรรค์ไม่เท่ากัน ดังเช่นอาจารย์เฉียวที่มีชื่อเสียงกระฉ่อนทั่วแผ่นดินท่านนั้น ผู้คนได้หล้าก็ไม่เคยได้ยินว่าบิดาของเขามีกิตติศัพท์ความเก่งกาจเช่นใด"

พรสวรรค์ พรสวรรค์...

คุณชายจูผู้ถูกสหายรักอีกคนหนึ่งแทงใจซ้ำอีกแผลเป็นผลสำเร็จ ลอบกลั้วกลิ่นโลหิตคำต่อไปกลับลงคอ

11

เรือลอยฝ่าเมฆหมอกกลางธรา ลมโชยปะทะหน้านักเดินทาง
 เหนือลำน้ำมีเรือแล่นสวนกันไปมาขวกไขว่ พวกฉือซันยืนชิดราวรั้ว
 พุดคุยกันเรื่อยเปื่อย ผืนคัคนานต์มีดสลัวลงทีละน้อย แสงอาทิตย์อัสดง
 สาดส่องทั่วฟ้า เรือโดยสารลำหนึ่งแล่นเร็วรี่จากที่ไม่ไกลนัก เสียงสนทนา
 ของทั้งสามคนหยุดชะงักทันใด

ฉือซันมองตามบุรุษชุดสีดำที่ยืนริมราวรั้วบนเรือลำด้านข้างโดย
 ไม่ละสายตา คนผู้นั้นคล้ายรับรู้ได้ จึงเบือนหน้ามองมาแล้วผงกศีรษะ
 ให้เขาเล็กน้อย

บุรุษชุดสีดำยังหนุ่มแน่นมาก ดูท่าทางอยู่ในวัยราวยี่สิบเศษ อารมณ์
 สีดำสนิทรูปทรงแท่งขบแน่นเรือนกายสูงเพรียวล่ำสันของเขา บนใบหน้า
 คมคายประดับรอยยิ้มทว่าไม่แผ่ไปถึงดวงตา

หากพูดว่าฉือซันเป็นคณูปางมละเมียดละไมถึงขั้นสมบูรณ์ไร้ที่ติ

ทันทีที่แย้มยิ้มจะฉายรัศมีความงามแกมเข้ายวนใจ เช่นนั้นรอยยิ้มของ
บุรุษชุดสีดำก็เบ่งดังลมวสันต์ระลอกหนึ่งแผ่ไอรุ่นให้คนรอบข้าง แต่
กลับไม่เหลือร่องรอยทิ้งไว้ให้ผู้เป็นเจ้าของแม้สักเศษเสี้ยว

จนกระทั่งเรือด่านช้างแล่นสวนผ่านไป หยางไฮ่วจึงถึงเอยตามฉือซัน
ที่คว่ำขมวดมุ่น "สือซี คนผู้นั้นเป็นใครกัน เจ้ารู้จักหรือ"

"ไม่ถึงกับรู้จัก..." ฉือซันหยุดเว้นจังหวะ เพิ่งดึงสายตากลับในเวลา
นี้ แล้วกล่าวเนือยๆ "นั่นมิใช่คนดิบตีอะไร"

"เหตุใดถึงพูดเช่นนั้น" จูเยียนบ่งเกิดความสนใจเช่นกัน

คนผู้นั้นแปลกหน้าเป็นอันมาก สหายรักยังรู้ว่าเป็นใคร ส่วนพวกเขา
กลับไม่เคยพบเจอมาก่อน นี่ต่างหากถึงน่าแปลก

ฉือซันแค้นเสียงฮึกก่อนเอ่ย "รู้จักเจียงถังกระมัง"

"อย่าพูดล้อเล่น ใครบ้างไม่รู้จักเจียงถัง ผู้บัญชาการกององครักษ์
จินหลินผู้ยิ่งใหญ่" หยางไฮ่วจึงวางสีหน้าเคร่งขรึม

องครักษ์จินหลินรับคำสั่งโดยตรงจากฮ่องเต้ ทำหน้าที่เป็นพระเนตร
พระกรรณ คนทั่วหล้าไม่มีใครไม่หลบเลี่ยงยำเกรง เจียงถังรั้งตำแหน่ง
ผู้บัญชาการใหญ่ และยังมีอีกศักดิ์ฐานะหนึ่งก็คือบุตรชายของพระนาม
ของโอรสสวรรค์

เพียงตรองดูก็รู้ได้ว่าเจียงถังเป็นบุคคลผู้ถึงพร้อมด้วยอำนาจและ
บารมีปานใด ไม่ว่าจะเป็นเหล่าเชื้อพระวงศ์หรือขุนนางขุนบันฑิตล้วนต้อง
ให้เกียรติคนผู้นี้อยู่สามส่วน

ฉือซันเห็นสหายทั้งสองเริ่มทำสีหน้าจริงจังจึงกล่าวอธิบายต่อ "เจียงถัง
มีบริวารมือขวาสิบสามคน ใครๆ ก็พากันเรียกขานว่าสิบสามราของครักษ์
คนที่เพิ่งสวนผ่านไปเมื่อครู่นี้คือเจียงสือซาน* บุตรบุญธรรมของเจียงถัง

* สือซาน หมายถึงสิบสาม

เมื่อหลายปีก่อนเขาถูกส่งไปประจำการทางทิศใต้ ดังนั้นชาวเมืองหลวง
ล้วนไม่รู้จักคนผู้นี้ ส่วนข้านนั่นตอนมาจายาเฟิงหนก่อนถึงได้วิสาสะกับเขา"

เขาพูดถึงตรงนี้ก็เหยียดมุมปากพูดเสียงเยาะๆ "นั่นนะพวกเลื้อหน้ายิ้ม
จู่ๆ ก็เจอ โชคร้ายเสียจริง"

จูเอียนกับหยางโฮ่วเจิงไม่ถามไถ่ต่ออีก ดูท่าทางไม่ถูกชะตากับ
องค์กรจีนหลินที่ใครต่อใครได้ยินชื่อก็ต้องอกสั่นขวัญผวาอย่างชัดเจน
ดุจเดียวกัน

หยางโฮ่วเจิงเปลี่ยนเรื่องพูด "เย็นมากแล้ว พวกเรากลับห้องกินอาหาร
กันเถอะ"

สามคนนี้ทุ่มเงินก้อนโตเหมาเรือลำนี้เอาไว้ ย่อมได้รับการดูแลอย่าง
น่าพอใจ เมื่อพวกเขา นั่งลงในโรงกินอาหาร กับข้าวร้อนกรุ่นส่งควันฉุยๆ
ก็ถูกยกมาวางบนโต๊ะอย่างรวดเร็ว

หยางโฮ่วเจิงมองหน้าประตู่ซ้ำๆ พลางพูดอย่างงงใจ "ไหน
คุณหนูหลินยังไม่ออกมา"

"คงยังไม่หิวกระมัง" ฉือซันกล่าวอย่างเฉยเมย

"เป็นไปได้อย่างไร นางยังไม่ได้กินอาหารกลางวันเลยนะ หรือไม่
พวกเราไปดูกันสักหน่อย" หยางโฮ่วเจิงเอ่ยเสนอขึ้น

ทั้งสามออกจากเรือนคราวนี้ไม่ได้พาบ่าวรับใช้ติดตามมาด้วย
เพราะติงว่าวุ่นวาย คนบนเรือเป็นบุรุษล้วนๆ ว่าไปแล้วเด็กสาวผู้หนึ่ง
คงจะพักอยู่อย่างไม่ค่อยสะดวกนัก

ในเวลานี้คุณชายสามคนถึงเพ็งนึกขึ้นได้ภายหลังว่าบุตรสาว
ขุนนางวัยเยาว์นางนี้ไม่มีกระทั่งสาวใช้คอยดูแลปรนนิบัติสักคน นาง
ลงมือทำทุกอย่างด้วยตนเองตลอดที่ติดตามพวกเขามาหลายวันนี้โดย

ไม่ปริปากบ่นกันบ้างว่าไม่จ่ายตายแล้ว

"นำราคาความจริงๆ เช่นนั้นก็ไปเถอะ ไปดูกัน" ชื่อนั่นลุกขึ้นยืน
เมื่อทั้งสามมาถึงหน้าประตูห้องเขียวเจา หยางโหว่จึงจึงตะโกนเรียก
"คุณหนูหลี่! ถึงเวลากินอาหารเย็นแล้ว"

ด้านในเงียบเชียบไร้ผู้มเสียง พวกเขาสบตากันไปมา

"เข้าไปดูดีหรือไม่" หยางโหว่จึงได้ถามอีกสองคน

ชื่อนั่นยืนกอดอก พุดเสียงเอื่อยๆ "ถ้าเกิดนางผลัดเปลี่ยนอารมณ์อยู่
ข้างในหรือว่าซำระกายอยู่แล้ว ถูกพวกเราสามคนเห็นเข้า ใครจะรับผิดชอบ"
สมควรตาย ข้าขอมาจะเจอเรื่องพรรค์นี้อีกที่น่าประหลาด
ทุกครั้งเสียด้วย

"ข้าเอง" จูเอียนนิงมองชื่อนั่นประเดี๋ยวนึงก่อนเอ่ยขึ้น "คุณหนูหลี่
มิใช่คนประเภทนั้น"

เขาสืบทอดผ่านตัวสหายสองคนไปเคาะประตู "คุณหนูหลี่ อยู่ข้างใน
หรือไม่"

ด้านในยังไร้เสียงตอบเช่นเดิม

"คุณหนูหลี่ ล่วงเกินแล้ว" จูเอียนนิงมีผลึกประตูเปิดออก
ห้องพักในเรือตกแต่งเรียบง่าย ไม่มีของบังตาจำพวกฉากกัน ทั้งสาม
มองปราดเดียวก็เห็นเขียวเจาอนอนอยู่บนเตียง

เรือนผมดำสลวยของเด็กสาวแผ่ขยายขยับแน่นดวงหน้าขาวราวหิมะ
นัยน์ตาทั้งคู่ปิดสนิท

พวกเขาทำหน้าตาตื่นพร้อมกัน ก่อนสาวทำก้าวใหญ่เข้าไปโดย
ไม่คำนึงถึงอะไรอื่นอีก

เมื่อเดินเข้าไปใกล้ๆ ทั้งสามถึงเห็นว่าแม่นางน้อยหน้าขาวซีดจน

น่าตกใจ เหงื่อเม็ดเล็กๆ ผุดพรายเต็มหน้าผาก เห็นชัดว่าไม่สบายแล้ว

"ก่อน...ก่อนหน้านี้ยังดีๆ อยู่มิใช่หรือ" หยางໂສ້วจิงตกใจยกใหญ่
จูเยียนขมวดคิ้ว พุดด้วยน้ำเสียงล่งเลใจอยู่บ้าง "หลายวันมานี้
ดูเหมือนคุณหนูหลี่ไม่ค่อยกินอะไรสักเท่าไร"

บุรุษออกสลามศอกเฉกเช่นพวกเขาสามคนย่อมไม่ใส่ใจกิจวัตรประจำวัน
ของเด็กสาวผู้หนึ่งจนเกินไปเป็นแน่ แต่พอได้ยินจูเยียนเอ่ยเตือนขึ้นเช่นนั้น
ก็ถูกคิดขึ้นได้ทันใด

หยางໂສ້วจิงพิศดูสีหน้าของเฉียวเจาแล้วชักร้อนใจ "แม่นางน้อย
คงจะมีไข้หวัดหรือหือ จู่ๆ เหตุใดนางถึงไม่กินอาหาร"

นั่นสิ จู่ๆ เหตุใดถึงไม่กินอาหาร ทั้งที่เป็นคนออกโรงเดินหมากล้อม
กับฉือซันเพื่อจะได้กินอาหารเข้าโดยไว

จูเยียนนั่งคิดในใจแล้วมองไปทางฉือซัน "สื่อซี เจ้าเห็นว่าสมควรทำ
เช่นไรดี"

"ยังจะทำเช่นไรได้ ถึงท่าเรือข้างหน้า เรือเข้าเทียบฝั่งก็ตามหมอมา
ดูอาการนางสิ" ฉือซันมองเฉียวเจาแวบหนึ่งก่อนพุดเสียงราบเรียบ
"จะอย่างไรคงปล่อยให้นางตายบนเรือไม่ได้"

"ตายไม่ตายอะไรกัน ข้าดูแล้วแม่นางน้อยผู้นี้ต้องไม่เป็นไรแน่"
หยางໂສ້วจิงพุดปลุกปลอบ "เจ้าก็ปากแข็งใจอ่อนเช่นนั้น ทั้งที่เป็นห่วง
มากแท้ๆ"

ฉือซันเบนสายตาดูออกอย่างขุ่นเคือง เจ้าคนแซ่หยางหมายความว่า
อันใด ข้าไม่ได้เป็นห่วงนะ!

ทั้งสามคนยืนอยู่ในห้องเฉียวเจา พวกมันเฝ้าขมิ้มลงชั่วขณะ

ยามนี้เองเด็กสาวบนเตียงกลับขยับตัว นางพลันเปล่งเสียงเรียกเบาๆ

"ท่านพ่อ ท่านแม่..."

ภายในห้องเงียบงันมากขึ้น

ชั่วครู่ใหญ่หยางโฮ่วเจิงกล่าวขึ้นพร้อมรอยยิ้ม "ที่แท้คิดถึงบ้าน
นั่นเอง"

จูเอียนสายหน้า "มิใช่คิดถึงบ้านอย่างเดียวเท่านั้น นางเป็นสตรีผู้หนึ่ง
แต่ถูกล่อลวงมาทางทิศใต้ พอกลับถึงเรือนเกรงว่าจะไม่เป็นสุชนัก"

"พอเถอะ เรื่องพวกนี้หาใช่เรื่องที่พวกเราฟังงุนงงใจไม่" ฉือซันก้าวขา
เดินออกไปถึงหน้าประตูแล้วย้อนกลับมาหย่อนบันทึกลงนั่งบนเก้าอี้
ครันมองสบสายตาประหลาดใจของสองสหายรัก เขาก็พูดเสียงฮึดฮัด
"ใครรั้งอยู่ล้วนไม่เหมาะสม ก็เฝ้าอยู่ด้วยกันทั้งหมดเถอะ พวกสตรีไม่ว่า
อายุเท่าไรก็น่ารำคาญจริง ๆ"

จูเอียนส่งเสียงหัวเราะแฉ่วๆ เขามองเฉยเฉยแล้วเริ่มวิตกกังวลอีก
แม่นยำน้อยเป็นอย่างนี้ดูท่าทางจะป่วยหนักเอากการอยู่

"คุณหนูหลี่..." เขาเรียกเสียงเบา

แพขนตาของเด็กสาวบนเตียงกระดิกเบาๆ แต่มิได้ลืมตาขึ้น

พวกเขาล้วนเป็นบุรุษไม่ว่าคนใดก็ไม่เหมาะจะแตะเนื้อต้องตัวนาง
ดูว่าเป็นไข้หรือไม่ เลยได้แต่จับเฝ้าเฝ้ารอไปเรื่อย ๆ

เรือเทียบฝั่งในที่สุด

ฉือซันสั่งให้คนเรือคนหนึ่งไปเชิญหมอในเมืองมา แต่หยางโฮ่วเจิง
ทักท้วงขึ้น "ช่างเถอะ ข้าไปเองดีกว่า ฝึเท้าข้าว่องไว"

จูเอียนเดินตามออกไป "ข้าเข้าเมืองซื้อสาวใช้กลับมาสักคน จะได้
ดูแลนางสะดวก ลือซี สภามของคุนหนูหลี่เช่นนี้ไม่มีคนเฝ้าไม่ได้ เจ้าก็
คอยดูแลนางเถอะ"

รอเมื่อสองคนนั้นไปแล้ว ในห้องจึงเหลือเพียงฉือซันที่มีสติแจ่มใสคนเดียว เขาก็มองมองสำรวจเฉียวเจาที่นอนสลบไสลอยู่พลางพูดกับตนเอง "แม่นางน้อยเก่งกาจไม่เบา ทำให้พวกเราสองคนวิ่งวนรับใช้เจ้าได้"

เด็กสาวบนเตียงไม่มีท่าทีได้ตอบใด แต่ใบหน้าเริ่มแดงขึ้น มันเป็นสีแดงเรื่อที่ไม่ปกติ

ฉือซันเฝ้าปากหันหน้ามองประตูแวบหนึ่ง เมื่อแน่ใจว่าไม่มีใครมา เขาก็เอื้อมมือไปวางบนหน้าผากเฉียวเจาอย่างฉับไว

12

ร้อนมาก ร้อนจนลวกมือ

ฉีดยาเข็มมือกลับ เรียวคิ้วมุ่นเข้าหากัน

เขาจ้องมองเฉียวเจาตาไม่กะพริบ ดวงตาทั้งคู่ของเขาดำเข้มดุจดินหมึกทำให้อ่านความรู้สึกไม่ออก นานครู่หนึ่งถึงยื่นนิ้วมือเรียวยาวออกไปใช้ปลายนิ้วจี้ๆ ที่แก้มแดงจัดร้อนผ่าวของนางเบาๆ ทำทางเหมือนเป็นการทำบุญทำทานก็ไม่ปาน

เด็กสาวที่สลบไสลอยู่กุมมือเขาไว้หมับ

ฉีดยาเข็มสะดุ้งตกใจแล้วกระตุกมือออกตามสัญชาตญาณ แต่กลับถูกจับไว้แน่นขึ้น ดวงตาที่ปิดอยู่ของนางมีน้ำตาไหลพรากลงมา

เฉียวเจาร้องไห้อย่างปราศจากสัมผัสเสียงทั้งที่ไม่ได้สติ นางหลับตาอยู่ทว่าทุกๆ เส้นสายบนใบหน้าเผยให้เห็นถึงความเศร้าโศกเสียใจ แล้วความเศร้าโศกเสียใจที่สะกดกลั้นไว้เสียๆ เชนนี้ก็กระทบใจคนได้มากขึ้น

เป็นพิเศษ

ฉือซันบอกไม่ถูกว่าเป็นเพราะใจอ่อนหรืออย่างไร สุดท้ายเขามีได้ ขยับตัว ปล่องยให้เด็กสาวกำมือตนไว้แล้วร่ำไห้เสียน้ำ จวบจนมีเสียงฝีเท้า ถัดกระชั้นดังขึ้นที่ระเบียงทางเดินถึงชักมือกลับ

เขาหันศีรษะไป เห็นหยางโฮ่วเจิงแบกตาเฒ่าที่ผมผ่นหวดครว หงอกขาวผู้หนึ่งเข้ามา ฉือซันแปลกใจอยู่บ้าง "เร็วถึงเพียงนี้?"

หยางโฮ่วเจิงมีสีหน้ายินดี เขาวางตัวตาเฒ่าที่แบกไว้บนหลังลงกับ เก้าอี้พลงพุดอย่างตื่นเต้น "แม่นางน้อยช่างโชคดียิ่งนัก ข้ายังไม่ถึง ประตูเมืองก็พบกับหมอเทวดาใหญ่ระดับนี้!"

หมอเทวดาใหญ่ระดับนี้? หมายความว่าอะไร

ฉือซันทำสายตากังขา จากนั้นมองไปทางคนชราบนเก้าอี้

คนชราหงายหลังพิงพนักเก้าอี้ เขาหมดสติอยู่หรือนี่

ฉือซันหันไปมองสหายรักเป็นคำรบที่สอง

หยางโฮ่วเจิงเกาทัณฑ์พลงพุดอธิบาย "เจ้าไม่รู้อะไร หมอเทวดาหลี่ ท่านนี้มีนิสัยประหลาดเป็นอันมาก เมื่อครั้งไทเฮาทรงเชิญเขาเข้าวังเพื่อ ตรวจพระอาการ เขายังบ้ายเบี่ยงไม่เต็มใจเลยนะ ก็ข้ากลัวเขาไม่มานี่นา เลยใช้สันมือฟาตให้สลบไป"

คิ้วของฉือซันกระตุกคิดอะไรขึ้นได้ เขาหันขวับไปมองคนชรา ที่สลบไสลไม่ได้สติแล้วตะเบ็งเสียงพุด "หมอเทวดาหลี่?! หรือว่าจะเป็น หมอเทวดาหลี่ที่ซุบชีวิตคนตายได้ตามคำเล่าลือผู้นั้น?"

"เขานี้ละ ครั้งนั้นหมอเทวดาหลี่เข้าวังตรวจพระอาการไทเฮา ข้าเคย เห็นหน้าเขา คิดไม่ถึงจริงๆ ว่าตอนข้าเข้าเมืองไปตามหมอให้แม่นางน้อย กลับได้พบเขา ฮ่าๆ นี่ก็คือคุณธรรมคนกระมัง"

ครั้นคิดถึงตอนที่ตนเองเงื้อส้นมือฟาดจับใส่หมอเทวดาท่านนี้ ตอนเดินสวนผ่านไปโดยปราศจากความลังเลใดๆ จากนั้นก็แบกคนขึ้นหลัง แล้วออกวิ่ง หยางโฮ่วเจิงก็รู้สึกภาคภูมิใจในการตัดสินใจที่เด็ดขาดของตน ยิ่งนัก

สีหน้าของฉือซันแปรเปลี่ยนไป เขาถอนหายใจเฮือกแล้วเอ่ยถาม "วรยุทธ์เจ้ามิได้ถดถอยลงกระมัง"

"หือ?"

"เจ้ามีคุณธรรมหรือไม่ข้าไม่รู้ แต่ปัญหานั้นมีแน่นอน ประเดี๋ยว ถ้าถูกคนไล่ฆ่า เจ้าตามล้างตามเช็ดเอาเองนะ"

"ไม่กระมัง..." หยางโฮ่วเจิงมองหมอเทวดาแวบหนึ่ง

"หมอเทวดาใหญ่ระดับนี้ก็เหมือนขนมเปี๊ยะยัดไส้ตกลงมาจากฟ้า* หล่นใส่หัวเจ้า หากบอกว่าจะไม่ก่อปัญหาอะไรขึ้นข้าไม่เชื่อหรอก" ฉือซัน กล่าวเสียงเย็นๆ

"สหายน้อยผู้นี้ยังนับว่าฉลาดรู้ตนเองดี" เสียงพูดอย่างซึ่งโกรธดั่งขึ้น หมอเทวดาหลี่ล้มตาลุกขึ้นจากเก้าอี้ ตัวเขาโงนเงนไปมาก่อนจะยืนทรงตัว ได้มัน จากนั้นก้าวขาเดินออกไป

หยางโฮ่วเจิงรีบขวางเขาไว้ "หมอเทวดาหลี่ ท่านยังจำข้าได้หรือไม่ ครั้งนั้นตอนที่ท่านเข้าวัง..."

"ที่แท้เจ้าจำข้าได้หรือนี่" หมอเทวดาหลี่ตัดบทเขา

"อ้อ จำได้ขอรับ" หยางโฮ่วเจิงพยักหน้า

"จำได้เจ้าก็ยังฟาดข้าสลบรี" หมอเทวดาหลี่เค็ดอดตาล ไม่หลงเหลือ ท่วงท่าสง่างามสูงส่งดุจเทพสวรรค์ตามคำเล่าขานแม้สักกระพริบให้เห็น

* ขนมเปี๊ยะยัดไส้ตกลงมาจากฟ้า เป็นการอุปมาว่ามีสิ่งดีๆ เกิดขึ้นอย่างไม่คาดคิด

เขาล้วงเข็มเงินเล็กๆ ออกมากำหนึ่งแล้วขัดใส่อีกฝ่ายประหนึ่งเทพธิดา
ไปรดดอกไม้

เขาจะออกนอกเมืองไปเก็บสมุนไพรตัวหนึ่ง เจ้าหนุ่มบดขยี้ฝุ่นนี้เดินผ่าน
ข้างกายเขา จู่ๆ ก็ยื่นมือมาฟาดเขาสลับหมัดโดยไม่พูดพรั่นทำเพลง
ช่างน่าโมโหจริงๆ!

"ท่านหมอเทวดาอย่าได้มีน้ำใจ อย่าได้มีน้ำใจขอรับ น้องสาวน้อย
ของพวกข้าล้มป่วยอยู่ ก็ข้าร้อนใจนี้ขอรับถึงได้ใช้กำลังเช่นนี้" หยางไฮ่วเจิง
เอามือกุมศีรษะวิ่งหนีหัวซุกหัวซุน

"ต่อให้เป็นราชันแห่งสวรรค์ ข้าก็ไม่ตรวจให้" หมอเทวดาสะบัด
แขนเสื้อก้าวขาเดินออกไป แต่แล้วก็เหลียวหน้ากลับมาบอกลี้ๆ ง่ายๆ
กลางคันว่า

"อ้อ เข็มเงินนั้นของข้ามีพิษนะ"

สิ้นเสียงเขา หยางไฮ่วเจิงก็สลบไป

ฉือซันทำหน้าที่ลูกขึ้นวิ่งไล่ตามไป "ท่านหมอเทวดาได้โปรดหยุดก่อน"

พอเขาลุกขึ้นเช่นนี้ หมอเทวดาหลิ่วหน้าหันหน้ามามองปราดเดียวก็เห็น
เฉียวเจาที่นอนอยู่บนเตียง

หมอเทวดาหลิ่วชะงักเท่ากึก เดินเร็วรีไปตรงหน้าเฉียวเจาแล้ว
ทรุดตัวลงนั่งโดยไม่แยแสสนใจฉือซันที่เดินมาใกล้

เขาจ้องเฉียวเจาตาเขม็ง ประเดี๋ยวจับชีพจรประเดี๋ยวดรจวดู
จุดต่างๆ ด้วยสายตาจนงวอน ลืมเลือนสิ่งรอบข้างไปโดยสิ้นเชิง

ฉือซันก้มตัวไปจุดหยางไฮ่วเจิงขึ้นมา ทันใดนั้นเขาก็หมุนกายคว้า
ชักกระบี่ตรงข้างเขาวออกมาได้ก็พุ่งเข้าปะทะ

คนสามคนที่บุกเข้ามาทางหน้าประตูวิ่งล้อมเขาไว้ ห้องที่ไม่ใหญ่นัก

แต่เดิมกลายเป็นคืบแคบชวนให้อึดอัดกะทันหัน

เพ่งประมอกัน จือชันก็รู้ว่าแยแล้ว

สามคนนี้เป็นพวกนักสู้เฒ่าตายอย่างชัดเจน ไม่เพียงฝีมือล้ำเลิศ
ยังสู้ตายสุดชีวิต มาตราว่าวิชายุทธ์ของเขาไม่อ่อนด้อย แต่ปะทะกันแบบ
หนึ่งต่อสามก็คงไม่ไหว

คนพวกนี้เกี่ยวข้องอะไรกับหมอเทวดาหลี่

ความคิดเพ่งผุดขึ้นในหัว จือชันก็รู้สึกเจ็บที่หัวไหล่ เขาร้องคราง
ในลำคอเสียงหนึ่งอย่างสุดระงับ

เวลานี้เองเสียงบอกอย่างหงุดหงิดของหมอเทวดาหลี่ดังลอยมา
"จะต่อยุทธ์กันก็ใสหัวออกไปข้างนอก อย่ารบกวนข้าตรวจคนป่วย"

ถ้อยคำนี้ดังขึ้นราวกับสาปคนในห้องให้ตัวแข็ง คนทั้งสามที่บุกเข้ามา
หยุดมือทันควัน หนึ่งในนั้นเอ่ยปากขึ้น "ท่านไม่เป็นอะไร ดีเหลือเกินจริงๆ
ขอรับ"

คนผู้นั้นกล่าววาทะพลางเลื่อนสายตาไปที่ตัวหยางโหว่เจิงซึ่งหมดสติ
อยู่บนเก้าอี้ ปรกกายอำมหิตจุดวาบในดวงตา

ไม่คาดคิดจริงๆ ว่าทั้งที่มีพวกเขาคอยคุ้มกันหมอเทวดาหลี่เข้า
เมืองหลวง คนผู้นี้จะลงมือโดยไม่ให้ตั้งตัวจนลักพาตัวหมอเทวดาไปได้
ได้จุมูกพวกเขา

หากรู้ไปถึงผู้เป็นนาย ความผิดพลาดเยี่ยงนี้ถึงขั้นทำให้พวกเขา
ตายได้หลายครั้งแล้ว

"ใสหัวออกไป!" หมอเทวดาหลี่ตวาดด้วยสຸ້มเสียงทรงพลังเต็มที่

ทั้งสามเคารพนับถือหมอเทวดาอย่างยิ่งยวด พวกเขาขานตอบคำหนึ่ง
ทันที หมุนกายออกเดินไปข้างนอก แต่ยังไม่ลืมพาหยางโหว่เจิงที่สลบไสลอยู่

กับฉื่อซันออกไปด้วย

เมื่อออกมาข้างนอกแล้ว ฉื่อซันประจันหน้ากับคนสามคนที่เต็มไปด้วยรังสีอำมหิต เขาหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาดແລດตรงหัวไหล่ไว้ หยักยิ้มพลางพูดเอื่อยๆ "ท่านทั้งสามไม่จำเป็นต้องทำเยี่ยงนี้ รอท่านหมอเหวดดาตรวจคนป่วยเสร็จแล้ว พวกท่านก็จัดการตามสบายได้เลย"

เขาพินิจดูคนทั้งสามก่อนพูดต่อ "ข้าเดาว่าท่านทั้งสามก็เชิญหมอเหวดดาไปตรวจอาการเช่นกัน เห็นที่ว่าคงไม่ยากให้มีปัญหาใหม่แทรกขึ้นมากระมัง พวกข้ามิได้ประสงค์สิ่งอื่น แคंबังเชิญพบท่านหมอเหวดดาถึงเชิญเขา มาตรวจคนป่วยคนหนึ่ง ตอนนี้อยู่ท่าทางท่านหมอเหวดดาสนใจคนป่วยของพวกข้าอยู่มาก อีกอย่างหากพวกเราไปกวนใจเหล่าใต้เท้าของกององครักษ์จินหลินเข้าจะไม่ดีสักปานใด"

คำกล่าวนี้แฝงความหมายไว้สามประการ หนึ่งคือบอกให้รู้ว่าพวกเขา รู้จักหมอเหวดดาดี อีกทั้งมีศักดิ์ฐานะไม่ต่ำมั่ว หากสามคนนั้นลงมือสังหารก็จะเดือดร้อนไม่น้อย ประการที่สองคือชี้ให้เห็นว่าหมอเหวดดาสนใจคนป่วยของพวกเขามาก ถ้าลงมือต่อแล้วยั่วโทสะของหมอเหวดดาจะยิ่งเดือดร้อนมากขึ้น ประการที่สามคือมีคนของกององครักษ์จินหลินปรากฏตัวอยู่ละแวกใกล้ๆ นี้ หากโดนพวกเขาเพ่งเล็ง นั้นจะมีไข้แค่เดือดร้อนแล้ว

สรุปก็คือจะสื่อความหมายบอกอีกฝ่ายเรื่องหนึ่งว่าพบกันสุจี จากกันด้วยดี ไม่ว่าใครก็อย่าก่อปัญหาใหม่แทรกขึ้น

วาจาของฉื่อซันบังเกิดผลดังคาด สามคนนั้นสบตากันแล้วเก็บอาวุธเงียบๆ

องครักษ์จินหลินก็อยู่ในเมืองนี้ หากสังหารคนเหล่านี้จริงๆ แล้วถูกสุนัขบ้าพวกนั้นเพ่งเล็ง ดีไม่ดีอาจสร้างปัญหาให้ผู้เป็นนายได้ ภารกิจ

ของพวกเขา คือพาหมอบเทวดา กลับเมืองหลวงอย่างราบรื่น อย่างอื่นล้วน
ประนีประนอมกันได้

เมื่อทั้งสองฝ่าย ช่างนอกทำความเข้าใจบางอย่างได้ตรงกันแล้ว
ต่างฝ่ายต่างก็รอคอยอย่างสงบนิ่ง

ขณะที่ช่างในห้อมหลังหมอบเทวดา ตั้งเข็มออก เชี่ยวเจาก็ลืมหูลืมตาขึ้น
ช้าๆ ในที่สุด

เมื่อใบหน้าคันทาสะทอนเข้าคลองจักษุ เด็กสาวซึ่งงุนงงไม่รู้วันรู้คืน
ไปชั่วขณะ หลุดปากเรียกขานว่า "ท่าน...ท่านปู่หี?"

13

เป็นความฝันจริงๆ ใช่มั้ย?

แต่งงานกับแม่ทัพเป่ยเจ็งเซ้าหมิงยวนเป็นความฝัน ท่านปู่ล่งลั๊ว
เป็นความฝัน พ่อแม่ญาติพี่น้องถูกไฟคลอกตายเป็นความฝัน ลูกน้องตาย
บนกำแพงเมืองหนาวเหน็บอย่างเปล่าเปลี่ยวก็เป็นความฝัน

ดังนั้นพอตื่นขึ้น ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนเป็นเหมือนเดิมแล้วกระมัง...

รู่มา้นตาของหมอเทวดาหุดแคบลงจับปล้น

คำเรียกขานนี้...

"เจ้าเป็นใคร" เขาจับมือเจี้ยวเจาพร้อมกับตวาดถาม

พอมือผอมแห้งหยาบกร้านวางทาบบนข้อมือ เจี้ยวเจาก็ตื่นเต็มตา
ทันใด นางหลุบตาเพ่งมองมือข้างนั้นนิ่งๆ

นางคุ้นเคยกับเจ้าของมือข้างนี้ดี เขาเคยจับมือนางสอนให้ฝึงเข็ม
นวดคดลึง เขาแยมั้มบีบปลายจมูกนางบอกว่านางเรียนรู้ไ้

เขาเป็นท่านปู่หฺลืงของเจียวเจา แต่ไม่อาจเป็นท่านปู่หฺลืงของหฺลืงเจาได้
 "แม่นางน้อย เจ้าเป็นใครกันแน่" หมอเทวดาหฺลืงหาใช่คนอารมณ์
 เย็นไม่ น้ำเสียงของเขาฟังซาซึนหนึ่งส่วน

เจียวเจาซ่อนตาขึ้นสบตาเขา สุ่มเสี่ยงของนางไม่อ่อนนุ่มเชกเช่นปกติ
 เพราะเป็นไข้ มันแหบแห้งคล้ายสายลมโชยผ่านพื้นหญ้าเขียว "ข้าเป็น
 บุตรสาวของอาลักษณ์หฺลืงในเมืองหลวง ท่านเป็นใครเจ้าคะ"

หมอเทวดาหฺลืงไม่เชื่ออย่างเห็นได้ชัด "เมื่อครูเจ้าเรียกข้าว่าอะไร"

เด็กสาวผู้นี้ไม่ชอบมาพากล ก่อนหน้านี้เรียกขานเขาว่าท่านปู่หฺลืงชัดๆ
 แล้วคำคำนี้มีแค่แม่นางน้อยผู้หนึ่งเท่านั้นที่เคยเรียก

เจียวเจาเผยสีหน้างุนงง นัยน์ตาดำขลับสุกใสทั้งคู่หรือลงน้อยๆ
 ละม้ายทบทวนความทรงจำอยู่ "เมื่อครูนี้ข้าอยากพูดว่าท่านปู่...ผู้นี้เป็นใคร
 เจ้าคะ"

นางคลี่ยิ้มอย่างใสซื่อ "แต่ว่ายังพูดไม่จบ ท่านก็ตัดบทข้าเสียแล้ว"

หมอเทวดาหฺลืงจึงงันไป

ท่าน...ท่านปู่หฺลืง? ท่าน...ท่านปู่ผู้นี้...

ที่แท้พึงผิดไปเอง

เขาปล่อยข้อมือเจียวเจา ทว่าไม่รู้ด้วยเหตุใดในใจยังรู้สึกแปลก
 ชอบกลอยู่หลายส่วนเขารู้สึกอยู่ไม่วายว่าเด็กสาวพิลึกพิลั่นหัวไวผู้นี้กับ
 เด็กสาวฉลาดปราดเปรื่องผู้นั้นคล้ายคลึงกันอยู่บ้าง

อาการป่วยของนางก็น่าสนใจ ไม่ต้องเอ่ยถึงเรื่องตัวร้อนเป็นไข้ ขวัญ
 หรือกายละเอียดของนางยังไม่ค่อยมั่นคง รวากับว่าดวงจิตกับกายหยาบ
 ไม่อาจประสานรวมกันได้สนิท แทบจะหลุดแยกกันกระนั้น

หมอเทวดาหฺลืงคิดไปถึงสิ่งที่ตนฝึกฝนศึกษามาตลอดสองปีนี้ด้วย

ความหลงใหล แล้วความคิดหนึ่งก็วาบเข้ามาในหัวอย่างเลื่อนราง ก่อนจะตะเบ็งเสียงเรียก "เข้ามาเถอะ!"

เสียงฝีเท้าดังขึ้นพร้อมพระพายฤดูใบไม้ผลิพัดโกรกเข้ามาทางประตู พาให้สมองแจ่มใส

ฉือซันทอดสายตามองตรงไปยังเฉียวเจา เมื่อเห็นนางพินแล้วริมฝีปากที่เม้มแน่นอยู่ตลอดก็คลายออกเล็กน้อยแทบสังเกตไม่เห็น ตอนนั้นเขาถึงมองไปทางหมอเทวดาหลี่

หมอเทวดาเปลี่ยนท่าที่ไปไม่ไว้ธรรมาศัยเอกก่อนหน้า เอ่ยถามอย่างสุภาพนุ่มนวล "แม่นางน้อยเป็นอะไรกับเจ้าหรือ"

ฉือซันทอยหลังครึ่งก้าวโดยไม่รู้ตัว เขารู้สึกอยู่ไม่วายว่าคนที่ยืนอยู่เบื้องหน้าเป็นหมาป่าหางยาวตัวหนึ่ง หรือไม่ก็พวกเสือเผ่นเขี้ยวลากดินพรรคินัน

"พานพบกันโดยบังเอิญเท่านั้น..." ฉือซันรีบพูดออกตัวทันที

"พานพบกันโดยบังเอิญหรือ..." หมอเทวดาหลี่ลากเสียงยาว

ฉือซันหยั่งเดาเจตนาของอีกฝ่ายไม่ออก เขาจึงพูดอธิบาย "แม่นางน้อยถูกคนร้ายล่อลวงมา แล้วพวกข้าพบเห็นเข้าโดยบังเอิญ พวกข้าเห็นว่าไปทางเดียวกันเลยแวะส่งนางกลับเรือน"

"เป็นอย่างนั้นเอง" หมอเทวดาระบายลมหายใจเอือกหนึ่ง ยิ้มตาหยีพลางกล่าวขึ้น "แม่นางน้อยป่วยหนักไม่เบา คงไม่หายสนิทได้ในวันสองวัน เอาเช่นนี้เถอะ ให้แม่นางน้อยผู้นี้ตามข้าไปดีกว่า ข้ารักษานางหายแล้วจะส่งนางกลับเรือนเป็นอันสิ้นเรื่อง"

"นางจะกลับเมืองหลวงนะ" ฉือซันก็ไม่เข้าใจว่าในตนเองตอบกลับรวดเร็วเช่นนี้

"เช่นนั้นยิ่งดีใหญ่" หมอเทวดาอุบหนวด "ข้าจะไปเมืองหลวงเช่นกัน
เดินทางให้ช้าลงสักหน่อยจะได้รักษาแม่นางน้อยสะดวก"

ฉือซันไม่กล่าววาจาแล้ว เขานิ่งเงียบครู่หนึ่งแล้วกล่าว "นี่ต้องได้ตาม
ความเห็นของนางเอง"

ตาเต๋าผู้นี้มีไข้ใจรักพาตัวกระมัง เด็กสาวนั้นแค่ตัวร้อนเท่านั้น
ป่วยหนักไม่เบาที่ใดกัน

หมอเทวดาหล่หันหน้าไปถามยิ้มๆ "แม่นางน้อย ข้าเป็นหมอเทวดา
อันดับหนึ่งในแผ่นดิน อยากตามข้าไปหรือไม่"

เฉียวเจาไม่ลังเลแม้แต่หน่อย "ไปเจ้าค่ะ"

ความต้องการเดิมของนางคือกลับถึงเมืองหลวงอย่างปลอดภัย
ครั้งนี้ได้มาพบกับหมอเทวดากลางทาง ต่อให้ไม่เอ่ยถึงความหลังครั้งอดีต
เมื่อเทียบกับการที่คุณชายหนุ่มสามคนส่งนางกลับเรือนแล้ว การมี
หมอเทวดาท่านหนึ่งส่งนางกลับเรือนจะส่งผลให้สถานการณ์ในวันข้างหน้า
ของนางต่างกันอย่างแน่นอน

เฉียวเจาไม่โง่เขลา ย่อมรู้ว่าต้องเลือกทางใดเป็นธรรมดา

ฉือซันเลิกคิ้วสูง เขาพูดเน้นเสียงหนักที่ละคำด้วยสีหน้าเย็นชา
"เจ้าคิดดีแล้วนะ?"

เฉียวเจาพยักหน้าอย่างน่ายกย่อง "คิดดีแล้วเจ้าค่ะ"

ฉือซันขุ่นใจมาก หมุนกายสะบัดแขนเสื้อจะออกเดินไป แต่แล้ว
ก็หันหลังขวับกลับมาเอ่ยถามนางอีก "ไม่กลัวถูกลักพาตัวไปอีกหรือ"

หมอเทวดาหล่กลอกตาขึ้นพลางพูด "เจ้าหนุ่มตัวเหม็นพูดอะไร
ของเจ้า"

เฉียวเจาหัวเราะเสียงนุ่มเบา "ไม่หอรอกเจ้าค่ะ ท่านเป็นหมอเทวดา"

"คนอื่นพูดอะไร เจ้าก็เชื่อหรือ" ฉื่อซันซัดเคื่องที่อีกฝ่ายไม่ได้ตั้งใจ
 ปฏิภาณไหวพริบของแม่นางน้อยตัวดีเวลานี้หายไปหมด
 เฉียวเจอะกะพริบตาปริบๆ "ถ้ามิใช่หมอจริงๆ คนฉลาดมีสติปัญญา
 ซันยอดและระวังรอบคอบอย่างพี่ฉื่อจะปล่อยให้เขาตรวจอาการป่วย
 ของข้าได้อย่างไรเล่าเจ้าคะ"

มุมปากของฉื่อซันกระตุกริก
 มารดามันเถอะ ซ่างพูดได้...มีเหตุผลจริงๆ!
 ฉื่อซันหมดคำพูด เขามองดูเด็กสาวแล้วคับอกคับใจแปลกๆ ลูบจุมูก
 แล้วหมุนกายเดินไป

อีกสามคนที่ตามเข้ามากลับไม่ยอม หนึ่งในนั้นลูกกลนเอ่ยขึ้น
 "ท่านหมอเทวดา นี่...ไม่มีใครสะดวงกระมังขอรับ"

เจ้านายกำชับนักกำชับหนาว่าต้องเชิญหมอเทวดากลับไปเสียบๆ
 จะให้เกิดปัญหาอื่นแทรกขึ้นไม่ได้เด็ดขาด

หมอเทวดาหืดลึงตา "มีอะไรไม่สะดวงกิ่ หากพวกเจ้ารู้สึกไม่สะดวง
 ก็ไปเอาเอง! แม่นางน้อยผู้นี้ป่วยหนักอยู่ ผู้เป็นแพทย์ต้องมีจิตใจเมตตา
 การุณย์ แล้วข้าจะเห็นคนตายต่อหน้าแล้วไม่ช่วยได้หรือ"

ทั้งสามคนแอบเหยียดมุมปากพร้อมกัน
 พุดรากับว่าท่านมีจิตใจเมตตาการุณย์เหลือเกินก็ไม่ปาน

พวกเขาต้องลำบากลำบากไม่น้อยกว่าจะตามหาหมอเทวดาผู้นี้พบ
 แต่พุดอ้วนวนสนารพัดก็ไม่ยอมตามพวกเขาเข้าเมืองหลวง สุดท้าย
 เข้าตาจนต้องจัดไม้ตายออกมา ใช้สมุนไพรวិเศษหายากต้นหนึ่งใน
 ครอบครองของเจ้านายถึงทำให้หมอเทวดาเปลี่ยนใจ

พอเจอกับแม่นางน้อยผู้นี้ก็มิไ้ใจเมตตาการุณย์เสียแล้ว?

สายตาของทั้งสามคนมองสำรวจใบหน้าของเฉียวเจารอบหนึ่งแล้ว
ลอบคิดในใจว่าที่แท้หมอเทวดาก็ดูคนที่รูปโฉมเหมือนกัน

"พวกเจ้ายังมีข้อขัดข้องอะไรอีกหรือไม่" หมอเทวดาหลิถามด้วย
น้ำเสียงไม่เร็วไม่ช้า

ทั้งสามคนทำหน้าซื่อๆ "ข้าน้อยมิกล้าขอรับ"

"ไม่กล้าก็ดี พาแม่ นางน้อยผู้นี้ไปด้วย ไปกันเถอะ"

"รอประเดี๋ยว" จื่อซันไปแล้วย้อนกลับมาลากตัวหยางโหว่เจิง
ที่ยังไม่ได้สติ เขาจ้องหน้าหมอเทวดาหลิพลางกล่าวโดยไม่แม้แต่จะมอง
เฉียวเจาสักแวบ "ท่านหมอโปรดให้ความเมตตาการุณย์ช่วยให้สหายข้า
ผู้นี้ฟื้นขึ้นด้วย"

หมอเทวดาหลิเบะปากยิ้มเยาะ "ผู้เป็นแพทย์มีใจเมตตาการุณย์กับ
ใจดีพว้าเพื่่อมิใช่เรื่องเดียวกันนะ"

อีกสามคนผงกศีรษะพร้อมเพรียงกัน

เห็นหรือไม่ นี่ต่างหากโฉมหน้าที่แท้จริงของหมอเทวดาท่านนี้

เฉียวเจานิ่งเฉยมองดูอยู่ห่างๆ หากในใจนึกจนเป็นอันมาก

ในความทรงจำแม้ว่าหมอเทวดาหลิจะเป็นมิตรกับนาง นั่นเป็น
เพราะว่าเขากับท่านปู่เป็นสหายสนิทกัน อีกทั้งนางนั้นก็พออยู่ ใญ่ นับได้ว่า
เป็นลูกศิษย์เขาคือตัว แต่กับคนอื่นเขาจะไม่ชอบสงสัยด้วยเสมอ

เพราะเหตุใดพอได้พบกันครั้งแรกหลังนางกลายเป็นหลิเจา
หมอเทวดาหลิถึงอยากให้นางติดตามอยู่ข้างกาย

หรือว่าเสียงเรียก 'ท่านปู่หลิ' ทำให้ท่านผู้เฒ่าบังเกิดความสงสัย
ในที่สุดใช่หรือไม่

นอกจากท่านปู่ที่สิ้นบุญไปแล้ว ไม่มีคนใดแจ่มแจ้งยิ่งกว่าเฉียวเจาว่า

หมอเทวดาท่านนี้เป็นผู้มีความสามารถล้ำเลิศน่าทึ่งปานใด วิชาวแพทย์
ของเขาลึกล้ำเกินหยั่ง ช่วงที่ผ่านมายิ่งใกล้เทียบชั้นเซียนแล้ว คนอย่างนี้
จะสัมผัสถึงเรื่องลึกลับพิสดารบางอย่างได้เฉียบไวกว่าคนธรรมดาสามัญ
หาใช่เรื่องแปลกไม่

ท่ามกลางบรรยากาศหนักอึ้ง เจี้ยวเจ้าอ้าปากพูด "ท่านหมอเทวดา
เจ้าคะ พวกพี่เชื้อสามคนเป็นผู้มีพระคุณช่วยชีวิตข้าไว้ ข้าอยากรอลงหลังจาก
พี่จู่กลับมาและพี่ยางฟื้นคืนสติแล้ว กล่าวอำลากับพวกเขาก่อนค่อย
ติดตามท่านไปเจ้าคะ"

ถึงแม้นางไม่รู้ว่าเกิดเรื่องใดขึ้นระหว่างที่นางหมดสติ แต่คาดเดา
ได้ว่าพี่ยางเป็นเช่นนั้นน่าจะเป็นเพราะนาง ด้านหมอเทวดาหลีกก็สนใจนาง
อย่างเห็นได้ชัด ดูที่ว่าคงไม่ปฏิเสธเรื่องเล็กน้อยนี้ตามคำขอของนางเป็นแน่

ไม่เห็นือความคาดหมายของเจี้ยวเจ้าจริงๆ หมอเทวดาหลีกฟังนาง
กล่าวจบก็ก้าวขาเดินไปข้างกายหยางโฮ่วเจ็ง เอาตาลูกกลอนสี่ไสแหววาว
เม็ดหนึ่งวางบนมือและตบเข้าปากอีกฝ่ายทันที

14

"แค่กๆ" หยางโฮ่วเจิงโหว่โหว่ลกๆ ก่อนพินคั่นสติ

เขามองไปรอบๆ อย่างงุนงง เห็นในห้องมีคนอื่นอีกสามคน สีหน้าก็แปรเปลี่ยนเป็นตึงเครียด ชักกระบี่แล้วพุ่งเข้าไป

ฉือซันคว้าเสื้อด้านหลังของเขาไว้ พุดเสียงเย็นๆ ว่า "ไม่ต้องเสี่ยงชีวิตมิใช่การอะไรของพวกเราแล้ว"

หยางโฮ่วเจิงหยุดตั้งท่าจู่โจม เขางุนงงยิ่งขึ้น "หมายความว่าอะไร"

ฉือซันยกคางชี้ไปทางเฉียวเจา "นางจะไปกับหมอเทวดา"

หยางโฮ่วเจิงเห็นเฉียวเจาพินแล้ว แว่วปิติยินดีจากใจจริงฉายฉานเต็มหน้าในทันใด เขาก้าวขาเดินไปหาแล้วกล่าวว่า "ดีเหลือเกิน ในที่สุดแม่นางน้อยก็พินแล้ว"

ความดีใจที่เกิดขึ้นกะทันหันเป็นเหตุให้เขาลืมเรียกขานนางว่า 'คุณหนูหลี่' อย่างมีมารยาท

กระนั้นเดียวเจาย่อมไม่ถือสาอย่างแน่นอน นางอมยิ้มมองเขา
"ฟินแล้วเจ้าคะ"

เสียงของนางแหบดำทำให้หยางโฮ่วเจิงมุ่นคิ้ว "เสียงแหบหมดแล้ว
ยังไม่ค่อยสบายกระมัง"

"อ้อ แล้วก็เวียนศีรษะเล็กน้อย ท่านหมอเทศาบอกว่าย่ำป่วยหนัก
พอสมควร ให้เข้าไปกับเขาจะได้รักษาสะดวกเจ้าคะ"

หยางโฮ่วเจิงนิ่งงันไป จากนั้นเผยรอยยิ้มออกมา "ที่แท้เป็นเช่นนั้น
มีหมอเทศาดูแลเจ้าดีกว่าอยู่กับพวกข้าจริง ๆ"

ฉือซันแน่นปากแน่นไม่พูดไม่จา

ยามนี้เองผู้มั่งเสียงสุภาพอ่อนโยนของบุรุษดั่งขันทองประดุจ "คุณหนูหลี่
จะไปกับผู้ใดหรือ"

ทุกคนหันไปมอง เห็นชายหนุ่มรูปโฉมเกลี้ยงเกลาหนุ่มล่ำดังหยกผู้หนึ่ง
ก้าวเข้ามา มีเด็กสาววัยราวสิบห้าสิบหกผู้หนึ่งเดินตามหลังต้อย ๆ

หยางโฮ่วเจิงกล่าวไขความกระจ่างกับจูเยียนอย่างว่องไว

พอฟังเขาอธิบายจบ จูเยียนมองเดียวเจาปราดหนึ่งแล้วกล่าวแผ่งนัย
ลึกซึ้ง "เจ้าพูดถูกต้อง คุณหนูหลี่ไปกับหมอเทศาจะดีกว่า"

เขาพูดจบแล้วโค้งกายต่ำแสดงคารวะต่อหมอเทศา ก่อนเอ่ยเสียงดัง
กังวาน "เช่นนั้นก็ให้वानท่านหมอเทศาด้วยขอรับ"

ฉือซันเห็นสหายรักทั้งคู่ฉุนกึกว่าเช่นนั้นแล้วมองดูท่าทางไม่รู้ลึกรู้สา
อันใดของแม่นางน้อยอีกครา พาให้ในใจคับข้องหนักขึ้น เขาบังเกิดความรู้สึก
คล้ายคลึงว่า ผักกาดขาวที่ตนเองเก็บได้จากข้างทางโดนสุกรคาบเอาไป*

แม้เขาไม่ได้หวงแหนผักกาดขาวหัวนั้น แต่เจ้าผักกาดขาวยอม

* ผักกาดขาวกับสุกร ในที่นี้เป็นคำเปรียบเปรย หมายถึงผู้หญิงกับผู้ชายที่ไม่คู่ควรกัน มีความหมายทำนองเดียวกับสำนวนที่ว่า 'ดอกไม้สดปักในกองขี้วัว'

ตามสุกรไปโดยไม่แยแสเขา มันเป็นรสชาติที่เจ็บแสบจริง ๆ

"ถ้าอย่างนั้นกริบบ ๆ เก็บของสิ เดินทางราบรื่น ไม่ไปส่งล่ะ" จื่อซันกล่าวอย่างเย็นชา

เขาเกิดมารูปร่างงาม ทำสีหน้าเฉยเมยอย่างนี้ยังคงหล่อเหลาชวนให้เคลิบเคลิ้มหลงใหลดุจเดิม

จูเยียนมองสหายรักอย่างพิลึกครู่หนึ่ง รู้สึกว่าคนบางคนกำลังโกรธจนอยู่ในใจแล้ว

เขากลับยิ้มพลางรูดหลังเด็กสาวที่ตามติดอยู่ข้างกายออกไป "คุณหนูหี หนทางกลับเมืองหลวงยาวไกล เจ้าตัวคนเดียวมีเรื่องไม่สะดวกอยู่มาก ข้าซื้อสาวใช้ผู้หนึ่งมาให้"

เฉียวเจาแปลกใจอยู่บ้าง นางมองสาวใช้แวนหนึ่ง เห็นหน้าตาหมดจดสะอาดตา มาตราว่าอยู่ต่อหน้าผู้คนมากมายจะคู่ประหม่าอยู่บ้าง แต่ไม่ตัวสั้นนังก บ่งบอกได้ว่าเขาเลือกเฟ้นอย่างพิถีพิถันแล้ว ในใจก็อบอุ่นอย่างช่วยไม่ได้ นางพูดอย่างซาบซึ้งจากใจจริง "ขอบคุณที่ใส่ใจเจ้าค่ะ พี่จู่"

จูเยียนส่งยิ้มน้อย ๆ ให้นางแล้วหันไปเฝ้ากับหมอมเหวดาหี "พวกข้าหมาเรื่อลำนีไ้ ยังมีห้องว่างไม่น้อย ในเมื่อต่างจะกลับเมืองหลวง ไยท่านหมอมเหวดาไม่ไปพร้อมกับพวกข้าขอรับ"

หยางโฮ่วเจิงตบตีระตะตนเอง "จริงสิ เดินทางด้วยกันก็สิ้นเรื่อง ข้ามัวตื่นตระหนกจนลืมไปเสียได้"

จูเยียนส่งสายตาถาม สหายรักเป็นคนไม่กลัวฟ้าไม่กลัวดินแล้วจะตื่นตระหนกอะไร

หยางโฮ่วเจิงแบมือยกไหล่อย่างจนใจ

หมอมเหวตาที่ยืนอยู่ตรงหน้าท่านนี้โปรยเข็มปักผ้าตามสบายยังทำให้
เขาโดนพิษจนล้มตึง ส่วนรสเผ็ดร้อนของยาถอนพิษนั้นคงยากที่เขาจะ
ลิ้มเลื่อนไปชั่วชีวิต แล้วเขาจะไม่ตื่นตระหนกได้หรือ แค่ว่าอย่ายกเรื่อง
นำอายพรรคนี้มาพูดต่อหน้าธารกำนัลเลย

ฉือซันมิได้เอื้อนเอ่ยวาจาแต่กลับหุบผิง

ฝ่ายเฉียวเจามีสีหน้าเรียบเฉย นางรู้ว่าหมอมเหวตาหลี้ต้องไม่เห็นด้วยแน่
เหตุผลนะหรือ...

หมอมเหวตาหลี้โบกมือไปมาพลางกล่าวโพล่งคำหนึ่ง "ไม่ได้ ข้าเมาเรือ"

"..." ทุกคนถึงกับพูดคำใดไม่ออก

หมอมเหวตาหลี้ไม่สนใจว่าใครจะคิดอย่างไรโดยสิ้นเชิง เขาหมุนกาย
ไปพูดกำชับเฉียวเจา "รีบเก็บของเถอะ ข้าจะรอเจ้าที่ท่าเรือ"

"เจ้าคะ" นางขานตอบอย่างว่าง่าย

รอเมื่อทุกคนออกไปหมดแล้ว เหลือเพียงเฉียวเจากับสาวใช้ที่เพิ่งซื้อ
มาใหม่ นางถึงพูดอย่างสุภาพนุ่มนวล "รบกวนเจ้าด้วย"

"คุณหนูจะทำให้บ่าวอายุสี่นั้นเจ้าคะ" สาวใช้เริ่มเก็บของอย่าง
คล่องแคล่วพลางลอบประหลาดใจที่เจ้านายคนใหม่โหมงามพริ้มเพรา
อ่อนหวานทว่านิสัยเฉยเมยเรียบขรึม

นางหารู้ไม่ว่าเพลานี้เฉียวเจากำลังทรมาณทั้งกายใจ เมื่ออารมณ์ที่
ตึงเครียดอยู่ผ่อนคลายลง ไหนเลยจะยังอยากกล่าววาจา

เฉียวเจามีสัมผัสภาวะนับขึ้นได้ สาวใช้เก็บเสร็จใช้เวลาไปยังไม่ถึง
หนึ่งถ้วยชา* นางถือห่อผ้าเล็กๆ แล้วบอกกับเฉียวเจาที่เอนกายงีบหลับ
อยู่บนเตียง "คุณหนู เก็บของเรียบร้อยแล้วเจ้าคะ"

* หนึ่งถ้วยชา เป็นคำเปรียบเปรยถึงช่วงเวลาที่ยาวนาน บางตำรากล่าวว่าเทียบได้กับเวลาประมาณ 10-15 นาที

เฉียวเจาสีลมตาขึ้น ดวงตาดำสนิททั้งคู่มีประกายเพียงน้อยนิด
นางฝันลุกขึ้น "ประคองข้าออกไปเถอะ"

นางเดินเองไม่ไหวเพราะเป็นไข้จนอ่อนระโหยโรยแรงไปทั้ง
สรรพางค์กายแล้ว

สาวใช้สืบท่าก้าวหนึ่งเข้ามาพยุ่งแขนนาง

นายบ่าวสองคนเดินออกไปก็เห็นจูเอียนกับหยางโง้วเจิงรอกอยู่ด้านนอก
แต่กลับไว้รวีแววของฉือซัน

ไม่รอให้พวกเขาเอ่ยปาก เฉียวเจาก็เกาะมือสาวใช้ ออกและย่อกาย
ลงคำนับ "พี่จู พี่หยาง หลายวันมานี้ต้องขอบคุณพวกท่านที่คอยดูแล
วันหน้าถ้ามีโอกาส ข้าต้องตอบแทนแน่นอนเจ้าค่ะ"

หยางโง้วเจิงโบกมือเป็นพัลวัน "ไม่ต้องๆ เจ้ากลับถึงเรือนอย่าง
ปลอดภัยก็พอ"

จูเอียนเลื่อนสายตาลงไปหยุดที่หน้าผากเกลี้ยงเนียนของเด็กสาว
บนนั้นมีเหงื่อเม็ดเล็กๆ ผุดพราว ทว่าท่วงท่าที่นางแสดงคารวะต่อพวกเขา
งดงามเข้มซ้อย

จูเอียนนึกถึงในใจ เขาอ้าปากกล่าว "คุณหนูหลี ข้าคือ...จูเอียน
หากกลับถึงเมืองหลวงแล้วประสบความสำเร็จลำบากใด ให้วานคนไปหาข้า
ที่จวนไท่หนึ่งโหวได้..."

เฉียวเจาชิงขันไปเล็กน้อย อีกฝ่ายยอมบอกชื่อเสียงเรียงนามและ
ศักดิ์ฐานะกับนาง นี่ก็เห็นนางเป็นสหายแล้วจริงๆ

หยางโง้วเจิงมองสหายรักอย่างหลากหลาย ก่อนจะกล่าวบ้าง
"หยางโง้วเจิง จวนหลิวซิงโหว แม่ของน้อยอย่าลืมข้าพี่หยางเล่า"

เขานึกว่านิสัยอย่างจูเอียนไม่มีทางบอกศักดิ์ฐานะแท้จริงกับสตรี

นางหนึ่งง่าย ๆ คิดไม่ถึงว่าจะชิงตัดหน้าเขา

"ไม่แน่อนเจ้าคะ" มุมปากของเฉียวเจาประดับรอยยิ้มอยู่ตลอดเวลา แต่เหงื่อเย็นไหลลงมาตามข้างแก้มแต่แรกนางกลับไม่ใส่ใจ ได้ถามอย่างตรงไปตรงมา

"พี่ฉื่อเล่าเจ้าคะ"

พี่ฉื่อ...

จูเอี้ยนกับหยางไฮ่วจึงลอบสบตากัน

พักนี้ดูเหมือนเจ้านั้นสติไม่เต็มเต็งอยู่สักหน่อย

หยางไฮ่วจึงพูดชวนชวน "เขาน่ะหรือ เห็นเจ้าจะไปแล้วคงเสียอกเสียใจเต็มที่ ก็เลยแอบร้องไห้ซุ่มกโปงอยู่กระมัง"

แน่อนว่าไม่มีใครเชื่อว่าถ้อยคำนี้เป็นความจริง เฉียวเจากล่าวขึ้น "ถ้าอย่างนั้นกับรบกวนพี่ชายทั้งสองกล่าวอำลาพี่ฉื่อแทนข้าด้วยเจ้าคะ"

นางย่อกายลงอีกครั้ง จากนั้นก็เกาะแขนสาวใช้แล้วหมุนกายเดินไปทางรถม้าที่รออยู่ข้างท่าเรือ

พวกจูเอี้ยนนั่งเฝ้ามองดูนางก้าวขึ้นรถม้าไปโดยไม่เหลียวหลังตลอด

"แม่นางน้อยผู้นี้บอกว่าจะไปก็ไปเลยจริงๆ" จู่ๆ ก็ขาดไปคนหนึ่ง หยางไฮ่วจึงรู้สึกใจหายอยู่บ้าง

"นั่นสิ หลังจากนั้นข้าคงไม่ได้อยู่เป็นสุขแล้ว"

"หือ?"

"ก็ต้องถูกลือซี้ลากตัวไปเดินหมากอีกแล้วนะสิ"

ทั้งคู่พูดหยอกล้อกันก่อนจะย้อนกลับไปทางห้องในตึกเรือ ก่อนเห็นม้าประจัญตราที่จอดอยู่ไม่ไกลถูกเลิกขึ้นกะทันหัน แล้วสาวใช้ก็กระโดดลงมา

พวกเขายุติฝีเท้า

สาวใช้วิ่งมาถึงเบื้องหน้าในชั่วพริบตา นางแสดงคำนับก่อนค่อยยื่น
ขวดกระเบื้องสีขาวใบหนึ่งส่งให้พร้อมกล่าวรวดเร็ว "นี่เป็นยาสมานแผล
ที่คุณหนูขอมาจากท่านหมอเทวดาให้คุณชายฉื่อเจ้าคะ"

นางวางขวดกระเบื้องลงบนมือจูเอี่ยน จากนั้นคารวะพวกเขาเป็น
คำรบที่สองแล้วเดินลึ่วๆ กลับไป

"แม่นางน้อยนั้นช่างมีน้ำใจโดยแท้" หยางโฮ่วเจิงมองดูธรรมาแล่น
ออกไปช้าๆ พลางเอ่ยพึมพำ

จูเอี่ยนยิ้มแยม เขากำขวดกระเบื้องในมือแน่น หมุนกายกลับไป
ก็เห็นฉื่อซันยืนอยู่หน้าประตูไม่พูดไม่จา

เขาผลัดเปลี่ยนอารมณ์เป็นชุดใหม่แล้ว มองไม่เห็นคราบเลือด
เปรอะทั่วหัวไหล่อีก

จูเอี่ยนตวัดข้อมือโยนขวดกระเบื้องไปให้ ขวดกระเบื้องสีขาว
กระจ่างลอยพุ่งเป็นวิถีโค้งสวยงามกลางอากาศ ก่อนไปตกลงในมือฉื่อซัน
อย่างแม่นยำ

เขากำมันไว้แน่นไม่กล่าวคำใด และหันหลังกลับเข้าห้องไป

15

รถม้าวิ่งแล่นไปตามถนนหลวงอย่างไม่เร็วไม่ช้า เฉียวเจานอนตะแคง
บนตั่งเตี้ยที่ตั้งอยู่ในตัวรถ รับฟังคำรายงานจากสาวใช้

"คุณหนู นายาสมานแผลไปมอบให้คุณชายจูแล้วเจ้าคะ"

เฉียวเจาผงกศีรษะ กล่าวเสียงแหบแห้ง "เช่นนั้นก็ดีแล้ว"

หมอเทวดาหลี่หยั๊บมาใกล้จนสาวใช้ต้องหลบไปด้านข้าง เขากล่าว
ขึ้นว่า "คืนกะแม่นางน้อย เอายาของข้าไปเป็นของกำนัลเอาใจผู้อื่น"

เขายื่นมือส่งยาลูกกลอนเม็ดหนึ่งให้ "กินยาเม็ดนี้เสีย"

เฉียวเจารับมากินโดยไม่ลังเลรีรอ

หมอเทวดาหลี่ฟิงใจในท่าทีนี้ของนางมากพอๆ แต่กลับพูดแบบ
ปากไม่ตรงกับใจ "ให้อะไรเจ้าลั๊วนกั๊วกิน ไม่กลัวเป็นยาพิษรี"

"ท่านปู่หลี่มีใจเมตตาการุณย์ของผู้เป็นแพทย์เจ้าคะ" เฉียวเจา
เพ็งกินยาลงไปก็รู้สึกสบายตัวขึ้นมาก จึงกล่าวยิ้มๆ

"เจ้าเรียกข้าว่าอะไรนะ" หมอเทวดาหนีเงื้อมมือ ความรู้สึกแปลกชอบกล
นั้นรุนแรงยิ่งขึ้น

เฉียวเจาเอียงคอ "ก็ท่านปู่หลีนะสิ หรือเรียกท่านว่าหมอเทวดาหลีนะ
ดีเจ้าคะ"

ตั้งแต่เล็กจนโต เวลาที่นางอยู่ร่วมกับหมอเทวดาหลีนานี่ยาวนาน
กว่ากับพ่อแม่พี่น้องเสียอีก เขามีนิสัยประหลาดไม่ชอบสูงลิ้นกับใคร แต่
กลับกระตือรือร้นสนใจเด็กสาวที่เพิ่งพบหน้ากันนางหนึ่งเพียงนี้ ทำให้นาง
ไม่อาจไม่ตรึงตรองให้ลึกลงไปได้

ใช่หรือไม่ว่าหมอเทวดาหลีนับสังเกตอะไรได้แล้ว เขารู้สึกว่า
นางคล้ายคลึงคนที่ตนเคยสอนสั่งชี้แนะอย่างมีน้ำอดน้ำทนคนนั้นหรือไม่
หมอเทวดาหลีนึกคล้าย "เรียกว่าท่านปู่หลีนะสิ แม่ท่านน้อยชื่อว่า
อะไร"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3m0jR2D>